

Владимир Мегре

Анастасия

Звънящият кедър

През пролетта на 1994 г. бях наел три речни кораба, с които направих четиримесечна експедиция по сибирската река Об, от Новосибирск до Салехард и обратно. Целта на експедицията беше – установяване на икономически контакти с районите на Крайния Север.

Експедицията се наричаше „Търговски керван“. Най-големият от корабите беше пътническият „Патрис Ломумба“ (в Западно-Сибирското речно параходство интересно наименуват корабите: „Мария Улянова“, „Патрис Ломумба“, „Михаил Калинин“, сякаш не е имало други исторически личности в Сибир). На него беше разположен щабът на кервана, изложение на предприемачите от Сибир и магазин.

На кервана му предстоеше да измине 3,5 хиляди километра на север, да посети сравнително големите населени места като Томск, Нижневартовск, Сургут, Ханта-Мансийск, Салехард, както и малки, където с товар може да се достигне само през краткия период за навигация.

През деня плавателните съдове от кервана спираха край населените места. Ние търгувахме, водехме преговори за установяване на постоянни икономически връзки. Придвижвахме се, по правило, през нощта. Ако не позволяваха метеорологичните условия, при неподходящо време, приставяхме край някой неголям населен пункт и устройвахме вечеринки за местната младеж. Такива прояви там са рядкост. Клубовете и културните домове поохвяха в последно време. Културни мероприятия почти не се провеждат.

Понякога по цяло денонощие път не се срещаше дори малък населен пункт. Само тайга и единствената на много километри транспортна артерия – реката. Тогава все още не знаех, че на един от тези километри ме очаква среща, която ще промени целият ми живот.

Веднъж разпоредих щабният кораб да пристане на брега край малко селце, само от няколко къщички, на десетки километри от големите населени места. Планирах престой за три часа, за да може екипажът на кораба да походи по земя, местните жители да се сдобият със стока от нас, а ние да вземем от тях, по-евтино, диворасли и риба. По време на престоя, към мен като ръководител, се обърнаха с доста странна молба двама местни старци. Единият беше по-възрастен, другият – по-млад; по-възрастният мълча през цялото време. Говореше по-младият. Той ме убеждаваше да им дам петдесетина човека (в екипажа бяха всичко

шестдесет и пет), които те искаха да отведат в тайгата, на двадесет и пет километра от корабната стоянка, за да отсекаат, както се изразиха, Звънящ кедър. Кедърът, пак по неговите думи, висок четиридесет метра, предлагаша да се насече на части, които да се донесат до кораба на ръце. Трябвало да вземем непременно всичко. Всяка част трябвало да се нареже на по-малки късчета, всеки да вземе по едно за себе си, а останалите да се раздадат на близки, познати, на всеки, който би пожелал да ги приеме като дар. Старецът говореше, че този кедър бил необикновен. Късчето от него трябвало да се носи на връвчица на гърдите. При това, трябвало да се сложи, стоейки с боси крака на трева, притискайки го с лявата ръка към гърдите. След минута се чувствала приятна, излъчваща се от кедъра топлина, след това по тялото пробягвала лека тръпка. От време на време, при желание, трябвало да се шлифова с крайчеца на пръстите онази страна на кедъра, която не докосва тялото, а с големите пръсти на ръката да се придържа обратната му страна. След три месеца, човекът притежаващ късче от Звънящият кедър, щял да забележи значително подобрене на самочувствието, щял да се излекува от много заболявания.

– Даже и от СПИН? – попитах аз, като му разказах накратко за тази болест, това което знаех от пресата.

Той отговори уверено:

– От всички болести!

Но това според него била лека задача. Главното било, че човек притежаващ това късче, щял да стане по-добър, по-успяващ и по-талантлив.

Знаех малко за лечебните свойства на кедъра, но че би могъл да влияе на чувствата и способностите – това ми се струваше тогава съвсем неправдоподобно. Започнах да обяснявам на старците, че на „Голямата земя“, за да се харесат, жените носят ювелирни изделия от злато и сребро.

– Носят, защото не знаят, – последва отговор. – Златото е прах в сравнение с едно само късче от този кедър.

Без да споря, от уважение към старостта им, аз казах:

– Може би... Ако велик майстор на резбата сътвори с ръката си нещо необикновено красиво.

Но на това той отговори:

– Може да се резбова, но е по-добре е всеки сам да си го шлифова, със своите пръсти, когато душата му поиска, тогава кедърът и външно ще бъде красив. – При това по-младият старец бързо разкопча старичката си куртка и риза и показа това, което беше на гърдите му.

Видях изпъкнал кръг или овал. Цветовете по него – виолетов, малинов, ръждивочервен – образуваха неразбираем рисунок, жилките на дървото приличаха на ручейчета. Не съм ценител на произведенията на изкуството, просто съм бил в разни картинни галерии. Световните шедеври не предизвикваха у мен особени емоции, но това, което висеше на гърдите на стареца, предизвикваше повече чувства и емоции, отколкото посещението в Третяковската галерия. Попитах:

– Колко години сте шлифовали вашето късче кедър?

– Деветдесет и три. – отговори старецът.

– А на колко сте години?

– Сто и деветнадесет.

Тогава не повярвах на отговора. Той изглеждаше на седемдесет и пет. Без да почувства съмнението ми или без да му обръща внимание, старецът, вълнувайки се малко, започна да ме убеждава, че и при другите той ще бъде красив само след три години, после все повече и повече, особено при жените. От тялото на притежателя му ще се излъчва благоволие, несравнимо със сътворените от човека аромати. От старците наистина се излъчваше много приятен мирис, аз го усетих, макар че пуша, и сигурно, както при всички пушачи, обонянието ми е притъпено. Отбелязвах в речта му изрази, мисли и изводи, неприсъщи за жителите на отдалечените дълбини на Севера. Някои от тях помня и досега, дори с интонациите. Старецът говореше:

– Бог е създал кедъра за да събира енергията на Космоса. От човек, в състояние на любов, излиза излъчване. За част от секундата, отразено от най-близките планети, то отново достига Земята и дава живот на всичко живо. Слънцето е една от планетите, отразяваща непълния спектър на това излъчване.

– От човека към Космоса отива само светлото излъчване, и от Космоса към Земята се връща само благодатно излъчване. От човек изпитващ злобни чувства излиза тъмно излъчване, то не може да се издигне нагоре и попада в дълбините на Земята. Отразено от недрата ѝ то се връща на повърхността във вид на вулканични изригвания, земетресения, войни. Най-голямото постижение на отразеното черно излъчване е непосредственото му влияние върху човека, усилването на злобните чувства в него. Кедърът живее петстотин и петдесет години. С милионите си листенца-иглички, и ден и нощ той улавя и трупа в себе си светлата енергия, целият ѝ спектър. За времето на живот на кедъра, над него преминават всички тела, които я отразяват. Дори и в най-малкото късче кедър енергията е повече отколкото във всички ръкотворни енергийни

съоръжения на Земята взети заедно. Кедърът приема чрез Космоса излъчената от човека енергия, пази я и я отдава, когато тя не достига в Космоса, а значи и в човека и във всичко живо и растящо на Земята. Срещат се много рядко кедри, които натрупват, но не отдават обратно събраната енергия. След петстотин години живот те започват да звънят. Така те говорят и дават знак да бъдат взети за да се използва натрупаната им енергия на Земята. Такъв кедър звъни три години, ако не бъде докоснат от живи хора. След три години, лишен от възможността да отдаде натрупаното чрез Космоса непосредствено на човека, той губи енергията. Тогава започва да я изгаря в себе си. Мъчителен е процесът на изгарянето – умирането продължава двадесет и седем години. Наскоро ние открихме един такъв кедър. Определихме, че той звъни вече две години, остава още една. Трябва да бъде отсечен и да се раздаде на много хора.

Старецът говори дълго, гласът му звучеше ту със спокойна увереност, ту много развълнувано, и когато се вълнуваше започваше бързо, сякаш свиреше на инструмент, да шлифова с краищата на пръстите си своето късче кедър.

Беше хладно, от реката духаше вятър, но старичката му куртка и риза оставаха разкопчани.

От кораба на брега слезе сътрудничката на фирмата Лидия Петровна. Тя каза, че всички са се събрали, готови за отплаване и чакат да завърша разговора. Сбогувах се със старците и се качих на борда. Да изпълня молбата им не можах: задържането на кораба за три денонощия би се превърнало в голяма загуба. Всичко казано от старците тогава сметнах за излишно суеверие или за някоя от местните легенди.

На другия ден по време на плаването видях, че Лидия Петровна прехвърля късче кедър на гърдите си. После ми разказа, че когато съм се качил на кораба тя се забавила малко. Видяла, как старецът, който разговаря с мен, объркано гледа ту след мен, докато си отивам, ту своя по-стар другар и говори развълнувано:

– Как така... Съвсем не умея да говоря на техния език... Не можах да ги убедя. Не можах! Не се получи! Нищо не се получи!

По-възрастният му казал:

– Не беше убедителен, синко. Те не осъзнаха.

– Вече се качвах по трапа, – продължи Лидия Петровна, – когато старецът, който разговаря с теб, внезапно изтича към мен, извади от джоба си връвчица, на която беше вързано това късче кедрово дърво, надяна го на шията ми, притисна го с моята и неговата длан към гърдите. Почувствах даже тръпка по тялото. Когато си отивах, той говореше

след мен: „Щастлив път. Бъдете щастливи. Елате другата година. Всичко хубаво, ние ще ви чакаме. Щастлив път.“

Когато корабът се отдели от брега, той помахаше с ръка, после изведнъж седна на тревата.

Погледнах ги през бинокъла. Старецът седеше на тревата, раменете му потреперваха... По-възрастният, наведен, го милваше по главата.

* * *

След завръщането на кораба в Новосибирск почувствах остри болки. Определиха ми диагноза – язва на дванадесетопръстника и остеохондроза на гръдната област на гръбнака. В тишината на болничната стая бях отделен от ежеднезната суета. Стаята „лукс“ за сам човек даваше възможност спокойно да се анализират резултатите от четиримесечната експедиция, да се състави бъдещ бизнес-план. Но паметта ми някак отдалечаване всички събития и изкарваше на преден план старците и казаното от тях. По моя молба в болницата се доставяше всевъзможна литература за кедъра. Като съпоставях прочетеното, все повече и повече се поразявах и започвах да вярвам в казаното от старците. Имаше все пак някаква истина в думите им, а може би истина беше всичко. В книгите по народна медицина много се говори за лечебните свойства на кедъра. Всичко, от листата-иглички до кората притежава високоефективни лечебни свойства. Дървесината на кедъра има красив вид и е използвана от майсторите-дърворезбари, от нея изработват мебели, резонансни дъски за музикални инструменти. Иглолистната маса на кедъра има висока фитонцидност, способност да обеззаразява въздуха, а дървесината му има характерен, много приятен балсамов аромат. Сложен в дома, малък къс от кедрово дърво пропъжда молците.

В научно-популярната литература още се казва, че качествените показатели на кедъра, растящ в северните райони са значително по-високи, отколкото в южните.

Още през 1792 г. академик П.С.Палас пише, че плодовете на сибирския кедър възстановяват мъжката сила и възвръщат на човека младостта, значително увеличават устойчивостта на организма срещу редица заболявания.

Съществуват и редица исторически феномени, пряко или косвено свързани с кедъра.

Ето един от тях.

Полуграмотният мъжик Григорий Распутин от затънено сибирско село, край, където расте сибирски кедър, попаднал в Москва на

петдесетгодишна възраст през 1907 г., поразил с предсказанията си императорското семейство, в което бил приет, и преспал с голям брой знатни дами. Когато го убивали, били поразени от това, че макар вече на решето от куршумите, той продължавал да живее. А работата е в това, че той е израснал в кедров край с кедрови орехи.

Ето как журналисти от това време описвали неговата издръжливост: „На петдесет години той можел да започне оргия по обед и да продължи гуляя до четири часа през нощта; от блудството и пиянството влизал направо в църквата за утринната служба, където оставал в молитви до осем сутринта; после в къщи, след чая, Гришка, като че ли нищо не е било, приемал до два часа посетители, после събирал дами и отивал с тях в банята, а от банята – в извънградски ресторант, където повтарял предната нощ – никои нормален човек не би могъл да понесе подобен режим.“

Днешният многократен световен и олимпийски шампион по борба Александър Карелин, така и останал непобедим, също е сибиряк и също от местата, където расте сибирски кедръ. И досега атлетът постоянно яде кедрови орехи. Случайно ли е това?

Привеждам само фактите, които могат да се открият в научно-популярната литература или могат да бъдат потвърдени от свидетели. Един от тези свидетели е Лидия Петровна, получила от старците късче от Звънящия кедръ. Жена на тридесет и шест години, омъжена, майка на две деца. Сътрудниците на фирмата, контактуващи с нея, забелязаха извършващите се промени. Тя стана по-доброжелателна и усмихната. Съпругът на Лидия Петровна, с когото се познавам, разказва, че сега в семейството им има повече взаимно разбиране, и отбелязва, че жена му сякаш се е подмладила и събужда у него повече чувства, уважение, дори любов.

Но многобройните факти и доказателства бледнеят пред най-главното, с което и вие можете да се запознаете, и след което, у мен не остана и сянка от съмнение – Библията. В Стария Завет, в третата книга на Мойсей (Левит 14,4) Бог учи как да се лекуват хората и да се обеззаразват жилищата с помощта на кедръ.

Когато съпоставих събраните от различни източници факти и сведения се обрисова такава картина, пред която помръкват известните ни чудеса на света. Великите тайни, тревожещи човешките умове, започнаха да изглеждат незначителни в сравнение с тайнството на Звънящия кедръ.

Вече не можех да се съмнявам в съществуването му. Научно-

популярната и древноведическата литература разсеяха съмненията ми.

За кедръра се споменава четиридесет и два пъти в Библията, още в Стария Завет. Старозаветният Мойсей, дал на човечеството каменните скрижали, вероятно е знаел за него много повече, отколкото е написано в Стария Завет.

Ние сме свикнали с това, че в природата съществуват различни растения, способни да лекуват човешкия недъг. Лечебните свойства на кедръра са потвърдени от научно-популярната литература, от такива сериозни, авторитетни изследователи като академик Палас, а всичко съвпада и с казаното в Стария Завет.

А сега, внимание!

Старият Завет, посочвайки кедръра, и само кедръра, не споменава за другите дървета. Не говори ли той за това, че кедрът е най-силен от всичко, което съществува в природата? Какво е това? Лекарствен комплекс?

Но това още не е всичко. За нещо неизмеримо по-загадъчно става дума в следния сюжет от Стария завет:

Цар Соломон построил храм от кедрово дърво. За да достави кедрър от Ливан, Соломон дал на Хирам двайсет кори пшеница за изхранване на дома му и двайсет кори маслиново масло; толкова Соломон давал на Хирам всяка година (3-а Царства 5,6–11). Наистина срещу това му била направена още една услуга. По молба на цар Соломон му били дадени хора „...умеещи да секат дървета“ (3-а Царства 5–6).

Какви са били тези хора? Какво са знаели?

Чувал съм, че и сега в далечни краища има старци, които някак избират дървета за строителство. Но тогава, преди повече от две хиляди години, всички са можели да знаят това. И все пак са били нужни някакви особени хора. Храмът бил построен. В него започнала служба и...

„...и не могли свещениците да отслужат поради облак...“ (3-а Царства 7,8–10)

Що за облак? Как и откъде е влязъл в храма? Какво представлява? Енергия? Дух? Що за явление е било това и каква е взаимозависимостта му с кедръра?

Старците говореха за Звънящия кедрър, че натрупвал в себе си някаква енергия.

Каква? Кой кедрър е по-силен: ливанския или сибирския? Академик Палас казва че лечебните свойства нарастват с приближаването към границата на гористата тундра. Значи по-силен е сибирският. В Библията се казва: „по плодовете съдете“. Значи пак сибирският!

Нима никой не е обръщал внимание на всичко това? Старозаветната Библия, науката от миналия век и съвременната, са единни в мненията си за кедъра.

И Елена Ивановна Ръорих в своята книга „Живата етика“ казва: „...В ритуалите за посвещаване на царете на древния Хорасан се появява чаша с кедрова смола. У друидите също чашата с кедрова смола се наричала чаша на живота. Едва по-късно тя била заменена с кръв – при загубата на съзнанието за духа. Огънят на Зороастър възникнал от изгарянето на смола в чаша...“

Какво ли е достигнало и се е запазило до наши дни от всички знания на предците ни? Нима нищо? Какво знаят за това старците?

И внезапно в паметта ми изплува случка отпреди години, от която днес тръпки ме побиха. Тогава не й придадох някакво значение, но сега...

В началото на перестройката, като на председател на Асоциацията на сибирските предприемачи, ми позвъниха от Новосибирския обизпълком (тогава у нас все още имаше изпълкоми и обкоми на партията) и ме помолиха да присъствам на среща с крупен западен бизнесмен. Той имаше препоръчително писмо от тогавашното правителство. На срещата присъстваха само няколко предприемачи и работници от апарата на обизпълкома.

Западният бизнесмен външно изглеждаше „остър“ и необичаен човек от източен тип. На главата му имаше чалма, пръстите му бяха украсени със скъпи пръстени.

Говорихме, както обикновено, за възможностите за сътрудничество в различни области. Между другото той каза: „Ние бихме могли да изкупуваме от вас кедров орех“. При тези думи някак се напрегна, острите му очи забягаха, изучавайки реакцията на присъстващите предприемачи. Това го запомних добре, защото още тогава ми стана чудно – защо той толкова се промени?

След срещата към мен се приближи придружаващата го преводачка – московчанка. Каза, че искала да поговори с мен.

Бизнесменът поверително предал, че ако аз организирам доставката на кедров орех и то непременно пресен, покрай официалната цена ще имам приличен личен процент.

Орехът трябваше да се доставя в Турция. Там те правят някакво масло. Обещах да помисля.

Сам реших да разузная що за масло е това. И изясних следното.

На лондонската борса, която е еталон за световните цени, маслото

от кедров орех струва до петстотин долара за килограм. Доставка на ни предлагаша да правим примерно за около два-три долара за килограм.

Позвъних във Варшава на мой познат предприемач, помолих го да научи, има ли възможност да се излезе направо на потребителския пазар на този продукт, както и технологията на получаването му.

След месец той ми отговори: излизането е невъзможно. Да получа технологията не успях. И, въобще, в тези въпроси са задействани такива сили на Запад, че по-добре изобщо да не се докосваш и да забравиш.

Тогава се обърнах към моя добър познат К.Ракунов, научен сътрудник в Новосибирския институт на потребителските кооперации. Купих орех. Финансирах работата. И в лабораторните условия на института бяха произведени сто килограма масло от кедров орех. Наех и хора, които откриха в архивни документи следното.

През дореволюционния период и още известно време след революцията в Сибир е съществувала организация „Сибирски кооператив“. Хората от тази организация търгували с масло, в това число и с кедрово. Техни представителства имало в Харбин, Лондон, Ню Йорк. Имали големи пари в западни банки. След революцията организацията се разпадна, много от членовете и емигрирали.

Членът на болшевишкото правителство Красин се срещал с ръководителя на организацията, предлагал му да се върне в Русия. Но главата на „Сибирския кооператив“ отговорил, че повече ще помогне на Русия извън нейните предели.

В архивните документи се казва още, че кедровото масло се правело с помощта на дървени преси (само дървени) в много сибирски села в тайгата. Качествените му свойства зависели от времето на събиране и преработка на ореха. Не ни се удаде да установим кое е това време нито от архивните документи, нито в института. Тайната е изгубена. Свойствата на маслото по лечебност нямат аналози. Но дали не е била предадена тайната на приготвянето на маслото от някой от емигриралите на запад? Как да се обясни, че най-лековитият кедров орех расте в Сибир, а устройството, произвеждащо маслото, се намира в Турция?

За какви сили на Запад говореше предприемачът от Варшава? Защо не трябва да се засяга този въпрос? Не „отмъкват“ ли тези сили лечебният продукт с необикновени свойства от руската сибирска тайга? Защо, при такова богатство с най-ефективни свойства, потвърдени от векове и хилядолетия, ние купуваме за милиони, а може и милиарди долари западни лекарства и се тъпчем с тях като малоумни? Защо губим известните на съвсем близките ни предци знания, предци, които са живели в

нашия век?

Какво да кажем за Библията, описваща ситуация с повече от хилядолетна давност? Какви неизвестни сили така старателно се опитват да изтрият от паметта ни знанията на предците ни? На всичко отгоре и „не се пъхай, където не ти е работа!“ Стараят се да изтрият... И успяват! Някаква злоба ме обхвана. Е, мисля, така да бъде, все е нещо, ще намеря и още.

Реших да повтора експедицията по Об на Север, като използвам само щабния кораб „Патрис Ломумба“. Натоварих в трюмовете различни стоки. Киносалона приспособих за магазин. Наложих се да набера нови хора за работа. От своята фирма не взех. И тъй финансовите ми дела се влошиха докато се отвлечах. Две седмици след излизането от Новосибирск охраната ми доложи, че разговорите за Звънящия кедър са били подслушани. Според охраната сред наетите имало меко казано „странни хора“. Започнах да викам при себе си някои хора от екипажа и да говоря с тях за предстоящия поход в тайгата. Едни се съгласяваха да тръгнат дори без заплащане. Други искаха големи суми за операцията, защото не е била предвидена при постъпването им на работа, пък и едно е да си в комфортните условия на кораба, друга работа е – да вървиш двадесет и пет километра в тайгата и да влачиш товар със себе си. По това време средствата ми вече бяха оскъдни. Не планирах да продавам кедъра. Нали старците казваха, че трябва да се раздаде. А и смятах за основно не самият кедър, а тайната на получаването на кедровото масло. И изобщо интересно ми беше да получа различна информация свързана с него.

Постепенно с помощта на охраната се убедих, че се опитват да ме следят, особено когато слизам сам на брега. Но не беше ясно с каква цел. Кой стоеше зад следящите? Мислих, мислих, какво да направя, и реших: за да не сбъркам, трябва изобщо всички наведнъж да надхитря.

Анастасия

Без да обяснявам никому нищо, се разпоредих корабът да спре недалече от онова място, където през миналата година стана срещата със старците. Сам на малък катер се добрах до селото. Заповядах на капитана на кораба да продължи по търговския маршрут.

Надявах се с помощта на местните жители да издира онези старци, да видя с очите си Звънящия кедър, да обсъдя начина за доставянето му на кораба. Завързах катера за камък и исках да се отправя към една от близките къщички, но видях стояща на склона жена и тръгнах към нея. Жената беше облечена със овехтяла ватенка и дълга пола, обута беше с дълбоки гумени галоши, с каквито ходят много жители на отдалечения север през есента и пролетта. На главата ѝ – кърпа, завързана така, че изцяло закриваше челото и шията. Трудно беше да се определи на колко е години. Поздравих и разказах за двамата старци, с които се срещнах през миналата година.

– С теб, Владимир, миналата година разговаряха моите дядо и пра-дядо, – отговори жената.

Учудих се: гласът ѝ беше млад, дикцията много ясна, заговори направо на „ти“ и името ми каза. Не можех да си спомня имената на старците и въобще дали се запознахме. Помислих: сигурно сме се запознали, щом тя ме нарича по име. Реших също да мина на „ти“ и попитах:

– А ти как се казваш?

– Анастасия, – отговори жената и протегна ръка с дланта надолу като за целувка.

Досмеша ме от този жест на селската жена с ватенка и галоши, стояща на пустия бряг и стараеща се да се държи като светска дама. Стиснах ѝ ръката. Не я целунах, разбира се. Анастасия смутено се усмихна и предложи да тръгна с нея в тайгата, натам, където живее тяхното семейство.

– Само че трябва да се върви двадесет и пет километра. Това не те ли смущава?

– Далечко е, разбира се. А Звънящия кедър можеш ли да ми покажеш?

– Мога.

– Знаеш ли всичко за него, ще ми разкажеш ли?

– Ще ти разкажа това, което зная.

– Тогава да тръгваме.

По пътя Анастасия разказваше, че тяхното семейство от поколения живее в кедровата гора, по думите на нейните предци, в продължение на хилядолетия. С хората от нашето цивилизовано общество много рядко встъпват в непосредствен контакт. Тези контакти не стават в мястото, което обитават, а когато отидат в селищата като ловци или уж като жители от друго населено място. Самата Анастасия била в два града: Томск и Москва. Все за по един ден. Даже не е ношувала. Искало ѝ се да погледне, дали не греша в представите си за начина на живот на хората от градовете. Дрехи и пари за пътуването спечелила с продажба на горски плодове и сушени гъби. Паспорт ѝ дала някаква местна селска жена.

Идеята на дядо си и прадядо си да се раздаде лечебният кедр Анастасия не одобри. На въпроса: „Защо?“ – тя отговори, че късметата ще попаднат както при добри, така и сред лоши хора и, по-скоро повечето ще бъдат завладени от отрицателни индивиди, и в крайна сметка ще донесат повече вреда отколкото полза. Главното, по нейно мнение, е да се помага на добрите хора, водещи обществото към светлината, а не в задънена улица. Ако помагаш на всички, дисбалансът на доброто и злото ще остане същият, или ще се влоши.

След срещата със старците аз прегледах научно-популярната литература, редица исторически и научни трудове, в които се говореше за необикновените свойства на кедръра. Сега се стараех да вникна в това, което говореше Анастасия за начина на живот на хората от кедровата гора и размишлявах, на какво ми прилича това?

Сравнявах ги със семейство Ликови, известно на мнозина от публикациите на В.Пескова, също дълги години живяла в тайгата. За това много се писа в „Комсомолска правда“ под заглавие „Задънена улица в тайгата“. В мен се беше създало впечатление за Ликови, като за хора, не лошо познаващи природата, но „тъмни“ в смисъл на познание и разбиране на съвременния цивилизован живот. Тук случаят беше друг. Анастасия правеше впечатление на човек, прекрасно ориентиращ се в нашия живот, и в още нещо, не съвсем ясно за мен. Тя свободно разсъждаваше за нашия градски живот, познаваше го.

Ние изминахме, потъвайки в гората, около пет километра, когато тя смъкна от себе си ватенката, забрадката, дългата пола и ги сложи в хралупата на едно дърво, оставайки по късичка, лека рокличка. Бях поразен от видяното. Ако вярвах в чудеса, щях да отнеса случилото се към превъплъщенията. Пред мен стоеше много млада жена с дълги златисти коси и най-великолепна фигура. Нейната красота беше необикновена.

Трудно ми беше да си представя коя от победителките в най-престижните конкурси по красота би могла да ѝ съперничи по външен вид и, както се оказа после, и по интелект. Всичко в нея беше привличащо и пленително.

– Ти, сигурно, се измори? – попита тя. – Искаш ли да си починеш?

Ние седнахме направо на тревата, и аз можах отблизо да разгледам лицето ѝ: никаква козметика, правилни черти, нежна кожа, съвсем различна от обветрените лица в сибирската дълбина, големи, добри сивосини очи и усмихващи се устни. Беше облечена в лека къса рокличка, нещо като нощница, но се създаваше впечатление, че не ѝ е студено, макар да нямаше повече от 12–15 градуса. Реших да хапна. Извадих от чантата си сандвичи, плоска бутилка с коняк, предложих на Анастасия да пийне, но тя отказа. Докато хапвах, Анастасия лежеше на тревата, сякаш отдавайки се на галещите слънчеви лъчи. Те се отразяваха в обратните ѝ нагоре длани със златиста светлина. Беше полугола. Тази жена беше прекрасна.

Гледах и мислех: „Защо жените във всички времена до краен предел си оголват ту краката, ту гърдите, ту всичко наведнъж, чрез деколтета и мини? Нима не затова, за да предизвикат у околните: Виж колко съм прелестна, колко открита и достъпна. И какво остава за мъжете: да противостоят на плътската страст, унижавайки жената със своето невнимание, или да ѝ показват знаци на внимание и да нарушат с това законът даден от Бог?“

Попитах я, не се ли страхува да бъде сама в гората.

– Тук няма от какво да се боя, – отговори Анастасия.

– Интересно, как ли би се защитила, ако срещнеш двама-трима мъже, геолози или ловци?

Тя не отговори, само се усмихна. Помислих си: по какъв начин тази млада красавица, необикновено съблазнителна, може от нищо и от никого да не се бои? За това, което се случи после и досега ми е неудобно. Прегърнах я през раменете и я привлякох към себе си. Тя не се съпротивляваше силно, макар в гъвкавото ѝ тяло да се усещаше немалка сила. Обаче нищо не можах да направя с нея. Последното, което помня, преди да загубя съзнание, бяха думите произнесени от нея: „Не бива, успокой се“. И още, преди това помня, че внезапно ме обхвана страх с невероятна сила. Страх незнайно от какво, както става в детството, когато си в къщи сам и се страхуваш от нещо. Когато се свестих тя стоеше пред мен на колене. Едната ѝ ръка лежеше на гърдите ми, а с другата махаше на някого нагоре и встрани. Тя се усмихваше, но не на мен, а на нещо или

някой, който невидимо ни обкръжаваше, показвайки, че нищо лошо не се е случило с нея. Анастасия ме погледна в очите.

– Успокой се, вече всичко мина.

– Какво беше това?

– Невъзприемане от хармонията на твоето отношение към мен. На възникналото в теб желание. Ти и сам по-късно ще го разбереш.

– Каква хармония? Та ти сама започна да се съпротивляваш.

– И аз също не възприех. Беше ми неприятно.

Седнах и преместих към себе си чантата.

– Ама че работа. „Не възприех. Неприятно...“ Ами че вие, жените, само това правите, съблазнявате. Краката си оголвате, гърдите си показвате, на токчета ходите, Неудобно ви е, а ходите, въртите си всичките прелести, а щом нещо... „Ах, не бива, аз не съм такава“. А за какво тогава се въртите? Лицемерки. Ти за какво си свали горната дреха? Никак не е горещо. После се излегна, замълча, че се и усмихваше така...

– В дрехи ми е неудобно. Обличам ги когато излизам от гората, при хората. За да изглеждам като всички. Под слънцето легнах да си почина, и да не ти преча, докато ядеш.

– Да не ми пречела... Ама попречи.

– Разбира се, на всяка жена ѝ се иска мъжете да ѝ обръщат внимание, но не само на краката и гърдите ѝ. Исква ѝ се да не се размине с онзи единственият, който ще може да види повече.

– Но отгук никой не мина! И какво ли повече да се гледа, ако на преден план крака стърчат? Какви сте такива жените, нелогични.

– Да, за съжаление така се получава... Може би ще тръгваме, Владимир? Свърши ли да ядеш? Почина ли си?

Мярна ми се мисълта, струва ли си да продължавам с такава философия? Но казах:

– Добре, да вървим.

Звяр или човек?

Продължихме пътя си към дома на Анастасия. Дрехите си тя така и остави в хралупата на дървото. Галошите също. Остана си с леката къса рокличка. Взе моята чанта, като ми предложи да ми помогне да я нося. Боса, с необикновено лека и грациозна походка тя вървеше пред мен, леко размахвайки чантата.

През цялото време разговаряхме. С нея беше интересно да се говори на всякаква тема. Понякога Анастасия се въртеше по време на вървене. Обръщаше се към мен и правеше няколко стъпки с гърба напред, увлечена от разговора и без да гледа под краката си. Неясно как, тя нито веднъж не се спъна, не убоде босите си крака на суха съчка или клонка. Вървейки, понякога докосваше или бързо погалваше ту листче, ту клонче от храст. Навеждаше се, откъсваше някаква тревичка и я изяждаше.

„Направо като зверче“, – помислих аз.

Когато се срещаха горски плодове, тя ги подаваше на мен, и аз също ядох вървейки. Тялото ѝ не се отличаваше с някаква особена мускулатура. Въобще тя беше със средно телосложение. Нито слаба, нито дебела. Охранено, гъвкаво, много красиво тяло. Но според мен в нея имаше доста сила и не лоша реакция.

Когато се спънах, протягайки напред ръце, тя мълниеносно се обърна, изпъна свободната си от чантата ръка, и аз паднах с гърди на дланта ѝ с разперени пръсти, без да докосна с моите ръце земята. При това тя продължи нещо да говори. Когато се изправих с помощта на ръката ѝ, ние си продължихме пътя, сякаш нищо не се беше случило. И си помислих, не знам защо, за газовия пистолет, който беше в чантата ми.

Разговаряйки бяхме изминали доста път, когато изведнъж Анастасия спря, постави под едно дърво чантата ми и радостно съобщи:

– Ето ни у дома.

Огледах се. Неголяма хубава полянка, цветя сред величествени кедрови дървета, но абсолютно никакви постройки. Даже колиба не видях.

– А къде е къщата? Как се спи, ако трябва да се криеш от дъжд?

– Това е моят дом. Тук има всичко.

Смътно чувство на тревога започна да ме завладява.

– Къде е това всичко? Дай поне чайник, вода да кипнем на огъня, брадва.

– Чайник и брадва няма... Огън по-добре да не се пали...

– Какво приказваш? Чайник даже нямала! А на мен ми свърши водата в бутилката. Ти нали видя, когато ядох. И бутилката изхвърлих. Сега само две глътки коняк останаха. До реката или до селото има ден ходене, а аз и така съм изморен, жаден съм. Откъде вземаш вода? От какво пиеш?

Като видя вълнението ми, Анастасия се притесни, хвана ме за ръката и ме повлече през полянката в гората, говорейки по пътя:

– Само не се безпокой, Владимир! Моля те не се разстройвай. Всичко ще направя. Ще си починеш. Ще се напиш. Няма да ти бъде студено. Искаш да пиеш? Сега ще те напоя.

Само на десет-петнадесет метра от полянката зад храстите, пред нас се откри езерце. Анастасия бързо напълни в шепите си вода и я поднесе към лицето ми.

– Ето вода. Пийни си, моля те.

– Ти какво, оглупя ли? Как може да се пие сурова вода от някаква горска локва? Ти не видя ли, аз пиех „Боржоми“. На кораба даже за миенето прекарвахме речната вода през филтър, хлорирахме, озонирахме.

– Това не е локва. Тук има чиста, жива вода. Не убита наполовина, както у вас. Тя може да се пие. Гледай. – Тя поднесе дланите към лицето си и изпи водата от тях.

От мен се изтръгна:

– Анастасия, ти си звяр.

– Защо пък звяр? Защото постелята ми не е като твоята? Няма машини? Приспособления всякакви?

– Защото живееш, като звяр в гората, нищо нямаш и, изглежда това ти харесва.

– Да, харесва ми да живея тук.

– Ето виждаш ли, сама го потвърди.

– Смяташ ли, че характерната отлика на човека, от всичко друго живеещо на Земята, е наличието на изкуствено създадени предмети?

– Да. По-точно – цивилизованият бит.

– Смяташ твоят бит за по-цивилизован? Да, разбира се, че така смяташ. Но аз не съм звяр. Аз съм човек.

Кои са те?

По-нататък, като прекарах с нея три дни и я наблюдавах, аз разбрах това-онова за нейният начин на живот, но възникнаха някои въпроси за нашия начин на живот.

Един от тях неотстъпно стои пред мен и сега.

Ние сме създали огромна система за образование. Въз основа на тази система учим децата си, и един друг: в детската градина, училището, ВУЗ-а, аспирантурата. Тази система ни позволява да изобретяваме, да летим в Космоса. Като я следваме, ние строим съответно и своя бит. Ние се стремим да опознаем Космоса, атома, разните аномални явления. Много обичаме да разсъждаваме за тях и да ги описваме в сензационни статии в пресата, в научни издания. Само едно явление, по някаква причина оставяме все настрана. Сякаш се боим да говорим за него. Боим се, защото то с лекота разчупва нашата система за образование, научните изводи, смее се над реалностите на нашето битие. И ние се стремим да се правим, че такова явление няма. Но то съществува и ще съществува, колкото и да се отвръщаме от него, колкото и да го заобикаляме. Не е ли време да се вгледаме в него по-внимателно и, може би със съвместните усилия на човешките умове, да отговорим на въпроса, защо всички без изключение велики мислители, хората, създали разни религиозни учения, които следва или поне се опитва да следва голямата част от човечеството, преди създаването им са отивали като отшелници в гората?

Забележете, не в някоя суперакадемия, а именно в гората.

Защо е ходил старозаветният Мойсей в гората да пише скрижалите? Защо Христос се е уединявал дори от своите ученици? Защо живеещия в Индия, в средата на шести век преди нашата ера, човек на име Сиддхарта Гаутама се уединил за седем години в гората, а после излязъл от там при хората вече с учение, което и до ден днешен, след хилядолетия, разбунва множество човешки умове и се нарича будизъм? А този човек впоследствие нарекли Буда. Защо нашите, и не твърде древни предци, исторически личности като Серафим Саровский или Сергей Радонежки, също са отивали в гората като отшелници и след кратко време са постигали мъдрост с такава дълбочина, че за съвет при тях са ходили и през безпътието мирските царе?

На местата на тяхното отшелничество са издигани манастири и величествени храмове. Така например, Троицо-Сергиевата Лавра в град

Сергиев Посад, Московска област и сега привлича тълпи от хора. А се е започнало от един отшелник.

Защо? Кой или какво е помагал на тези хора да постигнат мъдрост, дал им е знание, приближил ги е до разбирането на същината на битието? Как са живели, какво са правили, за какво са мислели, уединени в гората?

Тези въпроси започнаха да изникват пред мен известно време след общуването с Анастасия, когато започнах да чета всичко, което можех да намеря за отшелниците. Но отговор не съм намерил и досега. Не знам защо нищо не е написано за това, какво е ставало с тях там.

Старая се да опиша събитията от тридневното си пребиваване в гората и своите усещания от общуването с Анастасия с надежда, че някой ще може да постигне същината на това явление.

Засега, от всичко видяно и чуто от мен, е безспорно само едно: хората живеещи като отшелници в гората, в това число и Анастасия, виждат ставащото в нашия живот под друг, различен от нашия, ъгъл.

Някои нейни разбирания са диаметрално противоположни на общоприетите. Кой е по-близо до истината? Кой ще отсъди това? Моята задача е да изложи видяното и чуто. Да дам с това възможност на другите да намерят отговор.

Анастасия живее в гората, свършено сама, тя няма жилище, почти не носи дрехи и не прави никакви запаси от хранителни продукти. Тя е потомък на онези хора, които са живели тук от хилядолетия, и това е сякаш друга цивилизация. Анастасия се е родила тук и представлява неотделима част от Природата. На необикновеното на пръв поглед явление, когато изведнъж ме налегна силен страх при опита си да овладее Анастасия, и на загубата на съзнание, се намери свършено просто обяснение – човек опитомява котка, куче, слон, тигър, орел... а тук е опитомено ВСИЧКО наоколо. И това ВСИЧКО не може да позволи с нея да се случи нещо лошо. Анастасия разказваше, че когато се родила и нямала още годинка, майка ѝ е можела да я остави сама на тревата.

– И ти не умираше от глад? – попитах аз.

В отговор тя само щракна с пръсти, и до нея се озова катеричка, която скочи на ръката ѝ. Анастасия приближи муцунката на зверчето към устата си, и катеричката ѝ даде от своята уста ядка от кедров орех. Това не ми се стори фантастично като си спомних, как в Новосибирското академично градче много катерички, привикнали с хората, си изпросват от разхождащите се храна, и даже се сърдят когато не ги черпят. Тук наблюдавах обратния процес.

Знаем многобройни примери от литературата, пресата, телевизионните предавания, че младенци, случайно попаднали във властта на дивата природа са били отхранвани от вълци. Тук живеят постоянно от поколения и техните отношения с животинския свят са различни от нашите. Попитах я:

– Защо не ти е студено, като аз съм с яке?

– Защото, – отговори тя, – организъмът на хората, които се увиват с дрехи, крият се от топлината и горещината в укрития, все повече и повече губи способност да се приспособява към измененията на заобикалящата среда. У мен не е загубено това свойство, затова и дрехи не са ми особено нужни.

Горската спалня

Нямах у себе си никакво снаряжение за да спя в дива гора. Анастасия ме настани в бърлога-землянка. Когато се събудих, имах усещане за блаженство и уют, сякаш лежах във великолепна удобна постеля.

Бърлогата беше просторна, постлана с дребни пухкави клонки от кедр и суха трева, които запълваха околното пространство с приятен аромат. Протегнах се разперил ръце, усетих с ръката си пухкава кожа и отбелязах, че Анастасия по някакъв начин ловува. Преместих се по-близо до кожата, притискайки се с гръб към топлото, и реших да дремна още.

Анастасия стоеше на входа на бърлогата и, видяла, че се събуждам, веднага каза:

– Само, моля те, не се стряскай.

После плесна с ръце, и „кожата“... С ужас разбрах: това не е била кожа. От бърлогата внимателно започна да се измъква мечка. Като получи одобрително пошляпване от Анастасия, тя си отиде. Оказа се, че тя е сложила до главата ми сънна трева и заставила мечката да лежи до мен за да не ми е студено. Самата тя, свита на кълбо, спала на входа отвън.

– Ама как можа да направиш такова нещо, Анастасия? Той можеше да ме издере или смачка!

– Това не е той, а тя – мечката. Тя не би могла да ти стори нищо лошо, – отговори Анастасия, – тя е много послушна. Прави ѝ голямо удоволствие да получава задачи и да ги изпълнява. Тя не мръдна цяла нощ. Тикна носа си в краката ми и замря в блаженство. Само потръпваше малко, когато насън ти размахваше ръце и я удряше по гръба.

Утрото на Анастасия

Анастасия ляга да спи с настъпването на тъмнината в едно от укритията направени от обитателите на гората, най често в бърлога. Когато е топло, може да спи направо на тревата. Първото, което прави като се събуди, е да се радва бурно на изгряващото слънце, на новите пъпчици, появили се на клонките, на новите кълнове, излезли от земята. Тя ги докосва, гали ги, понякога нещо поправя. После притичва към малките дръвчета, плесва по стволчетата им. От разлюляната корона върху нея се изсипва нещо като пращец или роса. След това тя ляга на тревата и пет минути се протяга и извива. Цялото ѝ тяло се покрива сякаш с влажен крем. Засилва се, скача в малкото езеро, пляска и се гмурка...

Взаимоотношенията ѝ със заобикалящите я животни приличат на отношенията на човека с домашните животни. По време на утринните процедури много от тях наблюдават Анастасия. Сами не се приближават, но само да погледне към някого от тях и да го повика с едва забележим жест, щастливецът се откъсва от мястото си и се носи към краката ѝ. Гледах една сутрин, как се забавляваше като играеше с вълчицата сякаш е домашно куче. Анастасия плесна вълчицата по хълбока и стремително побягна. Вълчицата се втурна да я догони и когато почти се изравниха, Анастасия внезапно подскочи и, като се отблъсна от ствола на едно дърво, стремително побягна на другата страна. Вълчицата по инерция се понесе покрай дървото, обърна се и се хвърли да я догонва.

Анастасия изобщо не мисли по проблема за храната и облеклото. Ходи най-често полугола или гола. Храни се с кедрови орехи, някаква трева, горски плодове и гъби. Гъбите яде само сушени. Сама никога не събира нито гъби, нито орехи, не готви, и запаси даже за зимата не прави. Всичко приготвят живеещите в тези места катерички. В това, че катеричките правят запаси от храна на зимата, няма нищо чудно, тя постъпват така навсякъде по инстинкт. Порази ме друго: намиращите се наблизо катерици, при щракване с пръсти на Анастасия, в надпревара се стремят да скочат на протегнатата ѝ ръка и да ѝ дадат очистени от черупката ядки от орех. А когато Анастасия плесне по коляното на свития си крак, катеричките издават някакъв звук, сякаш призовават, известяват другите, и започват да носят и да складират пред нея на тревата сушени гъби и други припаси. И правят това, както ми се стори, с огромно удоволствие. Помислих си, че ги дресира, но Анастасия каза, че техните

действия са инстинктивни, и катерицата-майка сама учи на това катери-четата с примера си.

– Може би ги е дресирал някой от далечните ми предци, но, по-скоро, това е просто тяхното предназначение. За зимата всяка катерица прави запаси няколко пъти по-големи, отколкото може да изяде сама.

На въпроса: как не замръзва през зимата без съответното облекло, Анастасия отговори с въпрос:

– Нима във вашия свят няма примери за възможностите на човека да понася студа, без да използва облекло?

И аз си спомних книгата на Порфир Иванов, който е ходил при всякакъв студ по гащета и бос. В книгата също се описваше как фашистите, желайки да изпитат издръжливостта на този човек, го обливали с вода при двайсет градусов студ и го карали гол на мотоциклет.

В детството си, освен млякото на майка си, Анастасия е можела да употребява млякото на различни животни. Те свободно я допусkali да суче. От храната тя не прави никакъв култ, никога не сяда специално да яде, а вървейки откъсва или плод, или растителен кълн, и продължава да се занимава с делата си.

В края на тридневното ми пребиваване вече не можех да се отнасям към нея, както в началото на срещата ни. След всичко видяно и чуто Анастасия се превърна за мен в някакво същество, но не звяр, защото интелектът ѝ е твърде висок. Понякога ми се струваше, че той е извън границите на разбиране на обикновения човек. Но точно такова отношение много я огорчаваше и разстройваше.

За разлика от известните ни хора с необикновени способности, които се обвиват с ореол на тайнственост и изключителност, тя през цялото време се стареше да обясни, да разкрие механизма на своите способности, да докаже, че няма в тях и в нея нищо свръхестествено, че тя е човек, жена, и през цялото време ме молеше да осъзная това. Опитвах се да го осъзная тогава, като се стараех да намеря обяснение на необикновеното.

У човека от нашата цивилизация, мозъкът работи за това, как със всевъзможни средства да си устрои бита, да се сдобие с храна, да удовлетвори половите си инстинкти. При Анастасия за това изобщо не се губи време. Хора, попаднали в такава ситуация като Ликови, също са били принудени през цялото време да се грижат за прехраната си и за жилището. Природата не им е помагала до такава степен както на Анастасия. Всевъзможни племена, живеещи далеч от цивилизацията, също нямат такъв контакт. Анастасия обяснява тази разлика с това, че техните

помисли са недостатъчно чисти. Природата, животинският свят чувстват това.

Лъчът на Анастасия

Най-необичайна и мистична, докато бях в тайгата, ми се струваше нейната способност да вижда на голямо разстояние отделни хора, и това, което се случва с тях. Може би и други отшелници са притежавали такава способност. Правеше го с помощта на невидим лъч. Твърдеше, че го има у всеки човек, но хората не знаят за него, не могат да го използват.

– Човекът не е изобретил още нищо такова, което да го няма в природата. Техниката, благодарение на която съществува телевизията, е само жалко подобие на възможностите на този лъч.

Понеже лъчът е невидим, аз не повярвах в него, независимо, че тя неведнъж се опитваше да ми покаже и да ми обясни принципът на неговото действие, да намери доказателства, разбираеми обяснения.

– Кажй, Владимир, какво е според теб мечтата? И много ли хора са способни да мечтаят?

– Да мечтаят, мисля, че могат. Мечтата – това е когато човек си представя себе си в желаното бъдеще.

– Добре. Значи, не отричаш, че човекът е способен да моделира своето бъдеще, различни конкретни ситуации?

– Не отричам.

– А какво е интуицията?

– Интуиция... Навярно чувството, когато човек сякаш анализира, какво и как може да се случи, а някакви чувства му подсказват, как трябва да действа.

– Значи, ти не отричаш, че в човека съществува нещо, което му помага, покрай привичните аналитични разсъждения, да определя своите и на другите постъпки?

– Да допуснем, че не отричам.

– Отлично, – възклика Анастасия, – сега сънят! Какво са сънищата, които виждат почти всички хора?

– Сънят това е... Не знам, какво е сънят. Сънят просто е сън.

– Добре, добре. Нека е просто сън. Значи, не отричаш съществуването му. На теб и на другите е известно, че човек в състояние на сън, когато тялото почти не се контролира от част от съзнанието, може да вижда хора и различни събития?

– Ами това никой няма да отрече.

– Но още по време на сън хората могат да общуват, да разговарят, да съпреживяват.

– Да, могат.

– А как мислиш, може ли човек да управлява съня си? Да извика насън образи и събития, пожелани от него да бъдат видени?

– Не мисля. Сънят сам някак се присънва.

– Греша. Човек може да управлява всичко. Той е и създаден за да управлява всичко. Лъчът, за който ти говорях, се състои от налична информация, представи, интуиция, душевни чувства и, като следствие, видения, подобни на съня, осъзнато управлявани от волята на човека.

– Как може насън, сънят да се управлява?

– Насън не. Най-вече може. Предварително да се програмира и с абсолютна точност. При вас това става насън и хаотично. Човек е загубил способността за управление. Затова е и решил, че сънят – това е само излишен продукт на изморения мозък. Но всъщност... Искаш ли още сега да ти помогна да видиш нещо на разстояние?

– Опитай.

– Легни на тревата и се отпусни, за да отнема тялото по-малко енергия. Трябва да ти е удобно. Нищо ли не ти пречи? Сега помисли за човек, когото добре познаваш, за жена си например. Спомни си навиците ѝ, походката, дрехите, къде според теб тя може да се намира сега, и си го представи с въображението си.

Спомни си жена си като знаех, че в дадения момент тя може да е в извънградската ни къща. Представих си къщата, някои вещи, обстановката. Спомни си много неща и подробно, но нищо не видях. Това и казах на Анастасия, на което тя отговори:

– Не можеш да се отпуснеш докрай, като заспал. Ще ти помогна. Затвори очи. Разпери ръце встрани.

После почувствах пръстите на ръката ѝ до своите. Започнах да потпявам в сън или дрямка...

...Жена ми беше в кухнята на извънградската ни къща. Над обичайния халат беше облякла плетена блуза. Значи в къщи е прохладно. Пак трудности със системата за отопление... Жена ми вареше кафе на газовата печка. И още нещо в „кучешката“ тенджерка. Лицето ѝ беше мрачно и недоволено. Движенията вяли. Внезапно тя вдигна глава, с лека стъпка се доближи до прозореца, погледна дъжда и се усмихна. Кафето на печката изкипя, тя подхвана джезвето с преливащото кафе, но при това не се намръщи, както обикновено, не се раздразни. Съблече блузата...

Събудих се.

– Е какво? Какво видях? – попита Анастасия.

– Видях. Но може да е било просто сън?

– Как „просто“ сън? Нали планираше да видиш точно нея?

– Да, планирах. И видях. А къде са доказателствата, че тя е била именно там, в кухнята, в момента, когато я видях?

– Запомни деня и часа. Като пристигнеш я попитай. А още нещо не-обичайно не забеляза ли?

– Нищо.

– Нима не видях усмивката ѝ, когато се доближи до прозореца, и това, че не се раздражни на кипналото кафе?

– Това го забелязах. Но, може би, е видяла през прозореца нещо хубаво, което я развесели.

– Тя видях само дъжд. Дъжд, който никога не е харесвала.

– Тогава защо се усмихваше?

– Ами, аз също погледнах жена ти с моя лъч и я сгрях.

– Твоят лъч, значи я стопли, а моят да не би да е студен?

– Ти гледаше просто от интерес, не вложи чувства.

– Значи твоят лъч може да огрее човек на разстояние?

– Може.

– А още какво?

– Да получи някаква информация, и да предаде. Настроението да повдигне, и болезките отчасти да прогони. Още много различни неща, в зависимост от наличната енергия, силата на чувствата, волята и желанието.

– А бъдещето можеш ли да виждаш?

– Разбира се!

– Миналото?

– Бъдещето и миналото – това е почти едно и също. Разликата е само във външните детайли. Основното винаги остава неизменно.

– Как така? Какво може да бъде неизменно?

– Например, преди хиляди години, хората са носили друго облекло. Ползвали са други приспособления в бита. Но не това е главното. И преди хиляда години, както и сега, хората са имали еднакви чувства. Те не са подвластни на времето. Страх, радост, любов... Ярослав Мъдри, Иван Грозни или някой фараон са можели да обичат жена също с такива чувства, както и ти, или който и да е днес.

– Интересно. Само не разбирам, какво означава това? Ти твърдиш, че всеки човек може да има такъв лъч?

– Разбира се, всеки. И сега в хората още са останали чувства и интуиция, способност да мечтаят, да предполагат, да моделират отделни ситуации, да виждат сънища, само че всичко е хаотично и неуправляемо.

– Може би трябва някак да се тренира? Някакви упражнения да се разработят?

– Може с тренировки. Само че, знаеш ли, Владимир, има още едно задължително условие, за да бъде лъчът подвластен на волята.

– Какво условие още?

– Непременно е нужна чистота на помислите, а силата на лъча зависи от силата на светлите чувства.

– Ето ти на! Тъкмо всичко започна да се прояснява... Сега пък чистота на помислите? Светли чувства?

– Те са енергията на лъча...

– Край, Анастасия. Вече не е интересно. После още нещо ще добавиш.

– Основното вече казах.

– За казване, каза, но твърде много условия постави. Хайде да поговорим за нещо друго. По-просто.

* * *

По цял ден Анастасия е заета с размишления, с моделиране на всевъзможни ситуации, ставащи в нашия настоящ, минал и бъдещ живот.

Тя притежава колосална памет. Помни множество хора, които е видяла в представите си, техните вътрешни преживявания. Като най-гениална актриса, тя може да имитира тяхната походка, глас, да мисли като тях. Тя концентрира в себе си жизненият опит на много хора от миналото и настоящето. Ползва този опит, моделира бъдещето и помага на другите. Прави това на разстояние, с помощта на невидимия лъч, и тези, на когото тя оказва помощ, във вид на подсказване на решения или с лечение, даже не подозират за нейната помощ.

Едва после аз узнах, че невидими с просто око лъчи, само че с различна сила, излизат от всеки човек. Академик Акимов ги е фотографирал със специален прибор и е публикувал снимките с тези лъчи през 1996г. в майския брой на сп. „Чудеса и приключения“. За съжаление ние не можем да ги използваме така както нея. В науката, явлението, подобно на този лъч, още се нарича торсионно поле.

* * *

Светоусещането на Анастасия е необичайно интересно.

– Какво е това Бог, Анастасия? Има ли го? Ако го има, то защо никой не го е виждал?

– Бог е междупланетен разум, интелект. Той не се намира в единна маса. Половината му е в нематериалния свят, Вселената. Това е комплекс на енергиите. Втората му половина на частички е разпръсната на Земята. Във всеки човек. Тъмните сили се стремят да блокират тези частички.

– Какво, според теб, очаква обществото ни?

– В перспектива – осъзнаване на цялата пагубност на технократския път на развитие и движение към първоизточниците.

– Искаш да кажеш, че всички наши учени са недоразвити същества, които ни водят в задънена улица?

– Искам да кажа, че чрез тях се ускорява процесът, а значи и осъзнаването на неверния път.

– И какво, напразно ли строим всичките машини?

– Да.

– Не ти ли скучно да живееш тук сама, без телевизор и телефон?

– Какви примитивни вещи назоваваш, всичко това човек го е имал от самото начало, само че в по-съвършен вид. Имам го и аз.

– И телевизор и телефон?

– Какво е това „телевизор“? Апарат, с помощта на който на атрофиралото човешко въображение му се поднася някаква информация, картинки, сюжети. Аз мога с моето въображение да си нарисувам всякакви сюжети, картинки, да построя всевъзможни ситуации, и при това сама да участвам в тях, да повлияя на сюжета. Ох, сигурно се изразих неясно. Така ли е?

– А телефонът?

– Човек може да разговаря с друг човек без помощта на телефон, за това са нужни само воля, желание на двама и развито въображение.

Концерт в тайгата

Предлагах ѝ да дойде в Москва и да излезе пред телевизията.

– Представи си, Анастасия, с твоята красота ти би могла да бъдеш фотомодел и манекенка на световно равнище.

И тогава разбрах, че нищо земно не ѝ е чуждо и, като на всяка жена, ѝ е приятно да бъде красавица. Анастасия се засмя.

– Най-най-красивата, нали? – попита тя и като дете започна да лудува, да върви по поляната като манекенка на подиум. Стана ми смешно как имитира манекенка, поставяйки крак зад крак при ходенето, и показва въображаеми тоалети. Изръкоплясках, включих се в играта и обявих:

– А сега уважаема публика, пред вас ще излезе ненадминатата прекрасна гимнастичка – несравнимата красавица Анастасия!

Това представяне я развесели още повече. Тя излезе в средата на поляната и направи невероятно салто отначало напред, после назад, настрани, наляво, надясно, после подскочи много нависоко. С една ръка се хвана за дървесен клон, един два пъти се залюля и прехвърли тялото си на друго дърво. Отново направи салто, прибяга до средата на поляната и се запокланя под моите аплодисменти. След това отново избяга от полянката и, скрита зад храстите, се усмихваше, и поглеждаше, сякаш иззад кулисите, с нетърпение очаквайки поредното обявяване. Спомних си видеокасетата със записи на моите любими песни в изпълнение на популярни певци. Понякога вечер я гледах в каютата си. Спомняйки си за тази касета, без да се замисля дори дали би могла да изобрази нещо, аз обявих:

– Уважаема публика, сега пред вас ще се представят най-добрите солисти на съвременната естрада, и ще изпълнят своите най-добри произведения. Моля!

О! Колко сгрших, като не повярвах в способностите ѝ. По нататък се случи нещо... за което дори да предположа беше абсолютно невъзможно. Анастасия, само крачка след като излезе иззад своите импровизирани кулиси, запя с гласа на Алла Пугачова. Не, тя не пародираше великата певица, не имитираше гласа ѝ, а именно пееше свободно, предавайки не само гласа, мелодията, но и чувствата.

Най-чудното обаче не беше това. Анастасия правеше акценти на някои думи, добавяйки нещо свое, привнасяше в песента допълнителни щрихи, и песента на Алла Пугачова, изпълнението на която ми се

струваше невъзможно да бъде надминато, извика цяла гама от допълнителни чувства, образите се открояваха по-ярко. В песента за любовта на художника „Милион червени рози“ тя направи акцент на думата „платно“. Удивено и изплашено извика тя тази дума. Именно платното е най-скъпото за художника, без което не може да твори, и той отдава това най-скъпо заради своята любима. После при думите „влакът я отнесе надалеч“ тя изобрази художника, влюбеният човек, загледан след заминаващия влак, отнасящ завинаги любимата му. Изобрази болката, отчаянието и объркаността му.

Потресен от видяното и чуто, аз не заръкоплясках след песента. Анастасия, се поклони, почака аплодисментите, и след като не ги чу, започна нова песен с още по-голямо старание. Тя изпълни поред всичките ми любими песни, записани за мен на видеокасета. И всяка песен, вече неведнъж слушана от мен, беше по-ярка и съдържателна в нейно изпълнение. След изпълнението на последната песен, така и не дочакала аплодисменти, Анастасия тръгна към своите „кулиси“. Аз поседях още малко като омагьосан от необичайното впечатление. После скочих, заръкоплясках и извиках:

– Страхотно Анастасия! Бис! Браво! Всички изпълнители на сцената!

Анастасия предпазливо излезе и се поклони. Аз продължавах да викам „Бис! Браво!“ Тропах с крака, плясках с ръце. Тя също се развесели. Запляска и извика:

– Браво – това още ли значи?

– Да, още! И още! И още!...

Замълчах и внимателно заразглеждах Анастасия. Дойде ми наум: колко многостранни са нюансите на душата ѝ, щом тя може да внесе в струващите ми се идеално изпълнени песни, нещо толкова ново, прекрасно и ярко. Тя също, замряла, ме гледаше без думи и въпросително. Тогава я попитах:

– Анастасия, имаш ли си своя песен? Можеш ли да изпълниш нещо свое, нечувано по-рано от мен?

– Бих могла, но в моята песен няма думи. Дали ще ти хареса?

– Изпей ми, моля те, своята песен.

– Добре.

И Анастасия запя своята необикновена песен. Отначало тя извика като новородено дете. После гласът ѝ зазвуча тихо, нежно и ласкаво. Тя стоеше под дърво, притиснала ръце към гърдите, наклонила глава, сякаш приспиваше, милваше с гласа си малчуган. Нещо нежно му

говореше нейният глас. От този тих глас, удивително чист, наоколо всичко замря: и птиците, и шумоленето в тревата. После тя сякаш се зарадва на събуждащото се от сън дете. В гласа ѝ се чувстваше ликуване. Невероятно високите по тоналност звуци ту пърхаха над земята, ту излитаха високо в безкрайността. Гласът на Анастасия ту умоляваше някого, ту встъпваше в борба, ту отново милваше детето и даряваше радост на всичко обкръжаващо.

Радостни усещания се вселиха и в мен. И когато тя завърши своята песен, аз весело викнах:

– А сега, уважаеми дами, господа и другари, уникалният неповторим номер на единствената в света дресьорка, най-ловката, най-смелата, обаятелната и способна да укротява всякакви хищни животни. Гледайте и треперете!

Анастасия дори изписка от възторг, подскоча, запляска с ръце ритмично, нещо викна, засвири. На поляната започна нещо невъобразимо.

Отначало се появи вълчицата. Тя изскочи от храстите и се спря на края на поляната, като се оглеждаше неразбиращо. По крайните дървета около поляната, прескачайки от клон на клон, се носеха катерички. Ниско кръжаха два орела, в храстите мърдаха някакви зверчета, чуваше се пукане на сухи клонки. Разбутвайки и газейки през храстите на поляната изскочи голяма мечка и се спря като вкопана, близо до Анастасия. Вълчицата неодобрително ѝ заръмжа, явно, мечката се приближи твърде близо без да получи покана. Анастасия притича до мечката, потупа я по муцуната, хвана я за предните лапи и я изправи. Съдейки по това, че не прилагаше значителни физически усилия, мечката сама изпълняваше заповедите ѝ в зависимост от това как ги разбираше. Тя стоеше замряла, и се силеше да разбере, какво се иска от нея. Анастасия се засили, с висок подскок се хвана за гривата на мечката, направи стойка на ръце, и отново скочи като се превъртя във въздуха. После хвана мечката за лапата, започна да се навежда, увличайки я, като създаваше впечатление, че я прехвърля през себе си. Този трик би бил невъзможен, ако мечката не го правеше сама, а Анастасия само я насочваше. В последния момент мечката се опираше с лапа на земята и правеше навярно всичко за да не навреди на своята господарка. Вълчицата все повече и повече се вълнуваше, вече не стоеше на едно място, а се мятеше от една страна на друга, недоволно ръмжейки. В края на поляната се появиха още няколко вълка, и когато за пореден път Анастасия „прехвърляше“ през себе си мечката, и се опитваше дори да я „метне“ през глава, мечката се повали на хълбок и замря.

Изнервената до крайност и озъбена вълчица скочи към нея. Мълниеносно Анастасия се озова на пътя на вълчицата, и тя, спирайки с четирите си лапи, се преметна през гръб. Удари се в краката на Анастасия, която тутакси положи ръка на хълбока ѝ, и вълчицата послушно се притисна към земята. С другата си ръка Анастасия замаха, както в случая с мен, когато за първи път се опитах да я прегърна, без да получа съгласие за това. Не заплашително, а възбудено шумеше гората около нас. Възбудата се усещаше и в подскачащите, бягащите и притаилите се малки и големи зверове. Анастасия започна да смъква напрежението. Отначало помилва вълчицата, потупа я по хълбока и я изпрати, плясвайки я като кученце. Мечката лежеше настрана в неудобна поза като чучело. Сигурно чакаше още нещо да се поиска от нея. Анастасия се приближи, накара я да стане, помилва я по муцуната и, също както вълчицата, я изпрати от поляната. Поруменяла, Анастасия седна до мен, пое дълбоко въздух и бавно издиша. Забелязах, че дишането ѝ стана равно, сякаш не беше правила невероятните си упражнения.

– Те не разбират нагласените представления, а и не им трябва да разбират, това не е много хубаво, – отбеляза Анастасия и ме попита: – Е, как съм? Мога ли да се устроя някъде на работа във вашия живот?

– Страхотно, но това всичко вече го има при нас, дресьорите в цирка също показват много интересни неща със зверовете, няма да пробиеш чиновническата бариера, масата условности и интриги. Ти не си изкушена от тях.

По-нататък нашата игра се състоеше в прегледа на различни варианти: къде би могла Анастасия да се устрои на работа в нашия свят и как да преодолее съществуващите условности. Но леки варианти не се откриваха, тъй като Анастасия нямаше нито документи за образование, нито регистрация, а на разказите за произхода ѝ, и само въз основа на нейните способности, макар и необикновени, никой не би повярвал. Минавайки в сериозен тон, Анастасия каза:

– На мен, разбира се, ми се иска още веднъж да дойда в някой от вашите градове, може би в Москва, за да се убедя колко точна съм в моделирането на някои ситуации от вашия живот. Например не ми ясно, по какъв начин тъмните сили успяват до такава степен да объркат жените, че те сами, без да подозират, привличат мъжете с прелестите на телата си и с това не им дават възможност да направят истинския избор, близък на душата им. А после страдат от това, истинско семейство не могат да създадат, защото...

И отново започнаха поразителни, изискващи осъзнаване,

разсъждения за секса, за семейството, възпитанието на децата, а аз си мислех: най-голямата невероятност от всичко видяно и чуто – това е способността ѝ да говори за нашето битие, точно и в детайли да го познава.

Кой запалва нова звезда

На втората нощ, като се боях, че Анастасия отново ще ми пробута своята мечка да ме топли, или ще направи кой знае още какво, аз категорично отказах въобще да легна да спя, ако тя не легне до мен. Мислех: ако бъде до мен – нищо няма да стори.

– Покани ме на гости, както се казва. В къщи, при себе си. Смятах, че тук има някакви пострройки, а ти не даваш даже огън да се пали, а ми пробутваш зверища през нощта. Щом нямаш нормална къща, няма защо и гости да каниш.

– Добре, Владимир, не се вълнувай, моля те, и не се бой. Нищо лошо няма да ти се случи. Ако желаеш, ще легна до теб и ще те стопля.

В бърлогата-землянка този път бяха нахвърляни още повече кедрови клонки, внимателно беше разложена суха трева, стените също бяха подплатени с клончета.

Съблякох се. Сложих под главата си панталона и пуловера. Легнах, завивайки се с якето. Кедровите клонки излъчваха онзи фитонциден аромат, за който в научно-популярната литература се говореше, че обеззаразява въздуха, макар че в тайгата въздухът и така си е чист. Дишаше се леко. Сухата трева и цветята добавяха още някакъв необикновен, тънък мирис.

Анастасия удържа на думата си и легна до мен. Почувствах, че ароматът на тялото ѝ превъзхожда всички други. Той беше по-приятен от най-изисканите парфюми, които бях усещал някога, приближавайки се до жена. Но няхах и мисъл да я овладея. След онзи опит по пътя към местоживеенето на Анастасия, след който ме връхлетя страх и загуба на съзнанието, у мен повече не бяха възниквали плътски желания, дори когато я гледах съблечена.

Лежах и мечтаех за сина, който жена ми така и не ми роди.

Колко добре би било, ако ми се беше родил син от Анастасия! Тя е толкова здрава, издръжлива и красива. Детето, значи, също би било здраво. Да прилича на мен. Нека и на нея, но повече на мен. Да стане силна и умна личност. Да знае много. Да бъде талантлив и щастлив.

Представих си моя син-младенец притиснат към гърдите ѝ и неволно сложих ръка на гъвкавата топла гърд на Анастасия. Веднага по тялото ми пробяга тръпка и отмина, но това не беше тръпка на страх, а друга, необикновено приятна. Не отдръпнах ръката си, а само затаил дъх

чаках, какво ще се случи по-нататък. И почувствах как на ръката ми легна нейната мека длан. Тя не ме отблъскваше. Надигнах се и се загледах в прекрасното лице на Анастасия. Бялата северна нощ го правеше още по-привлекателно. Невъзможно беше да откъснеш поглед. Ласкавите й сиво-сини очи ме гледаха. Не се въздържах, наведох се и, с леко докосване, бързо целунах полуотворените й устни. Отново лека тръпка пробяга по тялото ми. Ароматният й дъх обвиваше лицето ми. Устните й не произнесоха като миналия път: „Не бива, успокой се“ и нямаше страх. Мислите за сина не ме напуснаха. И когато Анастасия ме прегърна нежно, помилва косата ми и се поддаде с цялото си тяло, почувствах такова нещо!...

Едва събудил се сутринта, аз осъзнах, че такова велико усещане на блажено възхищение и удовлетворение не съм изпитвал нито веднъж в живота си. Странно беше и това, че след нощ прекарана с жена, винаги настъпва физическа умора. Тук всичко беше различно. И още, имаше усещане за някакво велико сътворение. Удовлетворението беше не само физическо, но още нещо неразбираемо, непознато от преди, необикновено прекрасно и радостно. Даже ми се мярна мисълта, че само заради това усещане си струва да живееш. И защо по-рано, даже нещо близко до това, не съм изпитвал, макар да съм имал различни жени: и красиви, и любими, и опитни в любовта.

Анастасия беше девойка. Трепетна и ласкава девойка. Но в нея имаше нещо неприсъщо на нито една от жените, които познавах.

Какво? Къде е тя сега? Придвижих се към отвора на уютната бърлога-землянка и, като се измъкнах, огледах поляната. Тя се намираще малко по-ниско от разположеното на възвишение, прекрасно обиталище. Покриваше я половинметров слой утринна мъгла. В тази мъгла, разперила длани, се въртеше Анастасия. Тя повдигаше край себе си облаци от мъгла. И когато то я обвиваше цялата, Анастасия леко подскачаше, изпълвайки крака като балерина, прелиташе над слоя мъгла, спускаше се на новото място и отново, през смях, увиваше около себе си ново облаче, през което се промъкваша, галейки Анастасия, лъчите на изгряващото слънце. Тази картина очароваше и възхищаваше, и аз завиках преизпълнен с чувства:

– Ана-ста-си-я! Добро утро, прекрасна горска фея, Анастасия-я-я!

– Добро утро, Владимир! – весело завика тя в отговор.

– Толкова е хубаво, толкова е прекрасно сега! Откъде е това? – виках аз с всички сили.

Анастасия вдигна ръка срещу слънцето, засмя се със своя щастлив,

заразителен смях, и напевно извика в отговор, на мен и на още някого отгоре:

– Само на човека от всички същества във Вселената му е дадено да изпита това! Само на мъжа и жената, искрено пожелали да имат един друг дете! Само човек изпитващ това, запалва на небето звезда! Само на чо-ве-ка, стремящ се към съзидание и сътворение! Бла-го-да-ря ти-и-и! – И обръщайки се към мен, бързо добави: – Само на човека, стремящ се към създаване и сътворение, а не към удовлетворение на плътските си потребности.

Тя отново се заля в смях, подскачайки се изпъваше в шпагат и пърхаше над мъглата. После дотича и седна край входа до мен, като започна отгоре надолу да повдига и да разресва с пръсти златистите си коси.

– Значи ти не смяташ, че сексът е греховен? – попитах аз.

Анастасия замря. Удивено ме погледна и отговори:

– Нима това беше такъв секс, какъвто се има предвид в твоя свят под тази дума? И ако не, то кое по-греховно – да се отдадеш, за да се появи на света човек, или да се въздържиш и да не дадеш на човека да се роди? На истински човек?

Замислих се.

Действително нощната близост с Анастасия беше невъзможно да се нарече с обичайната дума „секс“. Но какво беше тогава? Каква дума е характерна за това? И отново попитах:

– А защо по-рано не се е случвало нищо подобно, нито с мен, а мисля, че и с много други?

– Разбираш ли, Владимир, тъмните сили се стремят да развият у човека ниски плътски страсти, за да не му дадат да изпита подарената от Бога благодат. Те с всевъзможни средства внушават, че удоволствие може да се получи с лекота, като мислиш за удовлетворяване. И с това отклоняват човека от Истината. Бедните измамени жени, без да знаят това, цял живот приемат само страданията, търсят изгубената благодат. Но не търсят където трябва. Никоя жена няма да удържи мъжа от разврат, ако самата си позволи да се отдаде само заради удовлетворение на плътските си потребности. Ако се е случило това, то съвместният им живот няма да е щастлив. Техният съвместен живот ще бъде илюзия за съвместност, лъжа, приета от условностите измама. Тъй като и самата жена веднага се превръща в блудница, независимо от това дали е омъжена за този мъж или не.

О, колко закони е наизмислило човечеството, опитвайки се изкуствено да укрепи с условности този лъжлив съюз. Закони духовни и

мирски. Всичко е напразно. Те само са заставяли човека да играе, да се приспособява към тях, да изобразява съществуването на съюз. Вътрешните помисли винаги са оставали неизменни и неподвластни на никой и на нищо.

Исус Христос е видял това. И той, опитвайки се да противостои, е казал: „Този, който гледа жена с възделение, вече прелюбодейства с нея в сърцето си“.

После вие, в недалечното си минало се опитвахте да заклейте с позор напускащия семейството. Но нищо, в никакви времена, в никакви ситуации не е могло да спре желанието на човека да търси интуитивно усещаната благодат, великото удовлетворение. Упорито да го търси.

Лъжливият съюз е страшен.

Децата! Разбираш ли Владимир? Децата! Те усещат изкуствеността, лъжливостта на такъв съюз. И поставят под съмнение, децата, всичко, казано от родителите им. Децата подсъзнателно усещат лъжата още при зачатията си. И на тях им е лошо от това.

Кажи, кой? Какъв човек ще поиска да се появи на бял свят като следствие на плътски утехы? Всеки би искал да е сътворен от великия порив на любовта, от стремежа именно към сътворение.

Встъпилите в лъжлив съюз после ще търсят истинското удовлетворение тайно един от друг. Ще се стремят да обладават все нови и нови тела или да използват посредствено и обречено своите тела, само интуитивно съзнавайки, че все по-далече от тях остава истинската благодат на истинския съюз.

– Анастасия, почакай. Нима са толкова обречени мъжа и жената, ако при първия път се случи само секс? Нима няма връщане, възможност да се оправи положението?

– Има възможност. Сега знам какво да се прави. Но къде, какви думи да намеря, за да го изразя? През цялото време ги търся, тези думи. И миналото търсих и в бъдещето. Не намерих. Може би са съвсем близо? И скоро ще се родят нови, способни да докоснат всяко сърце и разум думи. Нови думи за древната Истина на първоизточника.

– Не се разстройвай, Анастасия. Кажи засега с тези думи, които ги има, как да бъде например. Какво още е нужно за истинското удовлетворение, освен две тела?

– Осъзнатост! Стремеж на двамата към сътворение. Искреност и чистота на стремежите.

– Откъде знаеш за всичко това, Анастасия?

– За това не само аз зная. Същината са се опитвали да пояснят хора

просветлени – Велес, Кришна, Рама, Шива, Христос, Аллах, Буда.

– Ти, какво, да не би да си чела за тях? Къде? Кога?

– Не съм чела за тях, просто знам какво са говорили, за какво са мислели, какво са искали.

– Значи, просто секс, според теб е лошо?

– Много лошо. Той отклонява човека от Истината. Разрушава семействата. В нищото отива огромно количество енергия.

– Тогава защо се издават толкова списания с разгопени жени в еротични пози, филми с еротика и секс? И всичко това се ползва с голяма популярност. Търсенето ражда предлагане. Да не искаш да кажеш, че нашето човечество е съвсем лошо?

– Човечеството не е лошо, но механизмът на тъмните сили, затъмняващи духовността, предизвикващ ниските плътски страсти, е много силен механизъм. Той донася много беди и страдания на хората. Той действа чрез жените, използвайки красотата им. Красотата, чието предназначение е да поражда и поддържа у мъжа поета, художника, твореца. Но за това самата жена трябва да бъде чиста. Ако няма чистота, възниква опита да привлече мъжа с плътските прелести. С външната красота на празния съд. С това и да измами. За тази измама на нея самата неизбежно ще ѝ се наложи да страда цял живот.

– Тогава какво се получава? Човечеството за хилядолетия съществуване не е могло да се пребори с този механизъм на тъмните сили? Не е могло да се пребори, независимо от призивите, както ти казваш, на духовните и просветените? Значи, с него е просто невъзможно да се преборим? А може би не е нужно?

– Възможно е и е нужно. Непременно е нужно!

– Кой ще може да го направи?

– Жените! Съумялите да разберат истината и своето предназначение. Тогава и мъжете ще се променят.

– Едва ли, Анастасия. Нормалният мъж винаги ще го възбуждат женските крака, гърди... Особено когато, в командировка или на почивка, се окаже далече от приятелката си. Така е устроено всичко. И никой нищо тук няма да измени, нито да направи нещо различно.

– Но аз го направих с теб.

– Какво си направила?

– Сега ти няма да можеш да се занимаваш с този пагубен секс.

Страшна мисъл ме удари като ток и започна да прогонва прекрасното чувство, родено през нощта.

– Какво си направила Анастасия? Какво? Аз сега... Аз сега...

импотентен ли съм?

– Напротив, сега ти стана истински мъж. Само че обикновения секс ще ти бъде противен. Той няма да ти донесе това, което изпита тук, а то е възможно само в случай на желание да имаш дете, и когато жената желае от тебе същото. Ако те обича.

– Да обича? Но при такива условия... За цял живот това може да се случи само няколко пъти...

– Това е достатъчно, за да бъдеш цял живот щастлив, уверявам те. Ти ще разбереш... – Анастасия протегна ръка към мен и се опита да се премести.

Аз бързо отскочих от нея в ъгъла на земянката и изкрещях:

– Освободи изхода с добро!

Тя стана. Аз излязох навън, отстъпих от нея на няколко крачки.

– Ти си ме лишила, може би, от главното удоволствие в живота. Към него всички се стремят, за него всички мислят, ако и да не говорят на глас.

– Илюзия са, Владимир, тези удоволствия. Помогнах ти да се избавиш от страшното, пагубното и греховното влечение.

– Илюзия – не илюзия, все едно, това е от всички прието удоволствие. Не си и помисляй да ме избавяш от други, както ти се струва, пагубни влечения. А то, като се измъкна оттук – нито с жена да пообщувам, нито да пийна, нито да хапна, нито да попуша ще мога! Такова състояние е непривично за мнозинството в нормалния живот.

– И какво хубаво има в пиенето, пушенето и в пагубното смилане на огромно количество месо, щом толкова много и прекрасно растително е създадено за храна на човека?

– Ами ти си се храни с твоето „растително“, щом ти харесва. А мен ме остави! За нас, за мнозина е удоволствие пушенето, пийването и да се поседи да хубава маса. Така е прието у нас, разбираш ли? Прието е!

– Но всичко което ти изброи е лошо и пагубно.

– Лошо? Пагубно? Ако ми дойдат гости на празник и седнат на масата, а аз им кажа: „Ето ви орехчета, ябълчица хапнете, водичка попейте и не пушете“ – ето това е лошо.

– Нима когато се събираш с приятели, най-главното е веднага на масата да се седне, да се пие, яде и пуши?

– Главно или не, не е важно. Така е прието по цял свят, от всички хора. В някои страни даже има ритуални блюда, пуйка печена, например.

– Не от всички хора във вашия свят това се приема.

- И да не е от всички, аз живея между нормални.
- Защо смяташ обкръжаващите те за най-нормални?
- Защото са мнозинство.
- Това не е достатъчен аргумент.
- За теб е недостатъчен, защото е невъзможно да ти се обясни.

Ядът ми към Анастасия започна да преминава. Спомних каквото бях чувал за лекарствените препарати, за лекарите сексо-патолози и помислих: „Ако тя някак ми е навредила, то лекарите ще могат да оправят положението“ – и казах:

– Добре, Анастасия, да се уговорим така: аз не ти се ядосвам вече. За прекрасната нощ ти благодаря. Само че повече не ме избавяй от моите навици. А работата със секса ще оправя с помощта на нашите лекари и съвременните лекарства. Да вървим да се къпем.

Аз се отправих към езерото, любувайки се на утринната гора. Отново започна да се завръща доброто ми настроение, а тя, на ти на теб! Върви след мен и говори:

– Няма да ти помогнат лекари и лекарства. За да се върне всичко както е било, ще им бъде необходимо да изтрият от паметта ти случило-то се и това, което си почувствал.

Спрях се, слисан:

- Тогави ти върни всичко.
- Аз не мога.

Отново чувство на бясна ярост и страх ме завладяха:

– Ти... Ти си нагла! Нагло се намесваш и се бъркаш в живота! Значи, да вършиш гадости – ето ти, а да ги оправиш – не мога?

– Не съм правила никакви гадости. Нали ти толкова искаше син. Но минаха немалко години, а син нямаш. И никоя жена от твоя живот вече не би ти го родила. Аз също поисках дете от теб и също син. А аз мога... Защо предварително се безпокоиш, че ще ти бъде лошо? Може пък да разбереш... Не се бой от мен, моля те, Владимир, аз изобщо не се намесвам в твоята психика. Това си стана само. Ти получи каквото искаше. На мен много би ми се искало да те избавя поне от още един смъртен грях

– Какъв?

– Горделивостта.

– Странна си ти. Философията ти и начина ти на живот са нечовешки.

– Какво нечовешко има в мен, което те плаши?

– В гората сама живееш, с растенията общуваш, със зверовете.

Никой у нас не живее така, дори приблизително.

– Но защо така, Владимир, защо... – развълнувано заговори Анастасия. – А градинарите, те също общуват с растенията и животните, само че засега неосъзнато. Но после ще разберат. Мнозина вече започват да разбират.

– Да, бе! Градинарка била. А твоят лъч? Книги не четеш, а много знаеш. Мистика някаква.

– Аз мога всичко да ти обясня. Само че не наведнъж. Старая се, но не мога да подбера подходящи думи. Разбираеми. Повярвай, моля те. Всичко, което аз правя е присъщо на човека. Дадено му е изначално. В първоизточника. И всеки би могъл така. И все едно, хората ще се върнат към първоизточника. Това ще става постепенно, когато светлите сили победят.

– А концертът ти? С всички гласове пееше, любимите ми певци изобразяваше, че и в последователността, както на моята видеокасета.

– Така се получи, Владимир. Аз веднъж видях тази касета, чух пеещото им. Ще ти разкажа после как се случи.

– И какво, запомнила си веднага и думите, и мелодиите на всички песни?

– Запомних ги, какво сложно и мистично има? Ох, какво съм наговорила и напоказвала! Ти си се изплашил от мен! Сигурно съм несдържана и неразумна. Дядо веднъж ме нарече така. Аз мислех, че той от любов. А май съм наистина неразумна. Моля те... Владимир...

Анастасия говореше много развълнувано и сигурно заради това страхът ми почти премина. Мисълта за сина запълваше всичките ми чувства.

– Не се страхувам вече... само бъди по-сдържана. Ето, и дядо ти ти е казал.

– Да и дядо... А аз все говоря, говоря... Така много ми се иска да кажа всичко. Бъбрица ли съм? Да? Но ще се постарая. Много ще се старая да бъда сдържана. Да говоря, само че по-разбираемо.

– Значи, ще родиш ли, Анастасия?

– Разбира се! Само че не навреме ще се случи това.

– Как „не навреме“?

– Трябва да е през лятото, когато природата ще ми помогне за отглеждането.

– Защо тогава се реши, ако е така рисковано за тебе и за детето?

– Не се безпокой, в крайна сметка поне синът ни ще живее.

– А ти?

– И аз ще се постарая да издържа до пролетта, а тогава всичко ще се нормализира.

Тя каза това без сянка на тъга или страх за живота си.

Анастасия се засили и скочи във водата на малкото езерце. Сноп пръски, блестящи на слънцето, излетя като фойерверк, и се спусна на чистата и равна повърхност на езерото. След тридесет секунди тялото ѝ започна бавно да се появява на повърхността. Тя лежеше във водата, разперила ръце с дланите нагоре, и се усмихваше. Стоях на брега, гледах я и мислех: „Ще чуе ли катеричката щракането на пръстите ѝ, когато ще лежи с младенеца, в някое от своите укрития? Ще ѝ помогне ли някой от четириногите ѝ приятели? Ще стигне ли топлината на тялото ѝ, да стопли малкото?“

– Ако тялото ми започне да изстива и детето няма какво да яде, то ще заплаче, – тихо каза излязлата от водата Анастасия, – неговият недоволен вик може да разбуди предпролетната природа или част от нея, и тогава всичко ще бъде добре. Те ще го отгледат.

– Ти си прочела мислите ми?

– Не, предположих, че мислиш за това. Това е естествено.

– Анастасия, ти казваше, че в съседство живеят твои роднини. Те биха могли да ти помогнат?

– Те са много заети и не бива да се откъсват от делата си.

– С какво са заети, Анастасия? Какво правиш ти по цели дни, щом физически те обслужва заобикалящата те природа?

– Занимавам се... Старая се да помогна на хората от вашия свят, които наричат дачници или градинари.

Нейните любими градинари

Тя много увлечено ми разказваше какви възможности могат да се открият за хората, общуващи с растенията. Въобще, Анастасия говори с особен трепет, въодушевление и даже с някаква влюбеност, на две теми. Това са възпитанието на децата и градинарите. Ако се разкаже всичко, което тя казва за градинарите, какво значение им придава, то пред тях, направо всички трябва да застанат на колене. Тя смята, че те са спасили от глад всички, и сеят добро в душите, и възпитават бъдещото общество... Не може всичко да се изброи. Отделна книга е нужна. И всичко това го доказва. Аргументира се.

– Разбираш ли, днес обществото, в което ти живееш, може да разбере много чрез общуването с растенията, отглеждани в градините. Именно в градините, където човек познава всеки посев на своя участък, а не на обезличените огромни поля, по които пълзят онези чудовищни машини без разум. Хората се чувстват по-добре, когато работят в градините си, това е продължило живота на много от тях. Те стават по-добри. И именно градинарите могат да допринесат обществото да осъзнае пагубността на технократския път.

– Анастасия, дали това е така или не, сега не е важно. Ти какво отношение имаш към това? В какво се изразява твоята помощ?

Тя ме хвана за ръката и ме привлече след себе си на тревата. Лежахме по гръб, с ръце поставени с дланите нагоре.

– Затвори очи, отпусни се, и се опитай да си представиш това, което ти говоря. Сега с ръка си ще намеря и ще видя на разстояние някого от хората, които наричат градинари.

Известно време тя мълча, после тихо заговори:

– Възрастна жена разгъва марля, в която са наикиснати семена от краставица. Семената вече са силно прораснали, виждат се малки кълнчета. Тя взема семенце в ръка. Ето, аз ѝ подсказах, че не бива така да се наикисват семената, кълновете се деформират при посаждането, такава вода не подхожда добре за храненето им и семенцето ще боледува. Тя мисли, че сама се е досетила. Да, това отчасти е така, аз само мъничко я осмислих. Сега тя ще сподели с другите своите мисли, ще разкаже за това на други хора. Малкото дело е направено.

Анастасия разказваше, че моделира в съзнанието си всевъзможни ситуации на работа, почивка и взаимодействия на хората, както

помежду им, така и с растенията. Когато моделираната от нея ситуация е максимално близка до действителността, се установява контакт, при който тя може да види човека, да чувства от какво боледува той, какво чувства. Тя сякаш влиза в неговия образ и споделя своите познания. Анастасия казваше, че растенията реагират на човека, могат да го обичат или ненавиждат, положително или отрицателно да влияят на здравето му.

– Тук имам много работа. Занимавам се със градинските участъци. Градинарите отиват на своите участъци, при своите растения, като при деца, но за съжаление техните отношения са само интуитивни. Те още не са подкрепени с ясност на осъзнаването на истинското предназначение на тази връзка. Всичко, всичко на земята, всяка тревичка, всяка буболечка са създадени за човека, имат своя задача и са предназначени за служба на човека. Многого лековити растения са потвърждение на това. Но човекът от вашия свят твърде малко знае, за да се възползва от предоставената му възможност в пълна мярка.

Помолих Анастасия да ми покаже с конкретен пример ползата от осъзнатото общуване, и за да може това да се провери на практика, да се види, да се подложи на научно изследване. Анастасия се замисли на кратко време, после просия цялата и възкликна:

– Градинарите, моите любими градинари! Те всичко ще докажат, ще покажат, и науката ви ще озадачат. Но как не съм се сетила по-рано, не съм могла да разбера?

Някаква току що родила се идея предизвика в нея буйна радост.

Изобщо, аз нито веднъж не видях Анастасия тъжна. Тя е сериозна, замислена, съсредоточена, а най-често – радваша се на нещо. Този път тя се радваше бурно: скочи, запляска с ръце, и ми се стори, че в гората стана по-светло, и гората зашумя, започна да откликва с шумоленето на короните на дърветата и с птичи гласове. Тя се завъртя като в танц. Когато, цялата сияеща, отново седна до мен и каза: „Сега ще повярват. И всичко те, моите мили градинари. Те ще ви обяснят и докажат“, – аз се опитах по-бързо да я върна към прекъснатия разговор и отбелязах:

– Съвсем не е задължително. Ти заявяваш, че всяка буболечка е създадена за благо на човека, но как ще повярват в това хората, с омерзение взиращи се в пълзящите по кухненските маси хлебарки? Те какво, също ли са създадени за благо?

– Хлебарките, – отговори Анастасия, – пълзят само по мръсна маса, за да съберат, понякога невидимите за окото, останки от разлагачи се частички храна, да ги преработят и после да сложат в закътано място

вече безвредните отпадъци. Ако са се навъдили много, донеси в дома си жабка. И излишните веднага ще си тръгнат.

Това, което по-нататък Анастасия предложи на градинарите да направят, вероятно противоречи на растениевъдството като наука и, несъмнено противоречи на общоприетите в практиката правила на посев и отглеждане на разни видове култури на градинските участъци. Но твърденията ѝ са толкова грандиозни, че мисля, че си струва, всеки който има възможност, да ги изпита, дори и да не е на цялата площ на участъка си, а на малка негова част, още повече, че освен полза нищо друго не се предвижда. Освен това, много от казаното от нея вече потвърди със своите опити кандидатът на биологическите науки Н.М.Прохоров.

Семенцето-лекар

Анастасия твърдеше:

– Всяко посадено от вас семенце съдържа в себе си огромен обем космическа информация. Този обем не е сравним с нито един ръкотворен. С помощта на тази информация семенцето знае точно, до милисекунда, времето, когато трябва да оживее, да израсте, какви сокове да взема от земята, как да използва излъчването на космическите тела – слънцето, луната, звездите, в какво да израства, какви плодове да дава. Дадените плодове са предназначени за жизненото обезпечаване на човека. Тези плодове могат ефективно и по-силно, от най-добрите в света ръкотворни лекарства, сега съществуващи и бъдещи, да се борят и да противостоят на всяко заболяване в човешкия организъм, но за да стане това, за тях трябва да знае още семенцето, и да може в процеса на узряването си на насити плода с необходимото съотношение вещества, именно за лечението на конкретния човек, на неговите конкретни заболявания, ако те съществуват или има предразположеност към тях.

За да има семенцето от краставица, домати или от всяко друго растение на участъка такава информация, е необходимо следното: преди посадването, без да се накисват, семенцата да се сложат в устата, където да стоят не по-малко от девет минути. След това да се поставят между двете длани, да се подържат там 30 секунди и да се стои в това време с боси крака на този участък, където ще става посадването. След това да се разтворят дланите, да се поднесат към устата, да се издиша върху семената въздухът от дробовете и да се държат открити 30 секунди на слънце. После да се посадят в земята. В никакъв случай да не се полива. Поливането е възможно само след не по-малко от три деноночия от посадването. Тази процедура трябва да се направи в благоприятните за всеки зеленчук дни (това е вече известно по лунният календар). По-ранното засаждане, ако не се полива, не е толкова страшно, отколкото по-късното. Да не се изкубват покрай даденото растение всички плевели. Необходимо е от различните видове да се остави поне по един. Плевелите могат да се подрежат.

По думите на Анастасия, семенцето по такъв начин събира в себе си информация за човека и в хода на отглеждането на своя плод, ще подбере максимално от Космоса и Земята, необходимата енергия за този конкретен човек. Плевелите не бива да се изчистват всички, защото

имат своето предназначение. Те предпазват растенията от заболявания, други им дават допълнителна информация. По време на отглеждането е необходимо да се общува с растението – поне веднъж, докато то расте, при пълнолуние да се отива при него и да се докосва.

Анастасия твърдеше, че плодовете, отгледани от семена по такъв начин и употребявани от човека, който ги е отгледал, са способни да го излекуват от всякакви болести, значително да забавят стареенето на организма, да го избавят от вредни навици, много пъти да увеличат умствените способности, да му дадат душевен покой. Плодовете имат най-голямо и ефективно влияние, ако се употребят не по-късно от 3 дни след брането. Описаните по-горе действия е необходимо да се извършат с различни видове култури, засадени на участъка. Не е задължително да се садят по такъв начин цели лехи с краставици, домати и т.н... достатъчно е с няколко корена.

Отгледаните по указания начин плодове ще се отличават от другите от този вид не само по вкуса. Ако се подложат на анализ, то и в съотношението на веществата, съдържащи се в тях, ще се открие разлика.

При засаждане на фиданки задължително е необходимо в изкопаната ямка с ръце и крака да се утъпче пръстта, да се плюе в ямката. На въпроса, защо с крака, Анастасия поясни, че чрез потенето на краката от човека излизат вещества (навярно токсини), съдържащи информация за заболяванията на организма. Тази информация получават фиданките. Те ще я предадат на плодовете, които ще са способни да се борят с недъзите. Анастасия съветваше от време на време да се ходи по участъка с боси крака.

– Какви култури е необходимо да се отглеждат?

Анастасия отговаряше:

– Това разнообразие, което съществува сега на множеството от участъците е достатъчно: малина, къпина, цариградско грозде, краставици, домати, ягоди, всяка ябълка. Много е добре да има вишна или череша, цветя. Количеството, засятата площ с тези култури няма голямо значение.

Към задължителните култури, без които е трудно да се представи пълния енергетичен микроклимат на участъка, се отнасят: слънчоглед (поне един), обезателно е нужно да се посеят на площ 1,5 – 2 квадратни метра зърнени култури-ръж, пшеница, и абсолютно е нужно да се остави островче, не по малко от два квадратни метра с различни треви. Това островче не бива да се засажда, то трябва да си остане естествено, и ако не сте запазили на участъка такова островче, нужно е от гората да се

донесе чим, и да се създаде островче с негова помощ.

Попитах Анастасия, дали е нужно да се садят непосредствено на участъка културите, които тя смята за задължителни, ако вече ги има на съседните участъци, и ако например зад оградата, недалеч от участъка има треви, и получих следният отговор:

– Значение има не само разнообразието на насажденията, но и начинът по който те са посадени, непосредственото общуване с тях, чрез което става и насищането с информация. Вече ти говорих за един от начините на засаждане. Той е основният. Главното е да наситиш обкръжаващият те къс природа с информация за себе си.

Само тогава лечебният ефект, а и просто жизненото обезпечаване на твоя организъм, ще бъдат значително по-високи, отколкото просто от плодовете. В „дивата“, както вие я наричате, природа, а тя не дива, тя просто ви е непозната, има много растения, с помощта на които могат да се излекуват абсолютно всички съществуващи болести. Тези растения за това са и създадени, но човекът е загубил или почти е загубил способността да ги различава.

Отбелязах, че у нас има много специализирани аптеки, които търгуват с лечебни треви, има и лекари, и просто знахари, лекуващи с билки професионално, но...

– Има един главен лекар – твоят организъм. Той изначално е надарен със способността да знае, каква билка трябва да се използва и кога. Той прави това с помощта на подсъзнанието. И никой друг не може да го замени, тъй като това е личен лекар, даден лично на теб от Бог. Разказвам ти как да си го върнеш. Установените взаимоотношения с комплекса от растения на твоя участък ще те лекуват и ще се грижат за теб, те самостоятелно ще поставят точната диагноза и ще приготвят специално, най-ефективно, именно за тебе лекарство.

Кого жилият пчелите

– На всеки участък е необходимо да има пчелно семейство.

Казах й, че у нас само някои хора могат да общуват с пчелите. За това хората се учат в специални учебни заведения, но и при тях не винаги се получава.

Но тя отговори:

– Много от това, което вие правите за пчелите, по-скоро им пречи. Само двама човека на Земята през последните хиляда години са успели да се доближат малко до разбирането на този уникален жив организъм.

– Кои са те?

– Това са двама монаси, и те са причислени към ликовете на светците. Ти можеш да прочетеш за тях във вашите книги, които се намират в манастирските хранилища.

– Е добре, как трябва да се отглеждат пчелите на участъка?

– За тях просто е необходимо да се направи гнездо, каквото имат в естествени условия, и толкова. По-нататъшната работа може да включва само това да се взема част от меда, восъка и другите произведения от тях продукти.

– Но нали те ще жилият хората? Каква почивка ще бъде, ако човек е в състояние на непрекъснат страх?

– Пчелите жилият, когато човек се отнася агресивно към тях, разпъжда ги, плаши се, много агресивно е настроен вътрешно, и не специално към пчелите, а просто към нещо. Те го чувстват, или по-точно, не приемат излъчването на каквито и да е тъмни чувства. Още, те могат да жилият онези участъци от тялото, в които има окончания, водещи към заболяването на някой вътрешен орган на човека. И там, където защитната обвивка е разкъсана, или има други нарушения. На вас ви е известно, колко ефективно пчелите лекуват болестта, която вие наричате радикулит, но това далеч не е единственото, което те могат. Ако говорим за всичко, че и да доказваме, ще ти се наложи да останеш при мен не три дни, а много седмици. При вас е разказано много за пчелите, аз само внесох някои поправки в съдържанието, но повярвай ми, те са много съществени. Да се засели семейство в такова съоръжение е много просто. Необходимо е са изсипе там пчелният рой, а преди това да се сложи парче восък и медоносна трева. Никакви самоделни рамки не е нужно да се слагат. Впоследствие, когато пчелни семейства заживеят поне на

няколко съседни участъка, пчелите сами ще започнат да се размножават, да се роят, и ще заемат свободните клетки.

– А как да се събира меда от тях?

– Трябва да се отвори долния капак, да се отчупят висящите пити и да се вземе запечатания мед и прашец. Само че не бива да се лакомите, нужно е да се остави част и за пчелите за зимата.

Здравей, Утро!

Своята сутрешна процедура Анастасия приспособи към условията на градинския участък.

Сутринта, желателно по изгрев слънце, е нужно да се походи с боси крака по участъка, да се отиде до растенията, до които ви се прииска. Може да се докоснат. Не бива да се прави това по някакъв график или по строго повтарящ се ден след ден ритуал, а така, когато ви се поиска, според желанието. Това трябва да се направи преди измиване. Тогава растенията ще почувстват миризмите на веществата, отделени се от организма по време на съня през порите на кожата. Ако е топло, и ако има поне малък участък с трева, а е желателно да го има, може да се легне на него и 3–4 минути да се лежи протягайки се. Ако по тялото през това време пропъзли някаква буболечка – да не се гони. Много буболечки почистват тези пори на кожата, през които излизат токсините, изнасящи на повърхността всевъзможни вътрешни болести, позволявайки на човека да ги измие. Ако на участъка има някакъв водоем, нужно е да се влезе в него. Ако няма – да се направи обливане с вода. При това да се стои бос, недалеч от лехите и растенията, още по-добре – между лехите или, например – една сутрин – до малините, друга – до други храсти и т.н. След обливането не бива веднага да се изтрива тялото. Капките вода от дланите трябва да се изтърсят върху околните растения. Капките от другите части на тялото трябва също да се изтърсят с ръце. След това могат да се правят обичайните процедури по измиването и да се ползват всички приспособления, с които сте свикнали.

Вечерни процедури

Вечер, преди сън, е нужно задължително да се измият краката, като се използва вода с добавени няколко капки от лобода или коприва. Може и едното, и другото заедно, като не се използва сапун или шампоан. Водата, в която сте измили краката си, излейте върху лехите. След което, ако е необходимо, може да се измиете и със сапун. Тази вечерна процедура е важна по две причини. Чрез потенето на краката излизат токсини, изкарващи от организма вътрешните му болести, и е необходимо да се измият, за да се прочистят порите. Сокът от лобода и коприва ще спомогне за това. Изливайки водата в лехите, вие давате допълнителна информация на микроорганизмите и растенията за днешното си състояние. Това също е много важно. Само получавайки тази информация, видимият и невидим свят, който ви заобикаля, може да изработва, отбирайки от Космоса и Земята, всичко необходимо за нормалното функциониране на вашия организъм.

Той всичко сам ще направи

Интересно ми беше какво ще каже за храненето. Самата тя се храни много своеобразно. Попитах:

– Анастасия, разкажи, как смяташ че трябва да се храни човек, какво да яде, кога, колко, колко пъти на ден, в какво количество? У нас на този въпрос се отделя много внимание. Съществува голямо количество всевъзможна литература, рецепти за лечебно хранене, съвети за отслабване.

– Начинът на живот на човека в технократския свят е трудно да бъде видян по друг начин. Този свят, неговите тъмни сили, през цялото време се стремят да заменят естествения природен механизъм, даден на човека изначално, със своята тромава изкуствена система, противоречаща на човешката природа.

Помолих Анастасия да говори по-конкретно и разбираемо, без философските си отклонения, и тя продължи:

– Разбираш ли, на твоите въпроси какво, кога, в какво количество, никой по-добре от самия организъм не може да отговори. Чувството на глад и жажда за това са и дадени от природата, за да сигнализируют на всеки човек отделно, кога му е нужно да употребява храна. Именно този момент ще бъде най-благоприятен за него. Технократският свят не е в състояние да осигури на човека възможност, в желаното от неговия организъм време, да удовлетвори чувството си на глад и жажда, и тогава човек е започнал да вкарва организма в обусловен от това график, на всичко отгоре оправдавайки го с някаква целесъобразност. Представи си: един седи или е полузаспал, почти не изразходва енергия, друг изпълнява някаква физическа работа или просто бяга, обливайки се в пот, като изразходва при това десетки пъти повече енергия, а са длъжни да се хранят в едно и също време. Човек трябва да употребява храна в този момент, когато го съветва неговия организъм, и не може да има друг съветник. Разбирам, че в условията на вашия бит това е почти неизпълнимо, но за намиращите се на своите участъци хора, близо до своето жилище такава възможност има и от нея трябва да се възползват, отхвърляйки противоестествените изкуствени правила. Същото мога да кажа и в отговор на въпроса ти – какво трябва да се яде. Това, което в дадения момент се намира, както ти би се изразил „под ръка“. Организмът сам ще си избере необходимото. От нетрадиционното мога да посъветвам

следното: Ако край вашето жилище има някаква живинка – котка, куче, наблюдавайте ги внимателно. Те от време на време, от многото треви си избират някаква и я изяждат. Поне няколко такива тревички трябва да се откъснат и да се изядат с храната. Не е задължително това да се прави ежедневно. Достатъчно е един, два пъти в седмицата. Също е необходимо самия човек да събере зърнени класове, да ги изрони, смели, да направи брашно, а от него – хляб. Това е необикновено важно. Човек, употребяващ такъв хляб дори един-два пъти годишно, получава запас от енергия, способен не само да активизира вътрешните му сили, но и да повлияе на вътрешното му състояние, да успокои душата му. От този хляб може да се дава и на роднини или просто близки хора. И на тях той ще оказва благотворно въздействие. Много полезно за здравето на човека е, поне веднъж през лятото, за три дни той да се храни само с това, което е произведено на неговия участък, като използва допълнително хляб, слънчогледово масло и минимум сол.

Вече разказах как се храни Анастасия. И по време на своя разказ тя някак случайно откъсваше една или друга тревичка, дъвчеше я, даваше и на мен. Реших да опитам. Вкусът ѝ не правеше впечатление, но нямаше и отблъскващи чувства. Процесът на хранене и въобще жизненото осигуряване на организма на Анастасия сякаш е възложен на природата и никога не прекъсва нейните мисли, заети с други проблеми. Между другото, нейното здраве представлява неотделима част от необикновената ѝ външна красота. По твърдение на Анастасия, за организма на човека, установил подобни отношения с растителния свят и земята на своя участък се появява възможност да се избави от абсолютно всички заболявания.

Сама по себе си болестта – това е фактът на отдалечаване на човека от природните механизми, призвани да следят за неговото здраве и жизнено осигуряване, за тях, за тези механизми, борбата с всички болести не представлява никакъв проблем, тъй като именно в това се състои същността на съществуването им. Ползата, която може да извлече човек, установил информационен контакт с малък участък от природния свят, е значително по-голяма, отколкото само помощта в борбата със заболяванията.

Сън под своята звезда

Вече говорих колко се въодушевява Анастасия, разказвайки за растенията и хората, които общуват с тях. Мислех, че тя, живяла сред природата, добре познава само нея, че притежава информация за планетарното устройство. Тя сякаш чувства планетите. Съдете сами как говори за съня под звездното небе.

– Растенията, получили информация за конкретен човек, встъпват в информационен обмен с космическите сили, но те се явяват само посредници, изпълняващи строго определена задача, касаеща плътта, и никога не се докосват до сложните процеси, присъщи измежду всичко живо и растително, само на човешкия мозък. Но установеният информационен обмен позволява на човека да направи това, което е само по неговите сили – да се възползва от космическия интелект, а по-точно – да обменя с него информация. Съвсем проста процедура позволява да се направи това. И да се почувства благотворността на такова въздействие. Анастасия обясняваше така:

– В някоя от вечерите, когато позволяват метеорологичните условия, си устройте нощувка под звездното небе. Постелята ви трябва да бъде недалече от малиновите храсти, цариградското грозде или зърнените растения. Трябва да бъдете сами. Лежейки с лице към звездното небе, не трябва веднага да затваряте очи. С поглед и мислено се поразходете по космическите тела. Не се напрягайте, докато мислите за тях. Мисълта трябва да е лека и свободна. Отначало се опитайте да мислите за видимите небесни тела, после може да помечтаете за това, което е съкровено за вас, за близките ви хора, за тези, комуто желаете добро. Дори не се опитвайте да мислите в този момент за мъст, да желаете някому зло. Ефектът може да бъде неблагоприятен за вас. Такава простичка процедура ще оживи множеството спящи клетки във вашия мозък, някои от които така и не се събуждат за периода на човешкия живот. Космическите сили ще бъдат с вас и ще ви помогнат да постигнете и най-немислимите си светли мечтания, да добиете душевен покой, да установите благоприятни отношения с близките си, да усилите или да предизвикате любовта им към вас. Полезно е тази процедура да се прави няколко пъти. Тя дава ефект само на мястото на вашия постоянен контакт с растителния свят. И това сами ще го почувствате още на сутринта. Особено е важно да се прави всеки път в навечерието на рождения

ви ден. Твърде дълго е, а и няма защо сега да обяснявам, как действа този механизъм. На обясненията ти отчасти няма да повярваш, а други – няма да разбереш. Значително по-кратко и лесно за това може да се говори с тези, които опитат и изпитат въздействието върху себе си, тъй като получената и проверена информация ще помогне за възприемането на следващата.

Помощник и възпитател на вашето дете

Като зададох на Анастасия въпроса, по какъв начин поземления участък с насаждения, дори и посадени по специален начин и намиращи се в контакт с човека, може да помогне за възпитанието на децата, аз очаквах да чуя от нея отговор от рода на това, че е необходимо децата да се приучват на любов към природата. Но сгреших. Казаното от нея ме потресе с простотата на аргументацията и в същото време с дълбочината на философския си смисъл.

– Природата, Разумът на Вселената са направили така, че всеки нов човек се ражда като властелин, цар. Той е подобен на ангел – чист и непорочен. Още отвореното теменце приема огромен поток от вселенска информация: способностите на всяко новородено му позволяват да стане най-мъдро същество във Вселената, Богоподобно. Съвсем малко време му трябва да надари родителите си със щастие и благодат. Времето, в което той осъзнава същността на мирозданието, смисълът на човешкото съществуване, е само 9 години, и всичко, което му е необходимо за това, вече съществува. Родителите просто не трябва да изкривяват реалното естествено мироздание, но технократския свят не им позволява да направят това. Какво вижда младенеца с първия си осмислен поглед – тавана, края на креватчето, някакви парцалчета, стени, атрибути и ценности на изкуствено създадения от технократското общество свят. И в този свят е неговата майка, нейната гръд. „Навярно, така и трябва“, – мисли той. Неговите усмихващи се родители, като скъпоценност, му поднасят пищащи и тракащи предмети-играчки. Защо? Той дълго ще пици и трака, осмисляйки това с подсъзнанието си. После същите тези усмихващи се родители ще го връзват с някакви парцалчета – на него ще му е неудобно. Той ще се опитва да се освободи, но напразно, и единствения начин на протест е неговия вик, вик на протест, възмущение, молба за помощ. От този момент ангелът и властелинът става просяк, роб, молец за подаяние. На детето, един след друг му поднасят атрибутите на изкуствения свят. Като благо – нова играчка, нова дрешка, фъфлят насреща му, и с всичко това се отнасят към него като към несъвършено същество, и даже в тези заведения, където, както вие мислите, че се извършва обучение, на него пак му говорят за достойнствата на изкуствения свят. Едва към деветата му година, някак между другото му споменават за съществуването на природата, като приложение към

нещо друго, главно, подразбирайки при това ръкотворното. И мнозинството хора до края на дните си не са в състояние да осъзнаят истината. Привидно простият въпрос: „В какво е смисълът на живота?“ – така и остава неразрешен.

А той – смисълът на живота – е в истината, радостта и любовта. Девтгодишното дете, възпитано от естествения свят, има повече възможности за осъзнаване на мирозданието, от научните учреждения на вашия свят.

– Спри, Анастасия. Ти сигурно имаш предвид познанието на природата, ако животът му ще преминава така, както твоя. Тук мога да се съглася с теб. Но нали съвременния човек е принуден, за добро или за зло – това е друг въпрос, но той е принуден да живее именно в нашия технократски свят, както ти го наричаш. Природата той ще познава, ще я чувства, а в другото ще се окаже пълен профан. Има и такива науки като физика, математика, химия, необходимо е просто познание за живота, за неговите обществени явления.

– Всичко това, за познания навреме същността на мирозданието, са просто дреболии. Ако той поиска, или счете за нужно да се прояви в някоя от областите на тези науки, то с лекота ще надмине всички останали.

– Откъде пък това изведнъж?

– Човекът от технократския свят не е изобретил още нищо такова, която да го няма в Природата.

– Добре, така да е, но ти нали обеща да разкажеш как може да се възпитава детето в нашите условия, да се развият неговите способности. Само говори за това разбираемо, дай конкретни примери.

– Ще се постарая, – отговори Анастасия, – аз вече моделирах такива ситуации и се опитах да подсказва на едно семейство, какво е нужно да се направи, само че те никак не могат да осъзнаят ключовият момент и да зададат на своето дете въпрос... Родителите идват с тригодишното си дете на своя участък и носят със себе си любимите му играчки. Да се прави това не е нужно. То може да бъде ангажирано и увлечено от друга, по-интересна работа, отколкото с безсмисленото и даже вредно общуване с ръкотворните предмети. Преди всичко го помолете да ви помогне, само че го правете напълно сериозно, без всякакво там фъфлене, още повече, че то наистина ще ви окаже помощ. Ако садите, помолете го да подържи подготвените за посев семена, или да разрови лехите, или самото то да сложи в подготвената ямка семенцето. При това му разказвайте, какво вие правите, например така:

„Ние ще сложим семенцето в земята и ще го засипем с пръст. Когато слънчицето грее и стопля земята, и на семенцето ще му стане топло, и ще започне да расте, ще поиска да погледне слънчицето и ще излезе от земята зелено кълнче, ето такава.“ Покажете му някаква тревичка. „Ако на кълнчето му хареса, то ще става все по-голямо и по-голямо и може да се превърне в такава дърво или пък по-малко. Иска ми се то да ни даде вкусни плодове, и ти ще ги ядеш, ако ти харесат.“

Всеки път, когато идвате с детето на своя участък, или когато то се събужда сутрин, първата работа е да му предложите да погледне, дали не се е появило кълнче. Ако вие видите кълнче, зарадвайте му се. Когато садите не семена, а разсад, необходимо е също да се обясни на детето, какво правите. Ако садите доматиен разсад, то нека то ви носи по едно стръкче. Ако счупи някое неволно, вземете в ръце счупеното стръкче и кажете: „Мисля, че този няма да живее и няма да ни донесе плод, той се счупи, но хайде да опитаме“. И посадете наред с другите поне един счупен разсад. След няколко дни, когато отново отидете с него при лехата, с вече укрепналите стъбълца на доматиите, покажете счупеният увяхнал стрък и напомнете на детето за това, че е бил счупен при посаждането. При това не говорете с детето с назидателен тон. С него трябва да се говори като с равен на вас човек. Във вашето съзнание трябва да се наложи, че в някои отношения то дори ви превъзхожда, например по чистота на помислите. То е ангел. Ако разберете това – вие ще можете да действате по-нататък вече интуитивно и действително с вас ще бъде човек, който ще ви направи щастливи.

Когато спите под звездното небе, вземете със себе си и детето, сложете го до себе си, нека и то погледа звездното небе, но в никакъв случай не му обяснявайте нито названията на планетите, нито това как разбирате произхода и предназначението им, тъй като и сами не го знаете, и догмите съществуващи във вашия мозък, само ще отклоняват детето от истината. Неговото подсъзнание знае истината, и тя ще премине в съзнанието му сама. Вие само можете да му кажете, че ви харесва да гледате светещите звезди, и да попитате детето, коя от звездите му харесва повече от другите. Въобще много е важно да умеете да задавате на детето въпроси. На следващата година на детето трябва да се предложи собствена леха, да я украси, да му се даде възможност да прави там всичко, което поиска. В никакъв случай да не се заставя да прави нещо насила или да се оправя направеното от него. Може да се пита какво иска. Може да му се помогне, само след като му поискате разрешение да поработите заедно с него. Когато започнете да засявате зърнени

култури, дайте му да хвърли в лехата със своята ръка зърна.

– Добре, – отбелязах аз, – действително, така детето ще прояви интерес към растителния свят и ще може да стане добър агроном, но откъде все пак ще се появяват у него знания и в другите области?

– Как откъде? Работата не е само в това, какво той ще знае и чувства как и какво расте. Главното е, че ще започне да мисли, да анализира, и неговия мозък ще се събудят клетчиците, които ще работят вече през целия му живот. Те ще го направят по-умен, по-талантлив в сравнение с тези, при които тези клетки спят. Що се касае до вашето битие, това, което вие наричате прогрес, той може да се окаже ненадминат във всяка област, а по-голямата, отколкото у другите, чистота на помислите му, ще го направи най-щастлив. Установеният контакт със своите планети ще му позволи постоянно да приема все нова и нова информация, и да обменя информация. Всичко това ще се приема от неговото подсъзнание и ще се предава на съзнанието във вид на нови и нови мисли и открития. Външно той ще бъде обикновен човек, но вътрешно... Такива вие ги наричате гении.

Горска гимназия

– Кажи, Анастасия, теб така ли те възпитаваха родителите ти?

Тя отговори, след кратка пауза, през която вероятно си спомни своето детство.

– Аз почти не помня моите майка и татко. Възпитавали са ме дядо и праядо примерно така, както сега ти разказах, но работата е там, че природата и заобикалящият ме животински свят, аз някак сама чувствах добре, може би не осъзнавайки до край целият механизъм, но това не е най-главното, когато чувстваш. Дядо и праядо от време на време идваха при мен и ми задаваха въпроси, молеха ме да им отговоря. У нас повъзрастното поколение се отнася към младенеца и малкото дете като към божество и чрез отговорите на детето проверява своята чистота.

Помолих Анастасия да си спомни някакъв конкретен въпрос и неговият отговор. Тя се усмихна и разказа:

– Веднъж си играех с едно змийче. Обръщам се, а те стоят, усмихват се. Много се зарадвах, защото с тях е интересно. Само те можеха да задават въпроси, и сърцата им бият в същия ритъм като моето, а при животните – по-различно. Изтичах към тях, праядо ми се поклони, а дядо ме взе на коленете си. Слушах как бие сърцето му, и разглеждах косъмчетата на брадата му. Всички мълчим. Мислим, и така ни е добре. После дядо ме пита:

– Кажи, Анастасия, защо косите растат тук? – и показва главата си и брадата си. – А тук не растат? – и показва челото и носа си.

Докоснах челото и носа му, но отговорът не идваше, а да говоря небомислено не мога, нужно ми е да разбера. Когато те дойдоха другият път, дядо пак ми казва:

– Ето че продължавам да мисля, защо коса ми расте тук, а там не расте. – И отново показва челото и носа си. Праядо ме гледа внимателно и сериозно.

Тогава си помислих: може пък наистина това да е най-сериозния му проблем и попитах:

– Дядо, а на тебе, какво, много ли ти се иска, те навсякъде да растат: и на челцето и на нослето?

Праядо се замисли, а дядо отговаря:

– Не, не ми се иска.

– Ами затова и не растат, защото на теб не ти се иска така.

Той замислено, сякаш питаше сам себе си, поглаждаше брадата си:

– А тук растат, значи, защото на мен така ми се иска?

Аз потвърдих:

– Разбира се, дядо, и на теб, и на мен, и на този, който те е измислил.

Тук працядо някак възбудено ме попита:

– А кой, кой го е измислил?

– Този, който всичко е измислил. – отговорих аз.

– Но къде е той, покажи? – пита працядо и ми се покланя.

Аз не можах веднага да им отговоря, но този въпрос остана в мен, и аз започнах да мисля за него често.

– А после отговори ли?

Отговорих след около година и нови въпроси получих, а докато не отговорих, те не ми задаваха нови, а аз го преживявах много силно.

Внимание към човека

Попитах Анастасия, кой я е научил да говори, щом почти не помни майка си и баща си, а дядо ѝ и прадядо ѝ са общували рядко с нея. Получените отговори ме поразиха и изискват осмислянето от специалисти, затова ще се постарая възможно най-пълно да ги възпроизведа. За мен смисълът им започна да се проявява постепенно. Отначало, след моя въпрос тя попита:

– Имаш предвид уменията да се говори на езиците на различни хора?

– Какво значи „различни“, ти какво, да не би да можеш да говориш на различни езици?

– Да, – отговори Анастасия.

– И на немски, и на френски, английски, японски, китайски?

– Да, – повтори тя и добави: – Нали виждаш, че говоря на твоя език.

– Искаш да кажеш – на руски.

– Е, това е твърде обобщено. Аз говоря, или поне се старая да говоря, с тези обороти и думи, които именно ти употребяваш в речта си. Това ми беше малко трудничко в началото, тъй като ти имаш малък речников запас и повтарящи се обороти на речта. Чувствата са също слабо изразени. С такъв език е трудно да се изложи достатъчно точно всичко което би ми се искало.

– Почакай, Анастасия, сега ще те питам нещо на чужд език, а ти ще ми отговориш.

Казах и „здравейте“ на английски, после на френски. Тя тутакси ми отговори.

За съжаление, аз не владея чужди езици. В училище учех немски и то за тройка. На немски си спомних цяла фраза, която ние със съучениците ми бяхме заучили добре. Нея казах на Анастасия:

– Их либе дих, унд гибт мир дайн ханд.

Тя ми протегна ръка и отговори на немски:

– Давам ти ръката си.

Поразен от чутото, още не вярвайки на ушите си, аз попитах:

– И какво, всеки ли човек може да се научи на всички езици? – Интуитивно чувствах, че на това необичайно явление трябва да има някакво просто обяснение, и аз съм длъжен да го осъзная и да го доведа до хората. – Анастасия, хайде разказвай с моя език и се постарай с

примери, и да бъде разбираемо, – помолих аз малко развълнувано.

– Добре, добре, само се успокой, отпусни се, иначе няма да разбереш. Хайде отначало да те науча да пишеш.

– Мога аз да пиша, ти за езиковото обучение разказвай.

– Не просто да пишеш, аз писател да бъдеш ще те науча, и то талантилив. Ти ще напишеш книга.

– Това е невъзможно.

– Възможно е, това е просто.

Анастасия взе пръчица, начерта на земята цялата руска азбука с препинателните знаци и попита колко букви има тук.

– Тридесет и три, – отговорих аз.

– Ето виждаш ли буквите съвсем не са много. Можеш ли да наречеш, това което начертах книга?

– Не, – отговорих аз, – това е обикновена азбука и толкова. Обикновени букви.

– Но нали всички рускоезични книги се състоят от тези обикновени букви, – отбеляза Анастасия, – ти си съгласен с това? Виждаш ли колко е просто.

– Да, но в книгите те са разпределени по друг начин.

– Правилно, всички книги се състоят от много комбинации от тези букви, човек ги разпределя автоматично, ръководейки се при това от чувствата. От това следва, че отначало се ражда не комбинацията от букви и звуци, а чувствата, предизвикани от неговото въображение. У този, който ще чете, възникват примерно същите чувства, и те се запомнят за дълго. Ти можеш ли да си спомниш някакви образи, ситуации от прочетените от теб книги?

– Мога, – след като помислих, отговорих аз.

Припомних си, не знам защо, „Герой на нашето време“ на Лермонтов, и започнах да разказвам на Анастасия. Тя ме прекъсна.

– Ето виждаш ли, ти можеш да обрисуваш героите на тази книга, да разказваш какво те са чувствали, а от момента, в който ти си я прочел, е минало немалко време. А ако аз те бях помолила да разкажеш в каква последователност са подредени в нея 33-те букви, какви комбинации са построени от тях, би ли могъл да го възпроизведеш?

– Не. Това е невъзможно.

– Това действително е много трудно. Значи, чувствата на един човек са се предали на друг с помощта на всевъзможни комбинации на 33 букви. Ти си гледал тези комбинации и тутакси си ги забравил, а чувствата, образите са останали и са се запомнили задълго... Ето как се

получава, ако душевните чувства се свържат направо с тези знаци, без да се мисли за всякакви условности, душата застава тези знаци да останат в такава последователност, редувайки комбинации от тях, че четящият впоследствие ще почувства душата на писалия. И ако в душата на пишещия...

– Почакай Анастасия. Кажй по-просто, по-разбираемо, по-конкретно с някакъв пример покажи езиковото обучение. Писател после ще ме правиш. Разкажи кой и как те научи на разбираш различни езици?

– Прадядо, – отговори Анастасия.

– Дай пример, – помолих аз, желяйки да разбере всичко бързо.

– Добре, но ти не се вълнувай, аз все едно ще намеря начин да ти стане ясно, и ако за теб това е така важно, ще опитам да те науча на всички езици, та това е просто.

– За нас това е невероятно, Анастасия, затова се постарай да обясниш. И кажи за какъв срок от време би могла да ме научиш?

Тя се замисли гледайки ме, и после каза:

– Паметта ти вече не е твърде добра, имаш битови проблеми... За теб ще е нужно много време.

– Колко? – нямах търпение да чуя отговора.

– За битово разбиране, от типа на „здравей“ – „довиждане“ и т.н., мисля, че не по-малко от четири, а може и шест месеца, – отговори Анастасия.

– Край, Анастасия, разказвай как го е правил прадядо ти.

– Той играеше с мен.

– Как играеше, разказвай.

– Успокой се де, отпусни се. Никак не мога да разбере защо се вълнуваш? – И тя продължи спокойно: – Прадядо играеше с мен, като на шага. Когато идваше при мен сам, без дядо, винаги приближаваше, поклоняше се до кръста, протягаше ми ръка, а аз на него моята. Той отначало ми стисваше ръката, после застава на коляно, целуваше я и казваше: „Здравей Анастасия“. Веднъж той дойде, всичко направи, и очите му, както винаги ме гледат ласкаво, а устните му произнасят някаква абра-кадабра. Гледам го удивена, а той пак нещо глупаво говори, съвсем несвързано. Не издържах и попитах:

– Ти какво сега, забрави, какво да кажеш ли?

– Забравих, – отговори прадядо, отдалечи се от мен на няколко крачки, отново се приближи, ръка протегна, аз на него моята. Той се отпуска на коляно, целува ми ръка. Погледът му ласкав, устните му мърдат, но въобще нищо не казва. Даже се изплаших. Тогава му и

подказах:

– Здравей, Анастасия.

– Правилно, – потвърди прадядо и аз разбрах, че това е игра, и ние с него често играехме така. Отначало не беше сложно, после играта се усложни, но стана и по-интересна. Тя започва на тригодишна възраст и завършва на единадесет години, когато човек като че ли се явява на изпит, заключаващ се в това, внимателно гледайки събеседника, да го разбираш без думи, на какъвто и език да говори. Такъв диалог е много по-съвършен от речевия, и много по-скоростен. Вие наричате това предаване на мисли на разстояние, смятате го за необичайно, от областта на фантастиката явление, а това е просто внимателно отношение към човека, развито въображение и добра памет. Зад това се крие не просто по-съвършен способ за обмен на информация, но и познание на човешката душа, растителния и животински свят, на мирозданието изобщо.

– Анастасия, каква е връзката с растящите на участъка растения?

– Каква е връзката? Едновременно детето опознава светът на растенията като частичка от механизма на Вселената, влиза в контакт със своите планети, с тяхна помощ и с помощта на родителите си бързо, много бързо опознава истината и интензивно се развива в областта на психологията, философията, естествознанието – вашите науки. Ако такава игра се проведе и за пример се използва някаква ръкотворна вещ от изкуствения свят – то ще се обърка. Няма да му помагат силите на Природата, Космоса...

– Аз вече ти казах Анастасия, детето в крайна сметка може да стане агроном. А в другите области от къде ще му дойдат знания?

Но Анастасия започна да ме убеждава, че у човек, възпитан по този начин, ще се появяват способности към бързи познания във всяка област на нашите науки.

Летяща чиния? Нищо особено

Тогава я помолих да покаже знанията си в областта на техниката.

– Какво искаш от мене – да разкажа как работят всевъзможните механизми на вашия свят?

– Ти разкажи нещо такова, към което нашите учени едва сега се докосват. Ами, да кажем, направи някакво велико научно откритие.

– Аз и така го правя през цялото време за тебе.

– Не за мен трябва, а за учения свят, за да го признаят за откритие. За доказателство направи откритие в областта на техниката, космическите кораби, атома, горивото за машините, щом говориш, че е толкова просто.

– Тези области в сравнение с това, което се опитвам да ти обясня, са, как да ти го кажа по вашето, нещо като каменна ера.

– Ами, чудесно. Според теб е примитивно, затова ще бъде разбираемо. Ти ще докажеш правотата си и ще потвърдиш, че твоят интелект е по-висок от моя. Кажете например, нашите самолети, космическите кораби, дали са според теб свършени механизми?

– Те са много примитивни, и се явяват доказателство за примитивността на технократския път на развитие.

Такъв отговор ме постави нащрек, защото разбрах: тя действително знае неизмеримо повече, отколкото мога да си представя с моето обичайно съзнание. Продължих да разпитвам:

– В какво е примитивизмът на нашите ракети и самолети?

Анастасия ми отговори, след кратка пауза, сякаш ми даваше време да осъзная казаното от нея:

– Движението на всичките ваши механизми, абсолютно на всички е основано на енергията на взрива. Непознавайки по-свършени естествени източници, вие използвате тези тромави и примитивни с неимоверно упорство. И не ви спират даже пагубните последствия от тяхното използване. Вашите самолети и ракети имат просто смехотворна далечина на полета, те само едва едва са се вдигнали над земята по мащабите на Вселената, а между другото този начин вече почти е достигнал тавана си. Но това е смешно! Взривяващото се или горящо вещество изтласква някаква тромава конструкция, тази, която наричате космически кораб. При това по-голямата част от кораба е заета именно с проблемите на изтласкването.

– А какъв може да бъде другия принцип на придвижване във въздуха?

– Например, както при летящата чиния, – отговори Анастасия.

– Какво!!! Ти знаеш за летящите чинии и принципа им на придвижване?

– Разбира се зная. Той е много прост и рационален.

На мен даже гърлото ми пресъхна, и започнах да я припирам:

– Разказвай, Анастасия, бързо и разбираемо.

– Добре, но не се вълнувай, при вълнение ще ти е по-трудно да възприемаш. Принципът на придвижване на летящата чиния се основава на енергията на изработване на вакуум.

– Как така? Бъди по-ясна.

– Имаш слаб речников запас, а за да ти стане ясно, трябва да използвам само него.

– Сега ще добавя, – изстрелях аз, развълнуван, – буркан, капак, таблетка, въздух... – и започнах бързо да изричам всички думи, които ми идваха наум в този момент, и даже изругах на майка.

Анастасия ме прекъсна:

– Не е нужно, аз знам всички думи, с които ти можеш да се изразяваш, но има и други, и въобще друг начин за предаване на информация. С негова помощ аз бих могла да ти обясня за минута, а така два часа може да са нужни. Това е много, бих искала да ти разкажа за друго, по-значимо нещо.

– Не, Анастасия, разказвай за чинията, за принципа ѝ на придвижване, за енергоносителите. Докато не разбере, няма да слушам нищо друго.

– Добре, – продължи тя. – Взривът – това е, когато твърдото вещество бързо се превръща под някакво определено въздействие в газообразно, или в хода на някаква реакция – две газообразни вещества преминават в по-леки. Това ясно ли ти е?

– Да, – отговорих аз, – ако запалиш барут, ще се превърне в дим, бензинът – в газ.

– Да, примерно така. Но ако у тебе или у вас имаше по-чисти помисли и оттам – знания за механизмите на Природата, вие отдавна бихте осъзнали, че ако има вещество, което за миг може да се разшири значително – да се взриви, преминавайки в друго състояние, то трябва да има и обратен процес. В Природата това са живи микроорганизми, които превръщат газообразните вещества в твърди. Изобщо всички растения го правят, само че с различна скорост и здравина на създаването.

Погледни наоколо, те пият сока на земята, дишат въздух, а изработват от това твърдо и здраво тяло, да кажем дървесина, или по-твърдо и здраво – костилка, орех. Невидимият за окото микроорганизъм прави това с голяма скорост, хранейки се сякаш само с въздух. Ето тези микроорганизми са двигателите на летящата чиния. Те са подобни на мозъчните микроклетки. Само че функционално са тясно ориентирани. Те имат една функция – движението. Но я изпълняват в съвършенство. Те се намират от вътрешната страна на горната повърхност на летящата чиния и са поместени между двойните ѝ стени. Разстоянието между стените е примерно около 3 сантиметра. Горната и долна повърхност на външните стени е пореста, с микроотвори. Чрез тези отвори микроорганизмите засмукват въздуха, създавайки при това пред чинията вакуум. Струйките въздух започват да се втвърдяват още при съприкосновението с чинията, а преминавайки през тези микроорганизми, се превръщат изцяло в топченца. После тези топчета се увеличават до около 0,5 сантиметра в диаметър, омекват и се спускат между стените в долната част на чинията, и отново се разпадат на газ. Могат да се ядат, ако се успее, преди разпадането им.

– А в безвъздушното пространство какво ядат?

– Абсолютно празно пространство във Вселената няма.

– А самите стени на чинията от какво са направени?

– Те са отгледани.

– Как така? – недоверчиво питах аз.

– Е, какво се учудваш, вместо да помислиш внимателно. Много хора отглеждат в разни съдове гъба, която прави водата, в която я държат, вкусна и малко киселичка. Тази гъба приема формата на съда, в който се намира. Тази гъба, между другото, много прилича на летяща чиния, тя и двойни стени прави. Ако във водата се добави още един микроорганизъм, ще се извърши втвърдяване, но този така наречен микроорганизъм може да се изработи, по-точно да се зароди с усилие на мозъка или волята, на ярката представа.

– Ти можеш ли да го правиш?

– Да, само че само моите усилия ще бъдат недостатъчни. Необходимо е въздействието на няколко десетки човека, притежаващи такива способности, и това трябва да се прави в продължение примерно на година.

– А на нашата Земя има ли всичко необходимо за да се отгледа, както ти казваш, тази летяща чиния и микроорганизмите?

– Разбира се, има. На Земята има всичко, което го има във

Вселената.

– А как да се поставят микроорганизмите между стените на чинията, щом са толкова малки, че не се виждат?

– Когато „израсне“ външната стена, тя сама ги привлича, както гнездата привличат пчелите. Но и тук са нужни волевите усилия на няколко десетки хора. И какъв е смисълът да се детайлизира по-нататък, щом вие и без това не можете да я отгледате поради отсъствието, засега, на хора със съответната воля, интелект и знания?

– А нима никак не можеш да помогнеш?

– Мога.

– Ами направи го.

– Вече го направих.

– Какво си направила? – не разбрах аз.

– Разказах ти, как трябва да се възпитават децата. И още ще ти разкажа. Ти ще разкажеш за това на хората. Много ще го осъзнаят, и техните деца, възпитани по такъв начин, ще притежават интелект, знания и воля, позволяващи да се направят не само примитивна летяща чиния, но значително повече...

– Анастасия, откъде ти е известно всичко за летящата чиния?

– Те се приземяваха тук, и аз им помагах да я ремонтират.

– Те много по-умни ли са от нас?

– Съвсем не, те са неизмеримо далече от човека, те се боят от него, не се доближават, макар че са много любознателни. Отначало и от мен се страхуваха. Мислени парализатори насочваха. Все се ежеха. Да ме уплашат се опитваха, да ме учудят. С голям труд ги успокоих и приласках.

– Е как да не са по-умни, ако правят това, което човек не може?

– Какво има тук за чудене? Пчеличките също строят от природен материал невероятни конструкции с цяла система за вентилация, отопление, но това не означава, че са над човека по интелект. Във Вселената няма никой и нищо по-високо от човека по интелект, освен Бог.

Мозък – суперкомпютър

Възможността за създаване на летяща чиния силно ме заинтересува. Ако се разглежда само принципа на движение като хипотеза, то и тя е нова. Летящата чиния, обаче, е механизъм сложен, и за нас земляните, не е предмет от първа необходимост.

Затова и ми се прииска да чуя нещо такова, което да се разбере веднага. Това „нещо“ да не изисква никакви издирвания на учените умове, а да може да се приложи веднага на практика в нашия живот, да донесе полза на всички хора. Започнах да моля Анастасия да реши някоя задача, остро стояща пред нашето общество днес. Тя се съгласи, но попита:

– Ти поне я формулирай по някакъв начин тази задача. Как бих могла да я реша, без да зная какво искаш?

Замислих се, кое днес е най-актуално, и в главата ми се появиха следните условия на задачата:

– Знаеш ли, Анастасия, в нашите големи градове сега много остро стои проблема за замърсяването на околната среда. Там въздухът е такъв, че е трудно да се диша.

– Ами че вие сами го замърсявате.

– Ясно е, че сами. Ти чуй по-нататък, само не философствай по повод това, че самите ние трябва да бъдем по-чисти, да имаме повече дървета и т.н. Приеми всичко така, каквото е днес, и измисли нещо такова, ами например, въздухът в големите градове да стане по-чист с петдесет процента и за това да не са нужни никакви средства от хазната, т.е. държавни. И това, което измислиш да е най-рационалното от всички мислими варианти и да може веднага да се внедри, да ми стане мигновено понятно, на мен и на всички останали.

– Ще опитам, – отговори Анастасия, – ти всички ли условия изброи?

Аз се стараех още да усложня задачата, чувствайки, че нейният ум и способности могат да бъдат много по-силни и по-високи, отколкото допускат представите на нашия разум. Затова и добавих:

– Нека измисленото да носи и печалба.

– На кого?

– На мен и на страната също. Ти живееш на територията на Русия, значи на цяла Русия.

– Това означава пари?

– Да.

– И много ли?

– Печалбите, Анастасия, парите, никога не са много. Но на мен са ми нужно толкова, че да платя тази експедиция и да ми стигнат за нова, а за Русия...

Замислих се... Ами ако и Анастасия по някакъв начин заинтересувам с материалните блага на нашата цивилизация? Попитах:

– Ти за себе си нищо не ли не искаш?

– Аз си имам всичко, – отговори тя.

И изведнъж ме осени идея, разбрах, с какво можа да я заинтересувам.

– Знаеш ли, нека измисленото от теб донесе толкова пари, че всички твои любими градинари, по цяла Русия да получават семена безплатно или на някакви изгодни условия.

– Чудесно! – възкликна Анастасия. – Как добре го измисли. Аз сега ще поработя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

– Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови и самата задача, и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности, да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я решили вече.

Анастасия, енергично, а не както винаги спокойно, легна на тревата, разперила ръце. Сгънатите пръсти лежаха с възглавничките нагоре и ту се движеха, ту замираха, ресниците на затворените очи потрепваха.

Тя лежа така двадесетина минути, после отвори очи, седна и каза:

– Определих. Но какъв кошмар е това.

– Какво определи, в какво е кошмара?

– Най-голяма вреда ви нанасят така наречените коли. Те са толкова много в големите градове, и от всяка излиза вредна миризма, и толкова вредни за организма вещества. Най-страшното е, че те се смесват с частичките пръст или, както вие го наричате – прах, и хората вдишват тази ужасна смеска, тя се разлита, после сляга на тревата, по дърветата, покрива всичко наоколо. Това е много лошо.

– Разбира се, че е лошо. Но това и на нас ни е известно, само че никой не може нищо да направи. Миещи машини има, но и те не се справят. Ти, Анастасия, нищо, абсолютно нищо ново не си открила, не измисли оригинално решение за изчистването.

– Че аз само определих основният източник на вредата, сега ще анализирам, ще мисля. Нужно ми е да се съсредоточа задълго, може би даже за час, защото с такива проблеми не съм се занимавала никога. За да не ти е скучно, поразходи се из гората или...

– Ти мисли, аз ще намеря с какво да се занимавам.

И Анастасия цялата навлезе в себе си. Като се върнах след час разходка в гората, я заварих, както ми се стори, неудовлетворена и казах:

– Виждаш ли Анастасия, тук и на твоят мозък не е по силите да направи нещо. Ти само не се разстройвай, у нас над този проблем много научни институти работят, но те, както и ти, само констатира факта на замърсяването, но засега нищо не са могли да направят.

Тя отговори с малко извиняващ се тон:

– Прехвърлих, мисля, всички възможни варианти, но да стане бързо и до петдесет процента – не се получава.

Аз заставах нащрек – тя все пак е намерила някакво решение.

– А колко се получи при тебе? – попитах.

Тя въздъхна:

– Малко не достигна. Получи се до 35–40 процента.

– Какво?! – не сдържах възклицанието си.

– Слабовато, нали? – попита Анастасия.

На мен гърлото ми пресъхна, чувствах – тя не може да лъже, да преувеличава или да омаловажава. Опитвайки се да сдържа вълнението си, казах:

– Хайде да изменим условието на задачата – нека бъде тридесет и осем процента. Разказвай бързо какво си измислила.

– Трябва всички тези машини не само да разпръскват този гаден прах, но и да го събират.

– Как да се направи, говори по-бързо!

– Отпред, какво им стърчи такова, как се нарича?

– Бампер. – помогнах и аз.

– Значи, бампер. Вътре в него или под него е нужно да се приспособи кутийка с дупчици на горната част, отзад също дупчици трябва да има, за да излиза въздухът. При движението на тези коли потоците на прашния, вреден въздух ще попадат в предните дупчици, ще се изчистват и от задните дупчици вече ще излиза изчистен до двайсет процента въздух.

– А къде са твоите 40 процента?

– Сега този прах от пътищата почти не се почиства, а при този начин той ще става все по-малко, тъй като ще се изчиства всеки ден и

повсеместно. Пресметнах – след месец с помощта на тези кутийки, ако бъдат поставени на всички коли, количеството мръсен прах ще намалее до 40 процента. Повече процентът на замърсяване няма да се намали, тъй като влияят и други фактори.

– Какъв размер трябва да имат кутийките, какво трябва да има в тях, колко дупчици и на какво разстояние една от друга?

– Владимир, може би искаш и аз самата да ги завинтя на всяка кола?

За пръв път видях, че тя притежава и чувство за хумор и се разсмях, представяйки си как Анастасия прикрепва към колите своите кутийчици. Тя също се засмя, зарадвана от моята веселост, завъртя се по поляната.

Идеята действително беше проста, а останалото е работа нетехническа. Вече сам, без Анастасия, си представих как може да стане всичко: указите на ръководителите на администрацията, контрол от КАТ, смяна на филтрите на бензиностанциите, предаване на старите, контролни талони и т.н.

– Почакай, – обърнах се отново към въртящата се сякаш в танц Анастасия, – в кутийките какво трябва да има?

– В кутийките... в кутийките. Ти сам помисли малко. Това е съвсем просто, – отговори тя без да се спира.

– А парите откъде ще дойдат? – отново зададох въпрос.

Тя спря.

– Е, как от какво? Ти помоли, идеята да бъде най-най-рационалната – ето, аз я измислих такава. По целия свят ще я използват в големите градове и ще плащат на Русия за тази идея така, че и за безплатни семена ще стигне, и на тебе ще плащат. Само че ще можеш да получаваш своето при определени условия.

Тогавя не обърнах внимание на думите относно определените условия, започнах друго да уточнявам:

– Така, значи трябва да се патентова? Кой ще плаща за това доброволно?

– Защо да не го правят? Ще плащат, аз сега и процент ще определя. От произведените такива кутийки – на Русия – два процента, на теб 0,01.

– Че какъв смисъл от твоето определяне. В някои неща си силна, но в бизнеса си пълен профан. Никой няма да плаща доброволно. Даже по сключени договори не винаги плащат. Ако знаеше колко много не е платено у нас. Арбитражните съдилища са претоварени. Знаеш ли какво

е арбитражен съд?

– Предполагам. Но в този случай ще си плащат изрядно. Този, който откаже, ще се разори. Ще процъфтяват само честните.

– От какво ще се разорят? Ти, какво с рекет ли ще се заемеш?

– Ама, че го измисли... Хубава работа... Те сами, по-точно обстоятелствата така ще се сложат около измамниците, че те ще се разорят.

И тук ме осени мисъл: ако се отчете това, че Анастасия не може да лъже и, както тя сама казва, природните механизми не ѝ позволяват да греша – значи, тя преди да направи такива изявления, е трябвало да обрботи в мозъка си небивал обем от информация, да направи колосални аритметически изчисления, при това да отчете маса психологически фактори за хората, които ще са причастни към нейният проект. На наш език, тя не само е решила най-трудна задача по изчистването на въздуха, но и е съставила, проанализирала бизнес-план, и всичко това за около час и половина. Реших да уточня някои детайли и я попитах:

– Кажу, Анастасия, ти направи ли наум някакви разчети, като определи процентът на изчистване на въздуха, количеството пари, които трябва да постъпят от производството на твоите кутийки, поставени на колите, замяната на филтрите и т.н.?

– Разчети се направиха и по-подробни, и не само с помощта на мозъка...

– Стоп! Мълчи. Дай да си изкажа мисълта. Кажу, би ли могла да се състезаваш с някакъв най-съвършен компютър, да кажем, японски или американски?

– Но това не ми е интересно, – отговори тя и добави: – Това е примитивно и някак унижително. Да се съревновавам с компютър – това е все едно... ами как да ти обясня с ясен пример... Това е все едно да си съперничиш с протеза на крак или ръка, че и не с цяла протеза, а с нейна част. На компютъра му липсва главното. Това главно са чувствата.

Аз започнах да доказвам обратното, разказвайки, как у нас хората, смятани за много умни, уважавани от обществото, играят шах с компютрите. Но когато нито този, нито друг довод не я убеди, започнах да я моля да направи това за мен и за другите хора като доказателство за възможностите на човешкия мозък. Тя се съгласи и тогава аз уточних:

– Така, значи мога официално да заявя твоята готовност да се съревновавам в решение на задачи с японски супер компютър?

– Защо с японски? – запита Анастасия.

– Защото се смятат за най-добрите в света.

– Така ли? По-добре с всички наведнъж, за да не ме молиш да се

занимавам още веднъж с тази безинтересна работа.

– Прекрасно – зарадвах се аз, – хайде да е с всички, само трябва да се формулира задачата.

– Добре, – съгласи се Анастасия, – но за начало, да не се губи време за формулиране, нека те решат тази задача, която ти постави на мен, да потвърдят или опровергават моето решение. Ако опровергават, да предложат свое. Животът, хората ще отсъдят.

– Прекрасно, Анастасия! Юначина! Това е конструктивно. А колко време смяташ ще е нужно за решаването на тази задача? Мисля, като те бе за час и половина, за тях ще е малко, хайде да е три месеца.

– Нека да са три.

– Съдии предлагам да бъдат всички желаещи. Когато са много – това никой от корист няма да повлияе на оценката им.

– Нека е така, но на мен ми се иска още да поговоря с теб за възпитанието на децата...

Анастасия считаше възпитанието на децата за главно и говореше за това с удоволствие. Моята идея да се състезава с компютър не предизвика в нея особен интерес. Все пак се радвах, вкопчих се в нейното съгласие, и сега искам да призова фирмите, произвеждащи съвременни компютри, да влязат в съревнование по решаването на гореизложената задача.

С Анастасия аз реших да уточня:

– А каква награда да определим за победителя?

– На мен нищо не ми трябва! – отговори тя.

– Защо за себе си? Абсолютно ли си убедена в своята победа?

– Разбира се, аз съм човек.

– Е добре. Какво можеш да предложиш на фирмата, заела първо място след тебе?

– Ами, ще им подсказа как да усъвършенстват техния примитивен компютър.

– Договорихме се!

„В него имаше живот, и животът беше светлина за хората“

Йоан

Веднъж по моя молба Анастасия ме поведе да видя Звънящия кедр, за който разказвах нейният дядо и пращядо. Ние се отдалечихме

малко от поляната, и аз го видях. Около четиридесетметровото дърво малко се извисяваше над околните. Но главната му отлика беше в това, че короната му сякаш светеше, създавайки край себе си ореол, подобен на този, който рисуват на иконите около ликовете на светците. Този ореол не беше равномерен, той пулсираше. В най-високата точка се образуваше тънък лъч и отиваше в небесната безкрайност. Зрелището омагьосваше и очароваше.

По предложение на Анастасия аз притиснах длани до ствола му и чух звън или пропукване, сравнимо с това, което можем да чуем, ако се намираме под високоволтова линия, само че по-звънко.

– Аз сама случайно намерих начина как да се върне неговата енергия в Космоса и после да се разсее над Земята, – съобщи Анастасия. – Видяш ли, кората на различни места е одрана, мечка е лазила, аз с усилие я накарах да ме довлече до първите клонки. Впих се в козината на врата ѝ. Тя лази и реве, лази и реве. Така до първите клонки, по тях се и добрах до самия връх. Седях там два дни и какво ли не измислях, и го милвах, и виках нагоре – нищо не помагаше. Дойдоха дядо и прадыдо. Представяш ли си какво беше тук? Стоят те отдолу, говорят ми строго, изискват да слеза долу. Аз на свой ред настоявам да ми кажат, какво да правя с кедъра. Те не казват. Но чувствам, че знаят. А дядо, хитрецът, искаше да ме залъже, започна да ми обещава че ще ми помогне да се оправя с една жена, с която никак не можех да намеря контакт. Много искам да ѝ помогна. По-рано само се сърдеше, че толкова време ѝ отделям, а другата си работа не върша, но аз си знаех, че той не може да ми помогне, защото прадыдо два пъти се беше опитвал тайно от него да направи това и също не успя. После дядо съвсем се изнерви: хвана клонче, бяга около Кедъра, удря с него и вика, че съм най-неразумната в семейството, че действам нелогично, умните съвети не приемам, и той ще ме „възпитава“ с пръчка по задните части. И удря с клончето по въздуха при това. Ама че нещо измисли, даже прадыдо се разсмя. Аз също се смях. Така и счупих неволно клончето на върха, а от него – сияние. И чувам гласа на прадыдо – много сериозен, настоятелен и молещ едновременно. „Не пипай, внучке, нищо повече, слизай много бързо, ти вече всичко направи“. Послушах и сляхох. Прадыдо мълчаливо ме прегърна, самият той трепери и показва кедъра, а на него все повече и повече клончета започват да светят, после се образува лъчът. Прадыдо обясни, че това е на мястото, където съм крещяла нагоре. Той каза също, че ако съм се докоснела до лъча, излизащ от счупената клонка, мозъкът ми би се разкъсал, тъй като твърде много информация и енергия има в него, и

че точно така са загинали моите майка и татко...

Анастасия помълча известно време, после продължи разказа си:

– Те открили също такъв Звънящ кедрър. Само че мама направила всичко малко по-различно, защото не знаела. Тя се качила на съседното, по-ниско дърво, достигнала до най-долната клонка на Звънящия кедрър и я счупила, като осветила неволно себе си. Клонката била насочена надолу, и лъчът отивал в земята. Това е лошо, много е вредно, когато такава енергия попада в земята... Когато дошъл татко, той видял този лъч и мама, така и останала да виси, с една ръка здраво вкопчена за клона на обикновения кедрър. В другата тя държала счупената клонка от Звънящия. Татко сигурно е разбрал всичко. Той се качил на Звънящия кедрър, добрал се до върха. Дядо и пралядо видели, как той чупел връхните клонки, но те не светели, а все повече светели долните. Пралядо казваше, че татко е разбирал, че още малко и никога няма да може да слезе, а лъчът, отиващ нагоре, пулсиращото сияние все не се появявало, само все повече тънки лъчи светели отдолу. Връхният лъч се появил едва когато татко отчупил големия клон, насочен нагоре. И макар че той не светел, татко го огънал и го насочил към себе си. Когато клонът блеснал, той успял да разтвори ръце, и лъчът от изправения се клон се устремил към небето, после се образувал пулсиращ ореол. Пралядо казваше, че татковия мозък, в последните мигове на живота му, е могъл да приеме огромен поток от енергия и информация, че той по някакъв невероятен начин е можал да го изчисти от цялата заложена по-рано информация, така е успял да спечели време за да успее, преди разрива, да разтвори ръце и да насочи клона нагоре. – Анастасия помилва ствола на Кедрра с длани, заслушвайки се в звъна на дървото.

– Анастасия, а маслото от кедров орех, по лечебните си свойства, по-силно ли е или по-слабо, от късметата звънящ кедрър?

– Същото е. Ако орехите се съберат в определено време и с определено отношение към кедрра. Когато той сам ги даде.

– Ти знаеш ли как се прави това?

– Да, знам.

– Ще ми разкажеш ли?

– Добре, ще ти разкажа.

Нужно е да смени мирогледа

Питах Анастасия каква е тази жена, заради която има конфликт с дядо си, защо не може да намери контакт с нея и за какво ѝ е нужен?

– Разбираш ли, – започна своя разказ Анастасия, – много е важно, когато двама човека обединяват живота си, да имат един към друг духовно влечение. За съжаление, обикновено, всичко започва с плътското. Например ти си видял красива девойка, поискал си близостта ѝ. Човекът, неговата душа, още не си видял. Често хората съединяват съдбите си само на основата на плътското влечение. То бързо преминава или се прехвърля на друг. Какво свързва тогава хората...

Да намериш близък по дух, с когото можеш да достигнеш до истинското щастие, не е така сложно, но във вашия технократски свят съществуват маса препятствия. Тази жена, с която се опитвам да намеря контакт, живее в голям град, редовно пътува до едно и също място, навярно на работа. Там, или по пътя, постоянно се намира и се среща човек, много близък до нея по дух, с когото тя действително би била щастлива, и главното – би им се родило дете, което би могло да донесе на света много добро. Защото те биха го сътворили в такъв порив както нас с тебе. Но този мъж никак не може да направи опит да се обясни с тази жена, и тя самата отчасти е виновна за това. Представяш ли си, той гледа лицето ѝ и вижда в нея избраницата на душата си, а тя, щом само почувства нечий поглед, веднага се стяга, поличката си се стареа някак „неволно“ да повдигне. И така нататък. У този мъж веднага възникват плътски чувства, а с нея той е или малко познат или изобщо непознат, и тогава той отива при друга, с която е близък познат, която му е достъпна, увлечен от тези същите плътски чувства.

Искам да подсказва на тази жена какво да направи, но не мога да си пробия път до нея. Мозъкът ѝ нито за миг не се открива за осъзнаване на информация. Той работи изцяло само върху битови проблеми. Представи си, един път аз цял ден я наблюдавах. Това е такъв ужас! Дядо после ми се кара, че малко работя с градинарите и въобще се разпилявам, пъхам се където не ми е работа. Тя се събужда сутрин, и веднага първата мисъл – не да се зарадва на настъпващия ден, а какво да хапне. Разстройва се когато липсва нещо от храната, после се разстройва, че не ѝ достига нещо, с което се мажете сутрин: може би крем, може би грим. Тя мисли през цялото време как да си го достави. Тя вечно закъснява и

постоянно бяга, мислейки, как да не изтърве един или друг транспорт.

В това място, където тя ходи постоянно, мозъкът ѝ е претоварен, как да ти обясня, с всякакви, по мое мнение, глупости. От една страна, той е длъжен външно да прави изражението на лицето ѝ делово и да изпълнява някаква поръчана работа. При това тя мисли за някаква своя, вероятно приятелка или позната, и ѝ се ядосва. Едновременно с това тя слуша какво се говори наоколо. И представяш ли си, така ден след ден, ден след ден, като навита.

На път към къщи, когато я гледат, тя си придава вид на почти щастлива жена, а всъщност пак мисли за гримове, разглежда дрехите в магазините, и най-вече тези, с които да покаже съблазнителните си прелести, смята, че от това ще се случи някакво чудо, макар в нейния случай всичко да става обратно. Тя се прибира в къщи, започва да се занимава с чистене. Мисли, че си почива, докато се пули в така наречения телевизор, занимава се с храната и, главно, мисли за хубавото само за миг. Лега да спи, и в постелята пак е с грижите си. Ако поне за минута в този ден се беше отвлякла от тях беше помислила за...

– Почакай Анастасия, обясни ми, как я виждаш, външният ѝ вид, дрехите, и какво трябва да мисли в момента, когато край нея е този мъж? Какво трябва да направи за да се опита той да се обясни с нея?

Анастасия разказа всичко до най-дребни детайли. Излагам тук, това което ми струва основно.

– Рокля малко под коляното, без деколте, с бяла якичка, почти без козметика и с интерес да слуша общуващия с нея човек.

– И това е всичко, – отбелязах аз, след такова просто обяснение.

На което Анастасия отговори:

– Зад тези прости неща стои много. За да избере тя именно такава рокля, да се гримира по друг начин и да погледне с неподправен интерес човека, е необходимо да се промени мирогледа.

Смъртният грях

– Трябва да ти разкажа, Владимир, за условията, при които ще получаваш пари от банките, когато вече ще бъдат много в твоите сметки...

– Говори Анастасия, това е приятна процедура, – отговорих аз.

Обаче чутото ме взриви... Съдете сами, какво каза тя.

– За да получиш в банката парите от твоите сметки, ще бъде необходимо да се съблюдават следните условия: преди всичко, три дни преди получаването да не пиеш алкохол. Когато отидеш в банката, главно-то отговорно лице на банката с помощта на съществуващите у вас прибори трябва да провери дали си изпълнил това условие в присъствието на не по-малко от двама свидетели. Ако това първо условие бъде спазено, тогава може да се пристъпи към изпълнение на второто: ти трябва да клекнеш не по-малко от девет пъти пред отговорното лице и присъстващите свидетели...

Когато до мен достигна смисълът на казаното, а по-точно – безсмислицата, аз скочих, и тя също стана. Не вярвах на ушите си и попитах:

– Първо ще ме проверят за наличие на алкохол, а после още и ще трябва да клякам пред свидетели не по-малко от девет пъти, така ли?

– Да, – отговори Анастасия, – за всяко приклякване ще могат да ти дадат сума не по-голяма от милион ваши рубли в днешната им стойност.

Чувство на ярост, злоба и досада ме преизпълниха.

– Защо каза това? Но защо? Така хубаво ми беше. Повярвах ти. Започна да ми се струва, че за много неща си права, че в твоите изводи има логика. Но ти... Сега съм абсолютно уверен, ти си шизофреничка, горска глупачка, откачена! Ти всичко зачеркна с последното си изказване. В него има пълно отсъствие на смисъл и каквато и да било логика, и не само аз, а и всеки нормален човек ще го потвърди. Ха... Може би, ще поискаш, да изложи тези условия и в твоята книга?

– Да.

– Е, съвсем си ненормална. А на банките, какво – заповед ли ще напишеш или указ ще издадеш?

– Не. Те ще прочетат в книгата, и всеки ще постъпва така с теб. Иначе ще ги чака разорение.

– О, Боже!!! И аз трети ден слушам това същество? Може би искаш

и отговорното лице на банката заедно с мен да кляка пред свидетелите?

– Добре би било и за него, както и за тебе. Това би донесло голяма полза, но за тях такива сурови условия, както пред тебе, не съм поставила.

– Значи, само мен така си облагодетелствала? Поне представяш ли си какво посмешнице си измислила за мен? Ето в какво може да се излее любовта на една ненормална отшелница! Само че нищо няма да се получи. Нито една банка няма да се съгласи да ме обслужва при такива условия, колкото и да си моделираш ситуациите. Ама че се размечтала... Сама си клякай тук колкото искаш.

– Ще се съгласят банките и даже без твое знание ще ти откриват сметки – наистина, само тези банки, които искат честно да работят, и хората ще им повярват и ще отидат при тях, – продължаваше на настоява на своето Анастасия.

В мен все повече и повече се натрупваше раздражение и злоба. Започнах да се изказвам по адрес на Анастасия, меко казано грубо...

Тя стоеше, прислонила се с гръб към дървото, леко навела глава напред. Едната ѝ ръка беше притисната към гърдите, с другата, вдигната нагоре, тя леко помахваше. Познах този жест. Тя го повтаряше всеки път, когато успокояваше обкръжавашата природа, за да не ме е страх, и аз разбрах от какво я успокояваше този път.

Всяка обидна или груба дума по адрес на Анастасия я удряше като камшик, и караше тялото ѝ да потреперва.

Замълчах. Отново седнах на тревата, отвръщайки се от Анастасия, реших, че сега ще се успокоя и ще отида към брега, а с нея повече няма да разговарям, но когато чух зад гърба си гласа ѝ – бях удивен: в тона ѝ нямаше обида или упрек.

– Виж, Владимир, всичко лошо, което се случва с човека, си го навлича самият той, когато нарушава правилата на духовното битие и скъсва връзката си с Природата. Тъмните сили се стараят да отвлекат вниманието му с мимолетната привлекателност на технократското битие, да го заставят да не мисли за простите истини, заповедите изложени още в Библията. И това често им се удава. Един от смъртните грехове на човека е горделивостта. На него, на този грях са подвластни мнозинството хора. Няма да ти излагам сега огромната пагубност на този грях. Като се върнеш и пожелаеш да разбереш, ще го направиш сам или с помощта на просветлени хора, които ще дойдат при тебе, а сега само ще кажа: тъмните сили, като противостояние на светлите, ежесекундно се грижат за това, този грях да остава у човека, и парите им служат като един от

основните им инструменти. Те са ги измислили. Парите са като зона на високо напрежение. Тъмните сили се гордеят със своето изобретение. Те даже смятат, че са по-силни, защото са могли да измислят парите. Хилядолетия продължава великото противостояние, а човекът е в неговия център. Но аз не искам ти да бъдеш подвластен на този грях, и разбирам, че само с обяснения тук няма да мине, тъй като за хилядолетия обяснения, човечеството не е разбрало, не е осъзнало начин да се противостои на този грях. Естествено и ти не би могъл да осъзнаеш. Но на мен много ми се искаше да те избавя от тази смъртна опасност, повреждаща духа, и тогава измислих специално за теб такава ситуация, при която този механизъм на тъмните сили сякаш се пропуква, бие отбой или даже работи обратно – за изкореняване на греха. Затова те така се разяриха. В теб се всели тяхната злоба, ти започна да ми крещиш с оскърбителни думи. Те искаха и аз да ти се ядосам, но аз никога няма да го направя, аз разбрах, че измисленото от мен е попаднало в целта, и сега ми е ясно, че техният, от хилядолетия работещ безупречно механизъм, може да се счупи. Засега съм направила това само за тебе, но и за другите ще измисля също... Какво толкова лошо виждаш в това, че по-малко ще пиеш тази спиртна отвара и няма да бъдеш заядлив и опърничав? На какво се възмути? Разбира се, в теб се разигра горделивостта.

Тя замълча, а аз се замислих. Невероятно, но в такава комична, абсолютно нестандартна ситуация, като клякането в банката, нейният мозък, или нещо си там още, влага толкова дълбок смисъл, и в действителност в него може да има логика. И трябва да се ориентирам в това спокойно. Всякаква злоба към Анастасия премина, и даже възникна чувство за смъртна вина, но аз не започнах тогава да се извинявам, а само се обърнах към нея, искайки помирение.

Докосване до рая

– Твоят мозък се умори да ме възприема, а на мен ми се иска още много да ти разкажа. Но ти е нужно да откъхнеш. Хайде още малко да поседим.

Ние седнахме на тревата. Анастасия ме привлече за рамената към себе си. Главата ми, с тила се докосна до гърдата ѝ, усещайки приятна топлина.

– Не се бой от мен, отпусни се, – тихо каза тя и легна на тревата така, че да ми е по-удобно да си почивам. Тя вкара пръстите на ръката си в косата ми, сякаш я разресваше, а пръстите на другата ѝ ръка, с възглавничките, бързо докосваха ту челото, ту слепоочието ми. Понякога с нокът тя убождаше различни места по главата ми. Това ми даде усещане за спокойствие и просветленост. После, като сложи ръце на раменете ми Анастасия каза:

– Заслушай се, какви звуци те заобикалят сега.

Аз се заслушах, и слухът ми долови множество различни по тоналност, ритъм и продължителност звуци. Започнах на глас да ги изброявам: пеенето на птиците по дърветата, цвърченето и пощракването на насекомите в тревата, шумоленето на дърветата, плясъкът на крила. Изброил всичко чуто, аз замълчах, продължавайки да се ослушвам, и ми беше приятно и много интересно.

– Ти не всичко назова, – забеляза Анастасия.

– Всичко, – отговорих аз, – е, може би съм пропуснал нещо незначително или не съм чул нещо.

– Владимир, а нима не чуваш, как бие сърцето ми? – попита Анастасия.

Действително, не бях обърнал внимание на този звук.

– Да, – побързах да кажа, – разбира се, че го чувам. Много добре чувам, то бие равномерно и спокойно.

– Опитай да запомниш интервалите на чуваните звуци. За това подбери основните и ги запомни.

Аз избрах цвърченето на някакво насекомо, крясъкът на врана, ромона и пляска на водата в ручей.

– Сега ще ускоря биенето на сърцето си, а ти се заслушай, какво ще стане наоколо.

Биенето на сърцето ѝ започна да се ускорява, а заедно с него се

ускориха и ритмите на звуците наоколо, повиши се тяхната тоналност.

– Поразително! Това е просто невероятно! – възкликнах аз. – Те какво, така чувствително реагират на ритъма на твоето сърце?

– Да. Те всички, абсолютно всички – и малката тревичка, и голямото дърво, и буболечките, откликват на изменението на сърдечния ритъм. Дърветата ускоряват вътрешните си процеси, повече кислород започват да изработват...

– Така ли реагират всички растения и животни, заобикалящи хората? – попитах аз.

– Не. Във вашия свят те не разбират на кого да реагират, и вие не се стараете на контактувате с тях, не разбирате предназначението на такъв контакт, не им давате достатъчно информация за себе си. Подобно нещо може да се случи с растенията и хората, които работят на своите малки градински участъци, ако хората направят всичко така както вече ти разказах: да наситят семената с информация за себе си, да започнат да общуват с растенията по-осъзнато. Искаш ли да ти покажа какво усещане ще изпита човек, имащ такъв контакт?

– Разбира се, искам. Но как ще го направиш?

– Сега ще настроя ритъма на моето сърце към твоето и ти ще почувстваш.

Тя промуши ръката си под ризата ми. Топлата ѝ длан леко се притисна към гърдите ми, сърцето ѝ полека настройвайки се, започна да бие в един ритъм с моето. И се случи нещо удивително: възникна необикновено приятно усещане, сякаш редом с мен се намираха обичащите ме роднини и мама, в тялото ми се появи мекота и здраве, в душата – радост, свобода и ново разбиране на мирозданието. Гамата на звуците, които ме заобикаляха, галеше и съобщаваше истината, още неразбрана докрай, само интуитивно чувствана. Всички радостни и благостни чувства, изпитани някога от мен в живота сякаш се сляха в единно и прекрасно усещане. Може би именно такава усещане се нарича щастие.

Но щом Анастасия започна да сменя ритъма на сърцето си, прекрасното усещане започна да си отива от мен. Помолих:

– Още, моля те, още Анастасия.

– Не мога дълго да правя така, нали си имам свой ритъм.

– Още само мъничко, – молех аз.

И Анастасия, отново за малко ми върна усещането за щастие, после всичко си отиде, оставяйки в мен все пак частичка приятно и светло усещане като спомен за него.

Известно време ние мълчахме, после отново ми се прииска да чуя

гласа на Анастасия, и аз попитах:

– Така ли им е било добре на първите хора Адам и Ева? Лежи си, наслаждавай се, благоденствай – всичко има... Само че скучно ще стане, ако няма какво да се прави.

Анастасия вместо отговор ми зададе въпрос:

– Кажй, Владимир, много ли хора така мислят за първия човек – Адам, както ти сега помисли?

– Навярно, повечето. Че какво са имали да правят там, в Рая? Едва после човек е започнал да се развива и да измисля всякакви неща. Трудът е развил човека. Той е станал и по-умен благодарение на труда.

– Да се трудиш е нужно, но първият човек е бил неизмеримо по-умен от сегашния, и трудът му е бил по-значим, изисквал е велик интелект, осъзнатост и воля.

– Какво е правил Адам в Рая? Градина ли е засадил? Че сега всеки градинар го може, да не говорим за учените-селекционери. В Библията нищо повече не е казано за дейността на Адам.

– Ако в Библията всичко беше изложено подробно, то би било невъзможно да се прочете за цял човешки живот. Библията трябва да се разбира – зад всяка нейна сричка има огромна информация. Искаш да знаеш какво е правил Адам? Ще ти разкажа. Но отначало си спомни, нали именно в Библията е казано, че Бог е поръчал на Адам да даде названия и да определи предназначението на всяка твар, живееща на Земята. И той – Адам – го е направил. Той е направил това, което не са постигнали до сега научните учреждения на целия свят взети заедно.

– Анастасия, а ти самата обръщаш ли се към Бог, молиш ли за себе си нещо?

– Какво бих могла да искам, когато толкова много ми е дадено. Трябва да му благодаря и да му помагам.

Кой ще възпитава сина ни?

По пътя, когато Анастасия ме изпращаше към катера, ние седнахме да откъхнем на това място, където Анастасия беше оставила връхните си дрехи, и аз я попитах:

– Анастасия, как ще възпитаваме нашия син?

– Постарай се, Владимир, да осъзнаеш, – ти засега още не можеш да го възпитаваш. И когато очите му за пръв път осмислено погледнат света, ти не бива да си наблизко.

Хванах я за раменете и я разтърсих:

– Ти какво приказваш, какво си позволяваш? Не ми е ясно, откъде са ти тези своеобразни умозаклучения. Изобщо самият факт на съществуването ти е невероятен, но това не ти дава право да решаващ всичко сама в нарушение на законите на логиката.

– Успокой се Владимир, моля те. Не знам каква логика имаш предвид, но се опитай спокойно да осмислиш всичко.

– Какво трябва да осмислям? Детето не е само твое, но и мое, аз искам то да има баща, искам да бъде с всичко обезпечено, да може да получи образование.

– Разбери, никакви материални блага, както ги разбираш ти, не са му нужни. Той ще има всичко изначално. Още в младенчеството си ще получи и осмисли толкова информация, че обучението, пак както го разбираш ти, е просто смешно. Все едно да изпратиш велик математик в първи клас. У тебе възниква желание да донесеш на малкия някаква безсмислена дрънкулка, но тя свършено не му е нужна. Тя е нужна на тебе за собствено удовлетворение: колко съм добър, грижлив. Ако смяташ, че ще сътвориш благо като осигуриш на сина си кола или още нещо там, което у вас се смята за благо, то, ако пожелае, той и сам ще може всичко да получи. Помисли спокойно, какво конкретно можеш да кажеш на своя син, на какво да го научиш, какво си направил в живота си, с което да си му интересен?

Тя продължаваше да говори с мек, спокоен глас, но думите ѝ предизвикваха тръпки.

– Разбери, когато той започне да осмисля мирозданието, ти редом с него ще изглеждаш недоразвито същество. Нима ти се иска синът ти да вижда в своя баща един малоумен? Единственото, което може да ви сближи – това е степента на чистота на помислите, но тази чистота във

вашия свят е достижима за малцина.

Разбрах, че да се спори с нея е абсолютно безполезно и извиках в отчаяние:

– Значи той никога няма да узнае за мен?!

– Аз ще му разкажа за тебе, за вашия свят, когато бъде способен всичко осмислено да разбира и да взема решения. Какво ще направи – не зная.

Отчаяние, болка, обида и страшна догадка се смесваха в мен. Прииска ми се да ударя с все сила това красиво интелектуално-отшелническо лице. Всичко разбрах. И дъхът ми секна от това което разбрах.

– Всичко е ясно! Сега всичко е ясно! Ама ти... Нямамо е с кого да се треснеш¹ тук, за да се сдобиеш с дете. Чупеше се още отначало – интригантка. За монахиня се представи. Дете ти е било нужно. Ти си ходила в Москва. Гъбките си и ягодките си продала. Да беше отишла там на тротоара. Ватенката си, забрадката да беше снела. Веднага щяха да клъвнат. Нямаше да плетеш паяжината си, да ме заплиташ мен. Разбира се. Разбира се! Нужен ти е човек, мечтаещ за син. И си постигна своето. За детето помисли ли? За сина? На когото предварително е предначертано да живее като отшелник. Да живее така, както ти смяташ за нужно. Че и за Истината се разпростираше. С много нещо се наемаш, отшелнице. Ти ли си Истината от последна инстанция? А за мен помисли ли? Да! Аз мечтаех за син! Мечтаех да му предам работата си. Да го науча на бизнес. Да го обичам исках. А сега как да живея? Да живея и да знам, че мъничкият ми син в глухата тайга някъде пълзи беззащитен? Без бъдеще. Без баща. Че от това сърцето ми ще се пръсне. Ти не можеш да разбереш това, горска самка.

– Може сърцето ти да стане осмислено и всичко да бъде наред? Такава болка душата ще изчисти, ще ускори мисълта, ще призове... – тихо произнесе Анастасия.

А в мен такава ярост бушуваше, такава злоба... Вече не се владеех. Хванах пръчка. Отдалечих се на бегот от Анастасия и започнах с всички сили да удрям с пръчката по малко дърво, докато тя се счупи.

После се обърнах към Анастасия и... като я видях... Невероятно, но злобата ми започна да преминава. Помислих си: „Ама какво пак загубих контрол над себе си, разбушувах се. Както и предния път, когато я ругах.“

1. Грешка при превода: „трахнуть“ буквално може да се преведе като „изчукам“ (във вулгарния смисъл). (Бел.Mandor)

Тя стоеше притисната към дърво, с вдигната нагоре ръка, наведена напред глава, сякаш противостоеше на ураганен вятър. Вече съвсем без злоба, аз се приближих и я заразглеждах. Сега ръцете ѝ бяха притиснати към гърдите, тялото ѝ леко трепереше, тя мълчеше, и само добрите, предишните добри очи, ласкаво ме гледаха. Така стояхме ние известно време, разглеждайки се един друг. Аз размишлявах. Несъмнено тя не е в състояние да каже неистина. Та нали можеше да не ми казва нищо, а тя... Знае, че ще ѝ бъде зле, но говори. Разбира се това също е крайност. Невъзможно е да се преживее, ако човек през цялото време говори само истината, само това което мисли. Но какво да се прави щом тя е такава и не може да бъде друга. Случи се това, което се случи. Сега тя ще бъде майка на сина ми. Ще стане майка, щом го каза. Разбира се, странна майка ще бъде. Начина ѝ на живот... Мисленето... Но нищо не може да се направи с нея. Затова пък е физически много силна. Добра. Природата добре познава, животните. И е умна. Макар и да е своеобразен умът ѝ. Все пак тя знае много за възпитанието на децата. През цялото време искаше да разказва за децата. Тя ще отгледа сина ни. Такава ще го отгледа. През студ ще мине и през виелици. Нищо са те за нея. И ще отгледа. И ще възпита. Трябва някак да се приспособя към ситуацията. Ще идвам при тях през лятото, като на почивка. През зимата е невъзможно. Не е за издържане. А през лятото ще играя със сина си. Като порасне, ще му разкажа за хората от големите градове.

Трябва все пак да ѝ се извиня този път, и аз казах:

– Извини ме Анастасия, отново се разнервничих.

Тя веднага заговори:

– Ти не си виновен. Само не се ругай. Не преживявай. Ти за сина си се безпокоеше. Преживяваше, че лошо ще му бъде. Че майката на твоя син е като обикновена самка. Да обича не умее с истинска любов, човешка. Ти само не преживявай. Не се разстройвай. Ти така каза, защото не знаеше, нищо не знаеше за любовта ми, мой любими.

През отрязъка време

– Анастасия, щом си толкова умна и всесилна, значи, и на мен би могла да помогнеш?

Тя погледна небето и отново погледна мен.

– В цялата Вселена няма същество, способно да се развива по-силно, отколкото човека, и да има повече свобода. Всички други цивилизации се прекланят пред човека. Всевъзможни цивилизации притежават възможности да се развиват и усъвършенстват само в една посока, и те не са свободни. Величието на човека даже им е непонятно. Бог – великият разум – е създал човека и никому не е дал повече отколкото на него...

Аз не можах да разбера, или по-точно веднага да осъзная казаното от нея. И отново зададох същия въпрос, молейки за помощ, без сам да разбирам каква конкретно. Тя ме попита:

– Какво имаш предвид? Да излекувам всичките ти физически болести? За мен това е просто. Аз направих това още преди половин година, но в главното нямаше никаква полза, в теб не намаляха пагубното и тъмното, присъщи на хората от вашия свят. Болезки различни отново се опитват да се върнат. „Вещица, откачена жена-отшелница, трябва да се махам по-бързо“, – това си помисли сега, нали?

– Да, – отговорих аз удивено. – Именно това си помислих, ти ми четеш мислите?

– Предполагам какво можеш да си помислиш. На лицето ти е изписано. Кажы Владимир, ти наистина ли, съвсем никак не ме помниш?

Много ме учуди въпросът ѝ, и започнах внимателно да се вглеждам в чертите на лицето ѝ. Очите. Наистина започна да ми се струва, че съм могъл да ги видя някъде, но къде?

– Анастасия, та ти сама казваше, че постоянно живееш в гората, как бих могъл да те видя?

Тя се усмихна и избяга. След известно време Анастасия излезе иззад храстите в дълга пола, кафява блуза с копчета и прибрана под кърпа коса. Но без ватенка, както на брега при нашата среща. И кърпата беше вързана по малко по-различен начин. Дрехите бяха чисти, но не модни, кърпата скриваше челото и шията, и аз си я спомних...

Странната девойка

Веднъж миналата година корабът от кервана пристана до едно от селата. Недалече от тези места трябваше да закупим месо за ресторанта и да се постоим известно време до брега, тъй като след шестдесет километра започваше опасен участък от реката, не позволяващ нощно придвижване (навигационните огньове на някои участъци на реката не горят). За да не губим напразно време, по външната високоговорителна връзка и по местния радиовъзел започнахме да предаваме обява за предстоящата вечеринка на кораба.

Белият кораб на брега, блестящ с множество светлилки и леещата се по говорителя музика, в такива моменти винаги привличаха местната младеж. И този път почти цялото младо население на селото се устреми към трапа на кораба. Отначало, както всички стъпващи за пръв път на палуба, те се стремят всичко да обходят и разгледат. Преминали през главната, средна и горна палуба, се събират в бара и в ресторанта. Женската половина, по правило, танцува, мъжката пие. Необичайната обстановка на кораба, плюс музиката и алкохола, ги довеждат до възбудено състояние, понякога пораждащо доста грижи на екипажа. Почти винаги не им стига времето, и започва колективно обръщение да се продължи удоволствието поне с половин час, после още и още.

Този път се намирах в каютата си, слушах музиката, което се носеше от ресторанта и се опитвах да коригирам по-нататъшното разписание на придвижването на кервана. Изведнъж, почувствал върху себе си нечий втрещен поглед, се обърнах и видях зад стъклото на прозореца нейните очи. Тогава в това нямаше нищо чудно. На посетителите винаги им е интересно да погледат каютите на кораба. Станах, отворих прозореца. Тя не се одръпна. Смутено продължаваше да ме гледа. Прииска ми се да направя нещо за тази самотно стояща на палубата жена. Помислих си, защо не танцува, както другите, може да си има някаква мъка? Предложих ѝ да ѝ покажа кораба, тя мълчейки кимна. Аз я преведох през кораба, показах ѝ офиса, поразяващ посетителите с елегантната подредба: килими на пода, мека кожена мебел, компютри. После я поканих при себе си в каютата, състояща се от спалня-кабинет, приемна, застлана с килими и обзаведена с великолепна мебел, с телевизор, видео. Навярно тогава ми доставяше удоволствие да пораза селското момиче от затънтен край с достиженията на цивилизования бит. Отворих пред нея кутия

бонбони, налях две чаши шампанско, мислейки окончателно да я пораза с шик, пуснах видеокасета, на която Вика Циганова пееше „Любов и смърт“... На нея имаше и други песни в изпълнение на любимите ми певци. Тя само леко вкуси шампанското, внимателно ме погледна и попита:

– Много е трудно, нали?

Очаквах всичко друго, само не и такъв въпрос. Рейсът действително беше труден. Сложна навигационна обстановка на реката, екипажът от матроси, състоящ се от курсанти на речното училище, попушваше трева и покрадваше от магазина. Често излизахме от разписанието, не можехме да пристигнем в уговорения срок в населените пунктове, където предварително се правеха обяви за пристигането на кервана. Тежестта на тези и други грижи често не ми даваше не само да се полюбувам на бреговия пейзаж, но и просто нормално да се наспя. Аз ѝ казах нещо несвързано, от рода на: „Нищо, ще се оправим“, – обърнах се към прозореца и изпих шампанското. Ние говорихме с нея още за нещо, гледахме видеокасетата, докато корабът пристана до брега след приключването на разходката по реката. После я изпратих до трапа. Връщайки се в каютата, за себе си отбелязах: нещо странно и необичайно има в тази жена, и някакво леко и светло чувство остана след общуването с нея. През тази нощ, аз за пръв път от много дни, добре се наспах.

– Значи си била ти, Анастасия?

– Да. Там, в твоята каюта, запомних всички песни, които ти пях в гората. Те звучаха докато разговаряхме. Виждаш ли колко е просто.

– Как попадна на кораба?

– Беше ми интересно как става всичко при вас, как живеете. Нали само с градинарите се бях занимавала. Притичах до селото, продадох сушените гъби, които събират катеричките, и си купих билет за разходката по реката. Сега вече знам много за категорията хора, които вие наричате предприемачи. И теб сега познавам добре. Аз съм много виновна пред тебе. Не знаех, че така ще се получи, че така силно ще изменя съдбата ти, само че вече нищо не мога да направя, тъй като ТЕ пристъпиха към изпълнение на плана, а ТЕ са подвластни само на Бог. Сега за известно време ще се наложи, на теб и на твоето семейство, големи трудности и несгоди да преодолявате, после всичко ще премине.

Без да разбирам още за какво конкретно говори Анастасия, аз интуитивно чувствах, че сега ще ми се открие нещо извън рамките на обичайните представи за нашия живот, и това нещо ще се отнася за мен непосредствено. Помолих Анастасия да разкаже по-подробно за това,

какво е имала предвид. Докато я слушах и да предположа не можех, доколко точно предсказаното ще започне да се въплъщава в реалния живот. Със своя разказ Анастасия отново ме върна към събития с едногодишна давност.

– Тогава на кораба, ти ми показва всичко, даже своята каюта, с бонбони ме почерпи, шампанско ми предложи, после ме изпрати до трапа, но аз не си заминах веднага. Стоях на брега около храстите, и виждах през осветените прозорци на бара, как танцува и се весели местната младеж. Ти ми показва всичко, но в бара не ме заведе. Аз се досещах защо – дрехата ми беше неподходяща, с кърпа се бях замотала, блузата ми не беше модна, полата твърде дълга. Но аз бих могла да смъкна кърпата. Блузата ми беше чиста, полата бях разгладила с ръце, когато идвах към вас.

Аз действително не заведох Анастасия онази вечер в бара, заради малко странното ѝ облекло, под което, както сега се изясни, тази млада девойка, е скривала ослепителната си красота, веднага рязко открояваща я на фона на останалите хора. И аз ѝ казах:

– Анастасия, за какво ти е притрябвал този бар, ти какво, би ли танцувала там със своите галоши? А откъде би знаела танците на съвременната младеж?

– Аз тогава не бях с галоши. Когато размених гъбите за пари, за да си купя билет, и пантофи взех от същата жена, наистина, старички и тесни ми бяха, но аз ги почистих с трева, а да танцувам... само веднъж да погледна и край. Ще изтанцувам и още как.

– Да не си ми се обидила тогава?

– Не се обидих. Само че ако беше отишъл в бара с мен, не знам добре ли е това или зле, но събитията по-иначе биха могли да се развият, и това навярно нямаше да се случи. Но сега не съжалявам. Станалото, станало.

– Че какво се случило? Какво страшно е станало?

– Като ме изпрати, ти не се върна веднага в каютата си. Отначало се отби при капитана, и вие заедно с него се насочихте към бара. За вас това беше обичайна работа. Когато влязохте, веднага направихте впечатление на публиката. Капитанът беше в униформата си, стегнат. Ти – много елегантен и външно представителен, известният на мнозина по крайбрежието, знаменитият Мегре. Притежателят на необикновения за хората по тези места керван. И вие прекрасно разбихте, че правите впечатление на околните. Седнахте на масичка при три млади момичета от селото, те бяха само по на осемнадесет, току-що завършили училище.

Веднага ви донесоха шампанско на масата, бонбони и нови чаши, похубави, по-красиви от тези, които имаше по-рано. Ти взе ръката на едното момиче, наведе се към нея и започна да ѝ говориш нещо на ухото, аз разбрах... това се казва „комплименти“. После танцува с нея няколко пъти и все продължаваше да ѝ говориш. Очите на момичето блестяха, тя беше сякаш в друг, приказан свят. Ти я изведе на палубата, както и мен, показа на момичето кораба, заведе я в своята каюта, почерпи я със същото както и мен: шампанско, бонбони, и се държеше с нея малко не така, както с мен. Ти беше весел. С мен – сериозен и тъжен даже, а с нея весел. Аз добре видях това през светещите прозорци на твоята каюта, и може би тогава малко ми се прииска да бъда на нейно място.

– Ти да би да си ревнувала, Анастасия?

– Не знам, чувството беше непознато за мен...

Спомних си тази вечер и тези млади селски момичета, така стремящи се да изглеждат и по-големи, и по-съвременни. Сутринта с капитана Александър Иванович Сенченко още веднъж се посмяхме на нощната хлапачина. Тогава в каютата аз разбирах, че момичето беше в такова състояние, че беше готово на всичко... но и през ум не ми мина да я овладея. Това и казах на Анастасия, на което тя отговори:

– Все пак ти покори сърцето ѝ. Вие излязохте на палубата, валеше дребен дъждец и ти наметна на раменете на момичето сакото си, после пак я заведе в бара.

– И ти нима през цялото време си стояла под дъжда?

– Това е нищо. Дъждецът беше добър, ласкав. Само че ми пречеше да гледам. И не ми се искаше да ми мокри полата и къпата. Те са на мама. От мама ми останаха. Но ми провървя много. Целофаново пликче намерих на брега. Смъкнах ги, в пакетчето ги сложих и ги скрих под блузата...

– Анастасия, щом не си се върнала в къщи и е завалил дъжд, да се беше върнала на кораба...

– Не можех. Те вече ме беше изпратил, и други грижи си имаше. Пък и свършваше всичко. Когато дойде време да приключва вечерта, и трябваше да се откара кораба, вие по молба на момичетата, и главно, по молба на това момиче, което беше с тебе, го задържахте. Всичко тогава беше във ваша власт, включително и сърцата им, и вие се опивахте от тази власт. На момичетата беше благодарна местната младеж, и те също се чувстваха одарени с власт чрез вас, те съвсем бяха забравили за онези млади хора, които бяха в същия бар, и с които те дружаха още от училище. Вие с капитана ги изпратихте до трапа. Ти си тръгна към каютата.

Капитанът се качи на мостика, корабът даде сигнал и бавно, много бавно започна да се отделя от брега. Девојката, с която ти танцува, стоеше на брега между приятелките си и местните младежи, изпращащи кораба. Сърчицето ѝ биеше така силно, сякаш искаше да се изтръгне от гърдите ѝ и да отлети, мислите и чувствата ѝ се смесваха. Зад гърба ѝ чернееха силуетите на селските къщи със загасени светлини, пред нея от брега завинаги отплаваше белият кораб, целият в светлинки, щедро разливащ музика над реката и нощния бряг, а на него беше ти, казал ѝ толкова много прекрасни, нечувани по-рано от нея думи – омагьосващи и примамливи. И всичко това бавно и завинаги се отдалечаваше от нея. Тогава тя се реши пред всички... Девојката стисна пръсти в юмручета и отчаяно завика: „Обичам те, Владимир.“ После още веднъж и още. Ти чуваше ли тези викове?

– Да, – отговорих аз.

– Не беше възможно да не ги чуеш, и хората от екипажа ти ги чуа. Някои от тях излязоха на палубата и се смееха на момичето, а на мен не ми се искаше да ѝ се смеят. После те, сякаш осъзнали нещо, престанаха да се смеят. Но ти не излезе на палубата, и корабът продължаваше бавно да се отдалечава. Тя мислеше че не я чуваш, и продължаваше упорито да вика: „Обичам те, Владимир“. После започнаха да ѝ помагат приятелките ѝ, и те викаха заедно с нея. Беше ми интересно да узная, що за чувство е това – любовта, заради което човек губи контрол над себе си, или, може би, да помогна поисках на тази девојка, и извиках заедно с тях: „Обичам те, Владимир“. Сякаш забравих в този момент, че не мога да произнасям думи просто така, зад тях задължително има чувства, осъзнатост и достоверност на природната информация. Сега знам колко е силно това чувство, то и на разума не е много подвластно. Тази селска девојка започна да вехне и да пие алкохол и аз с голям труд ѝ помогнах. Сега тя е омъжена и потънала във всекидневните грижи. А на мен, към моята, ми се наложи да добавя и нейната любов.

Историята с девојката малко ме развълнува, разказът на Анастасия добре и в подробности възкреси в паметта ми онази вечер, и всичко действително стана така, както тя казваше. Това беше реално. Своеобразното обяснение в любов на Анастасия не ми направи тогава никакво впечатление. Дори когато видях нейния начин на живот, запознах се със светоусещането ѝ, тя все пак ми се струваше някак нереална, независимо от това, че седеше до мен и можех просто да се докосна до нея. Съзнанието ми, привикнало да ползва други критерии за оценка, не я възприемаше като съществуваща реалност. И ако в началото на нашата

среща ме влечеше към нея, то сега тя не предизвикваше у мен предишните емоции. Аз попитах:

– Значи смяташ за случайно появяването на тези нови чувства в теб?

– Те са желани, – отговори Анастасия, – те са даже приятни, но ми се прииска да ме обичаш и ти. Аз разбирах, че опознавайки мен и моя свят по-отблизо, ти няма да можеш да ме възприемеш като обикновен човек, може би дори ще се страхуваш понякога... То така се и случи. Аз сама съм виновна. Много грешки направих. През цялото време, не знам защо, се вълнувах. Бързах, да обясня не успях. Глупаво е някак всичко. Така ли е? Трябва да се поправам.

При тези думи тя малко тъжно се усмихна, докосна с ръка гърдта си, и аз веднага си спомних произшествието от едната сутрин на моето пребиваване при Анастасия.

Буболечките

В онова утро аз реших да направя всички утринни процедури заедно с нея. Отначало всичко вървеше добре: и под дърво постоях, и кълнчета разни докосвах. Тя ми разказваше за тревите, после легнах до нея на тревата. Бяхме напълно голи, но даже на мен не ми беше студено, може би заради това, че побягах с нея из гората. Великолепно настроение имах, усещах някаква лекота, и не само физическа, тя беше сякаш вътре в мен. Всичко започна с това, че почувствах на бедрото си пощипване, вдигнах глава и видях – на бедрото и на крака ми имаше буболечки, мравки и според мен, бръмбарче. Посегнах да ги ударя, но не успях. Анастасия ми хвана ръката и я държи:

– Не ги пипай, – каза.

После застава пред мен на колене, наведе се, и притисна другата ми ръка към земята. Лежах като разпънат. Опивах се да освободя ръцете си, но не ставаше, почувствах, че е невъзможно. Тогава се задържах, като полагах доста усилия. Тя ме удържа, без да се напруга особено, че се и усмихваше при това. А по тялото си чувствах все повече и повече пълзящи, гъделичкащи, пощипващи, похапващи, и си направих извод: те започват да ме ядат. Аз бях в ръцете ѝ, в пряк и преносен смисъл, и оценявах обстановката: никой не знае къде се намирам, никой и няма да се забие тук, а и да дойде някой – ще види само оглозганите ми костички, ако ги види. И много друго мигновено ми премина през главата тогава, и навярно инстинктът ми за самосъхранение ми подсказа, единственото в такава ситуация, възможно решение. С всичката си сила и отчаяние впих зъби в оголената гръд на Анастасия, че и замяхах глава при това. Разтворих зъбите си, едва когато тя извика. Анастасия ме пусна, скочи, с една ръка се държеше за гърдите, с другата махаше нагоре, опитваше се да се усмихва. Аз също скочих и ѝ извиках, трескаво отърсвайки се от пълзящите:

– Гадините искаше да нахраниш с мен, горска вещице, но няма да се дам така лесно!

Продължавайки да маха и насила усмихвайки се на разтревоженото обкръжаващо, Анастасия ме погледна и бавно, а не като обикновено бегом, тръгна към своето езеро, навела глава. Постоях още някое време и размислях какво да правя по-нататък: да се върна при реката, но как да намеря пътя? Да тръгна след нея, но за какво? – и все пак тръгнах към

езерото. Анастасия седеше на брега, разтриваше с длани някаква трева и я втриваше в гърдите си на това място, където се виждаше огромна синина от моето ухапване. Известно време в мълчание тъпчех край нея, и я попитах:

– Боли ли?

Без да обръща глава, тя отговори:

– По-скоро е обидно.

И мълчейки продължи да втрива тревистия сок.

– Защо ти хрумна да се шегуваш така с мен?

– Исках за добро. Всички пори на кожата ти са запушени, изобщо не дишат. Буболечките биха ги почистили, не е така болезнено, по-скоро е приятно.

– А змията дето с жилото си се тикаше в крака ми?

– Нищо лошо не ти правеше тя, а дори и да беше изпуснала отрова, то само повърхностно, и аз бих го изтрила тутакси. Кожата и мускулите на петата ти са безчувствени.

– Това е от авария, – отбелязах аз.

Известно време ние мълчахме. После, като не знаех какво да кажа, попитах:

– Защо, както по-рано, когато загубих съзнание, на теб не ти помогна, онзи невидимия?

– Затова и не ми помогна, защото се усмихвах. И когато започна да хапеш, се стараех да се усмихвам.

Стана ми неловко пред нея, и хванах лежащата край мен купчина трева, с всичка сила я разтрих с длани, после заставах пред нея на колене, и започнах да натривам с влажни длани синината.

Мечтите – сътворяване на бъдещето

Сега, когато узнах за чувствата на Анастасия, за желанието ѝ при цялата си необикновеност да докаже, че е естествен и обикновен човек, аз разбрах каква болка съм причинил на душата ѝ онази сутрин. Още веднъж ѝ се извиних. Анастасия отговори, че не се сърди, но сега, след направеното от нея, се бои за мен.

– Какво толкова страшно би могла да направиш? – попитах аз и за пореден път чух разказ, който не би трябвало да се излага на сериозно от човек, желаещ да изглежда толкова нормален, както всички живеещи в нашия свят хора.

– Когато замина корабът, – продължи Анастасия, – и местните младежи се отправиха към селото, аз известно време постоях на брега сама, и ми беше хубаво. После избягах в моята гора, денят мина както обикновено, а вечерта, когато вече се появиха звездите, легнах на тревата и започнах да мечтая, тогава се оформи и този план.

– Какъв е пък сега този „план“?

– Разбираш ли, това, което аз зная, го знаят на части различни хора в света, в който ти живееш, а всички заедно знаят почти всичко, само че не докрай разбират механизма. И така, помечтах си аз, как ти ще отидеш в големия град и ще разкажеш за мен и за това, което ти поясних, на много хора. Ще го направиш с тези начини, по които вие обикновено разпространявате всякаква информация, и ще напишеш книга. Нея ще я прочетат много-много хора, и ще им се открие истината. Те ще започнат по-малко да боледуват, ще променят отношението си към децата, ще изработят за тях нов начин на обучение. Хората ще започнат повече да обичат, и Земята ще излъчва повече светла енергия. Художници ще нарисуват мои портрети, и това ще бъде най-доброто от всичко, което са рисували. Аз ще се опитам да ги вдъхновявам. Те ще направят това, което вие наричате кино, и това ще бъде най-прекрасния филм. Ти ще гледаш всичко това и ще си спомняш за мен. При теб ще дойдат учени хора, които ще разберат и оценят това, което ти разказах, и много неща ще ти обяснят. Ти ще им повярваш повече, отколкото на мен, и ще разбереш, че никаква вещица не съм, а човек, само информация имам повече отколкото другите. Това, което ще напишеш, ще предизвика голям интерес, и ти ще станеш богат. В банките на 19 страни ще имаш пари, и ще пътуваш по светите места, и ще се очистиш от всичко тъмно, което има

в теб. Ти ще си спомняш за мен и ще ме обикнеш, ще поискаш пак да ме видиш и сина си също. Мечтата ми беше много ярка, но възможно е, и малко молеща. Заради това навярно се случи всичко. ТЕ я приеха като план за действие и се решиха да пренесат хората през отрязъка време на тъмните сили. Това се допуска, ако планът в детайли се ражда на Земята, в душата и мислите на земен човек. Навярно ТЕ възприеха този план като грандиозен, а може би и сами са добавили нещо в него, затова тъмните сили така силно са активизирали своята дейност. Такова още не е било. Разбрах това по Звънящия кедър. Неговият лъч стана много поплътен. Той звъни сега по-силно – бърза да отдаде своята светлина, своята енергия.

Аз слушах Анастасия, и в този момент у мен все повече се затвърждаваше мисълта, че е луда. Може би е избягала отдавна от някоя болница и живее тук, в гората, а аз и преспях с нея. Сега може и дете да се роди. Ама че история... Още повече, като я гледах, с каква сериозност и вълнение говори, се постарях да я успокоя:

– Не се безпокой Анастасия, твоят план е очевидно неосъществим, затова и няма защо да се борят светлите и тъмните сили. Ти все пак достатъчно подробно познаваш нашия обичаен живот, неговите закони и условности. Работата е там, че у нас сега се издават огромно множество книги, но даже произведенията на известните писатели не ги купуват много. Аз съвсем не съм писател, а следователно, нямам нито талант, нито способности, нито образование, нещо си там да напиша.

– Да, по-рано ги нямаше, но сега ги имаш, – заяви тя в отговор.

– Добре, – продължавах да я успокоявам аз, – даже и да се опитам, никой няма да напечата това, няма да повярват в твоето съществуване.

– Но аз съществувам. Аз съществувам за тези, за които съществувам. Те ще повярват и ще помогнат на теб така, както ще им помогна после аз.

Не веднага ми стана ясен смисълът на фразата ѝ, и аз отново направих опит да я успокоя.

– Няма да се опитвам нищо да пиша. Няма в това никакъв смисъл, разбери го накрая.

– Ще напишеш. ТЕ вече явно са съставили цяла система от обстоятелства, които ще те заставят да го направиш.

– Аз какво, да не съм винтче в нечии ръце?

– И от теб зависи много. Но Тъмните сили ще се стремят да ти попречат с всички достъпни им средства, дори чрез тласкане към самоубийство, създавайки илюзия за безизходност.

– Край Анастасия, стига, омръзна ми да слушам твоите фантазии.

– Смяташ – това са фантазии?

– Да! Да! Фантазии... – и се сепнах. Мисълта сякаш блесна, съизмери в главата ми времето, и аз разбрах. Всичко, което разказваше Анастасия за своите мечти, за сина, тя го е замислила още в миналата година, когато още не я познавах така отблизо, като сега, и не бях преспал с нея. Сега, година по-късно, това се беше случило.

– Значи, всичко вече се случва? – попитах я.

– Разбира се. Ако не бяха ТЕ, е, и аз мъничко, втората ти експедиция би била невъзможна. Та нали ти едва-едва свързваше двата края след първата и нямаше никакви права над кораба.

– И какво, повлияла си на парашоудството, на фирмите, които ми помогнаха?

– Да.

– Та ти си ме разорила и си нанесла уцърб и на тях. Какво право имаш да се намесваш? И аз съм оставил кораба и седя тук с тебе. Може би там вече всичко е изпокрадено. Ти сигурно владееш някаква хипноза. Не, още нещо по-лошо, ти си вещица и край.

– Никога и нищо лошо никому не съм правила и не мога да направя. Аз съм Човек! Ако така те вълнуват земните блага и парите, то почакай малко – всичко ще ти се върне. Аз съм виновна пред тебе, че помечтах така, но иначе не можах да го измисля тогава. Ти не възприемаш логиката, тебе трябва да те заставят с помощта на жизнените обстоятелства на твоя свят.

– Ето, моля ви, – не изтърпях аз, – значи все пак „да ме заставят“. Правиш го ти, а искаш да изглеждаш обикновен човек.

– Аз съм Човек, жена! – Анастасия се вълнуваше, това се забелязваше по това как възкликна: – Аз само добро и светло съм искала и искам. Искам да се очистиш и ти. Затова и замислих тогава пътуването по светите места, книгата. ТЕ приеха това, с тях винаги се борят тъмните сили, но никога не побеждават в главното.

– А ти какво Анастасия, нима ще стоиш настрана като наблюдател, със своя интелект, информация и енергия?

– При такава степен на противостоене на двете велики начала ефектът на моите усилия е нищожно малък, нужна е помощта и на много други от вашия свят. Аз ще търся и ще ги намеря, както тогава, когато ти лежеше в болницата. Само че и ти самият, е, поне мъничко, стани посъзнат. Пребори в себе си лошото.

– Че какво толкова лошо, какво глупаво съм правил в болницата? И

как така си ме излекувала, като те нямаше наблизо?

– Ти тогава просто не чувстваше моето присъствие, но аз бях редом. Когато бях на кораба, аз донесох клончето от Звънящия кедър, което мама е счупила преди да загине. Оставих го в твоята каюта, когато ме покани. Тогава ти вече беше болен. Аз го чувствах. Помниш ли клончето?

– Да, – отговорих аз. Клончето наистина дълго вися в моята каюта, видяха го мнозина от екипажа, аз го занесох в Новосибирск. Но не му придадох никакво значение.

– Ти просто го изхвърли.

– Та аз не съм знаел...

– Да. Не знаеше... Изхвърли го... И не успя мамината клонка да победи болестта. После ти лежа в болница. Когато се върнеш, внимателно погледни историята на болестта си. На картоната ще видиш, че независимо от прилагането на най-силното лекарство, подобрение не настъпваше. Но после ти въведоха масло от кедров орех. Лекарят, строго съблюдаващ предписаните правила, не беше длъжен да прави това, но той направи нещо, което го няма в нито един ваш медицински рецептурен справочник, и въобще не се е правило никога. Помниш ли?

– Да.

– Лекува те жена, завеждаща отделение в една от най-добрите клиники във вашия град. Но това отделение не е свързано с твоето заболяване. Тя те остави, макар че етаж по-горе в същото здание, се намираще отделение по профила на твоето заболяване. Така ли е?

– Да!

– Тя ти забождаше иглички, като включваше при това музика в полугъмнатата стая.

Анастасия говореше всичко, което се беше случило наистина с мен.

– Помниш ли тази жена?

– Да. Това беше завеждащата отделение на бившата обкомовска болница.

И изведнъж Анастасия, като ме гледеше сериозно, каза няколко откъслечни фрази, които веднага ме потресоха, даже тръпки ме ползиха по тялото.

– Каква музика обичате?... Добре... Така ли? Не е ли силно?... – Тя говореше с гласа и интонациите на завеждащата отделение, която ме лекуваше.

– Анастасия! – възкликнах аз.

Тя ме прекъсна.

– Слушай по-нататък, за Бога, не се учудвай. Опитай, опитай в края на краищата да осъзнаеш какво ти говоря, поне малко мобилизирай ума си. Всичко това е просто за човека... – И тя продължи: – Тази жена е лекар. Тя е много добра. Тя е истински лекар. На мен ми беше лесно с нея. Тя е добра и открита. Аз не исках да те преместят в друго отделение. Другото съответстваше на профила на заболяването ти, а нейното – не. Но тя молеше своите началници: „Оставете го, аз ще го излекувам“. Тя чувстваше: ще може. Тя знаеше – твоите болестки са само следствие от „другото“. И с това „друго“ тя се опитваше да се бори. Тя е лекар. А как се държеше ти? Продължаваше да пушиш, пиеше колкото искаше, ядеше и лютиво, и солено, и това при такава остра язва. Ти не си отказваше нищо, никакво удоволствие. Някъде в твоя мозък е заседнало, дори без сам да подозираш, че нищо не е страшно за теб, че нищо няма да ти се случи. Аз не съм направила нищо добро, даже напротив. Тъмното в твоето подсъзнание не намаля, не се прибави осъзнатост, воля. Когато вече беше здрав, ти изпрати своя сътрудничка да поздрави с празника жената, спасила живота ти, а сам даже дори веднъж не й позвъни. Тя така чакаше това, тя така те заобича както...

– Тя или ти, Анастасия?

– Ние, ако така ти е по-ясно.

Аз станах и, не знам защо, се отдръпнах на две крачки от Анастасия. Смесените чувства и мисли предизвикваха все по-голяма неопределеност в отношението ми към нея.

– Ето че пак не разбираш как правя това, плашиш се, а да се досетиш е просто – с помощта на въображението и точния анализ на възможните ситуации. А ти пак си помисли за мен... – Тя замълча, навела глава над коленете си.

И аз мълчах. Мислех: „Ама какво все говори и говори разни небивалици. Говори и сама се разстройва, че не са разбираеми. Явно не съобщава, че никой нормален човек няма да ги възприеме, а следователно, и нея, като нормална.“ После се приближих до нея, отметнах нападалите й кичури коса. От големите сиво-сини очи на Анастасия се стичаха сълзи. Тя се усмихна и каза неprisъща за нея фраза:

– Жената си е жена, нали? Сега ти си поразен от самия факт на съществуването ми и, както се казва на вашия език, сам на очите си не вярваш. Не вярваш докрай, не можеш да осъзнаеш какво ти говоря. Фактът на моето съществуване и способностите ми ти се струват удивителни. Ти съвсем престана да ме възприемаш като нормален човек, а аз, по-вярвай, съм човек и никаква вещица не съм. Защо не ти се струва

удивително и парадоксално това, че хората са признали Земята за космическо тяло, за величайшо творение на Висшия Разум, всеки механизъм на което е величайшо негово постижение. Терзаят този механизъм и насочват толкова усилия за неговото потрошаване. На вас ви се струват естествени ръкотворния космически кораб или самолет, но цялата тази механика е направена от счупени и претопени части на величайшия механизъм. Представи си същество, което чупи летящ самолет, за да си направи от неговите части чукче или стъргалка, и се гордее, когато получи примитивно оръдие. То не разбира, че не може да чупи летящия самолет безкрайно. Как не разбирате, че не бива така да се терзае Земята. Компютърът се смята за достижение на разума, но са малко тези, които подозират, че компютърът може да се сравни с протеза за мозъка. Ти можеш да си представиш какво ще се случи с човека, ако той при нормални крака започне да ходи на патерици. Мускулите на краката му, разбира се, ще атрофират. Машината никога няма да надмине човешкия мозък, ако постоянно бъде трениран...

Тя изтри с длан търкалящата се по бузата ѝ сълза и отново упорито продължи да излага пред мен своите невероятно умозаклучения.

Тогава аз не можех и да предположа, че всичко казано от нея ще развълнува много хора, ще разбуни умовете на учените, и даже като хипотеза няма да има аналози в света.

По думите на Анастасия, Слънцето – това е нещо като огледало. То отразява излизашото от Земята невидимо за очите излъчване. Това излъчване е от хората, намиращи се в състояние на любов, радост и други светли чувства. Отразено от Слънцето, то се връща на Земята във вид на слънчева светлина и дава живот на всичко земно. Тя привеждаше при това редица доказателства, макар че не е просто да бъдат разбрани.

– Ако Земята и другите планети само употребяваха благоприятната светлина на Слънцето – говореше тя – то би трябвало да угасва, да гори неравномерно, и неговата светлина не би могла да бъде равномерна. Едностранен процес във Вселената няма и не може да има... всичко е взаимосвързано.

Тя използваше и слова от Библията: „...И животът беше светлина за хората.“ Анастасия също твърдеше, че чувствата на един човек се предават на друг, отразявайки от космическите тела.

Тя демонстрира това с пример.

– Никой от хората живеещи на Земята не може да отрече, че чувства, когато някой го обича. Това усещане е най-осезаемо, когато си редом с този, който те обича. Вие наричате това интуиция. Всъщност от

любящия излизат невидими светлинни вълни. Но и дори човекът да не е до теб, ако е силна любовта му – тя е също осезаема. С помощта на това чувство, разбирайки неговата природа, могат да се правят чудеса. Това е, което вие наричате чудеса, мистика или невероятни способности. Кажй, стана ли ти сега малко по-добре с мен? Някак по-леко, по-топло?

– Да, – отговорих аз.

– Сега гледай какво ще се случи, когато още повече се съсредоточа върху тебе.

Анастасия леко притвори клепачи, бавно направи няколко крачки назад и се спря. По тялото ми се разливаше приятна топлина. Тя се усилваше, но не изгаряше, от нея не ставаше горещо. Анастасия се обърна, бавно започна да се отдалечава и се скри зад дебелия ствол на едно дърво. Усещането за приятна топлина не намаляваше, към него се добави и ново: сякаш някой помагаше на сърцето ми да движи кръвта по вените ми, а сега с всеки негов удар се създаваше впечатление, че потоците кръв на вихри мигновено достигат всяка жиличка на тялото ми. Силно се изпотиха и се намокриха стъпалата на краката ми.

– Виждаш ли? Сега стана ли ти ясно? – каза, като излезе иззад дървото тържествуваща Анастасия, уверена, сякаш е могла нещо да ми докаже.

– Ти нали чувстваше всичко, когато аз се скрих зад ствола на дървото, твоите усещания даже се засилиха, когато не ме виждаше. Разкажи ми за тях.

Аз разказах и попитах, на свой ред, какво доказва дървесния ствол.

– Ами как, информационните и светлинните вълни вървяха от мен към теб направо. Когато се скрих, стволът на дървото би трябвало силно да ги изкриви, тъй като то си има своя информация и своя светлина, но това не се случи. Вълните на чувствата започнаха да стигат до тебе, отразени от космическите тела, и дори се усилиха. После направих това, което вие наричате чудо – изпотиха ти се краката. Ти скри това от мен.

– Не му придадох значение. Какво чудо има в изпотяването на краката?

– Аз изгоних от организма ти през краката всякакви гадости и болести. Ти би трябвало да се чувстваш сега много по-добре. Дори външно това се забелязва, ето, и прегърбеността ти намалая.

Действително физически се чувствах по-добре.

– Така значи, ти се съсредоточаваш, помечтаваш и се получава каквото поискаш?

– Така например.

– И винаги ли става, даже когато мечтаеш само за изцеляване?

– Винаги. Ако не е абстрактна мечтата. Ако тя е детайлизирана до най-дребните събитийности и не противоречи на законите на духовното битие. Такава мечта не винаги се удава да се построи. Трябва мисълта да се носи много-много бързо и вибрацията на чувствата да бъде съответстваща, тогава тя ще се воплъти задължително. Това е естествено. В живота на мнозина им се случва това. Попитай познатите си. Може би между тях ще се намерят такива, които са помечтали – и се е сбъднала мечтата напълно или частично.

– Да се детайлизира... Да се мисли... да се носи бързо-бързо... Кажи, а когато ти мечтаеше за поетите, художниците, за книгата, детайлизираше ли? Бързо ли летеше мисълта ти?

– Необикновено бързо. И всичко конкретно, в най-малки детайли.

– Сега как смяташ, ще се сбъдне ли?

– Да, ще се сбъдне.

– А повече за нищо ли тогава не мечта? Всичко ли ми разказа за мечтите си?

– Не всичко ти разказах за мечтата си.

– Ами разкажи всичко.

– Ти... Искаш да ме слушаш, Владимир? Наистина ли?

– Да.

Лицето на Анастасия просия. Сякаш блеснала светлина го озари. Вдъхновено и развълнувано произнесе тя своят невероятен монолог.

През отрязъка време на тъмните сили

– В тази нощ на моите мечтания аз мислех, как да се пренесат хората през отрязъка време на тъмните сили. Моят план и съзнание бяха отчетливи и реални, и ТЕ ги приеха.

В книгата, която ще напишеш, ще се съдържат ненатрапчиви комбинации, формули от букви, и те ще предизвикат у мнозинството хора светли и добри чувства. Тези чувства са способни да се преборят с физически и душевен недъг, ще способстват за раждането на ново съзнание, присъщо на хората на бъдещето. Повярвай ми Владимир, това не е мистика, това съответства на законите на Вселената.

Всичко е много просто: ти ще пишеш тази книга, ръководейки се единствено от чувствата и слушайки душата си. Иначе ти няма да можеш, тъй като не владееш техниката на писане, но с чувствата може ВСИЧКО. Тези чувства вече са в тебе. И моите и твоите. Неосъзнати още от теб. Те ще бъдат разбрани от мнозина. Въплътени в знаците и съчетанията, те ще бъдат по-силни от огъня на Зороастър. Ти не скривай нищо, случило се с теб, даже съкровеното. Разкрепости се от всякакъв срам и не се бой да бъдеш смешен, смири гордостта си.

Аз ти се открих цялата: и телом и духом. Чрез тебе искам и на всички хора да се открия, сега това ми е позволено. Зная, каква грамада от тъмни сили ще се стовари върху мен и ще противостои на мечтата ми, но аз не се боя от тях, аз съм по-силна и ще успея да видя това, което съм замислила: и сина ще успея да родя и да го възпитам. Нашият син, Владимир.

Моята мечта ще пречупи много механизми на тъмните сили, от хилядолетия пагубно въздействащи на хората, а много от тях ще застави да работят за благо.

Аз зная, сега не можеш да ми повярваш – пречат ти условностите и многото постулати, породени в твоя мозък от условията на живот в този свят, в който живееш ти. Струва ти се невероятна възможността за пренасяне във времето. Но вашите понятие за време и разстояние са условни – не секундата и метърът, а степента на осъзнаване и воля характеризат тези величини.

Чистотата на помислите, чувствата и усещанията, характерни за мнозинството, определят точката на местонахождение във Вселената и във Времето.

Вие вярвате в хороскопи, вярвате в пълната си зависимост от разположението на планетите. Тази вяра е приета чрез механизмите на тъмните сили. Тя, тази вяра, забавя времето на светлия паралел, давайки възможност на тъмния да се придвижи, да измени своята величина. Тази вяра ви отклонява от осъзнаването на истината, на същността на земното ви битие. Ти внимателно анализирай. Помисли – човек е създаден от Бог по негов образ и подобие. На човека е дадена най-великата свобода – свободата да избира между тъмното и светлото. На човека е дадена душа. Всичко видимо е подвластно на човека, и той, човекът, е свободен, даже по отношение на Бог, да го обича или да не го обича. Никой и нищо не може да управлява човека против волята му. Бог иска любовта на човека в отговор на своята любов, но Бог иска любовта на свободния човек, съвършения и подобен нему.

Бог е създал всичко видимо и планетите в това число. Те служат за осигуряване на реда и хармонията на всичко живо: растенията, животинския свят: те помагат на човешката плът, но са абсолютно безвластни над душата и разума на човека. Не те управляват човека, а човекът чрез своето подсъзнание движи всички планети.

Ако един човек поиска на небето да изгрее второ слънце – то няма да се появи. Така е устроено, за да не стане планетарна катастрофа. Но ако всички хора едновременно поискат второ слънце – то ще се появи.

При съставянето на хороскопа преди всичко трябва да се отчитат основните величини: нивото на временна осъзнатост на човека, силата на волята и духа му, стремежите на душата му и степента и на участие в миговете на днешното битие.

Благоприятни и неблагоприятни дни, магнитни бури, високо и ниско налягане свободно побеждават те: волята и съзнанието.

Нима не си виждал щастлив и радостен човек в мрачно време, или обратно, тъжен, и душевно подтиснат – в слънчев и най-благоприятен ден?

Ти мислиш, че си фантазирам като побъркана, когато говоря за това, че заложените от мен в книгата комбинации и формули от букви ще изцеляват и просветляват хората. Не ми вярваш, защото не разбираш... А всъщност е толкова просто.

Ето сега с теб говоря на твоя език, с твоите обороти и даже с интонациите понякога се старая. Ще ти бъде лесно да запомниш казаното от мен, защото това е твоят език, присъщ само на тебе, но и разбираем от много хора. В него няма неясни думи и малко присъщи в бита обороти. Той е прост и затова понятен на мнозинството. Но аз едва-едва го

променям, разменям някои думи, само едва-едва. Ти си във възбудено състояние сега и затова, като си спомниш това състояние, ще си спомниш всичко, което съм ти говорила. И ще запишеш казаното. Така ще попаднат в написаното от тебе и моите съчетания от букви.

Те са много важни. Те могат да творят чудеса, като молитвата. Наля много от вас вече знаят, че молитвата е определени съчетания и определени комбинации от букви. Тези съчетания и комбинации са построени от хора просветлени с Божията помощ.

Тъмните сили винаги са се стремили да отнемат на човека възможността да се ползва от благодатта, излъчвана от тези съчетания. За това те дори са изменяли езика, въвеждали са нови думи и са изчиствали старите, изкривявали са смисъла. По-рано например, във вашия език е имало четиридесет и седем букви, сега са останали тридесет и три. Те са привнасяли свои, други съчетания и формули, раздвижвайки ниското и тъмното, старайки се да увлекат човека с плътска похот и страсти. Но аз пренесох първосъздадените съчетания, използвайки при това само сегашните букви и символи, и сега те ще бъдат действени. Аз толкова се старах да търся. Намирах. Събрах всички най-добри от разни времена. Много събрах. Скрила съм ги в това, което ще напишеш ти.

Както виждаш това е просто превод на знаците от дълбините на вечността и безкрайността на Космоса, точен по смисъл, значение и цел.

Ти пиши за всичко, което си видял, нищо не скривай: нито лошото, нито доброто, нито съкровеното – тогава и те ще се съхранят.

Ти сам ще се убедиш в това, повярвай ми, моля те. Ще се убедиш, когато напишеш. У мнозина, които ще четат написаното, ще бъдат предизвикани чувства и емоции, още не съвсем разбирани и осъзнавани от тях. Те сами ще ти го потвърдят – ще видиш, ще чуеш какво ще потвърдят. И чувства у тях ще се появят светли, и мнозина после ще разберат сами с помощта на тези чувства много повече, отколкото е написано от теб. Поне малко напиши. Тогава ще се убедиш, че хората чувстват тези съчетания. Когато ти потвърдят десет, сто, хиляда човека. Ти ще повярваш и ще напишеш всичко. Само повярвай. В себе си повярвай. Повярвай в мен.

По нататък ще мога да казвам за още по-значимото, и те ще разбират и чувстват. А по-значимото е възпитанието на децата. На теб ти беше интересно да узнаеш за чиниите и механизмите, ракетите и планетите. А на мен така ми се искаше повече да кажа за възпитанието на децата, и аз ще го направя, ще разкажа, когато вселя повече осъзнатост в теб. Само че да се чете е нужно, когато не пречат звуци ръкотворни,

изкуствени механизми. Тези звуци вредят и отвличат човека от истината. Нека останат звуците на естествения свят, създаден от Бога. Тя носят информация за истината, благодатта и помагат на осъзнатостта. Тогава и изцелението ще бъде много по-силно.

Ти пак, разбира се, се съмняваш и не вярваш в изцеляващата сила на словото, мислиш за мене... Но и в това няма никаква мистика, фантазия или противоречие със законите на духовното битие.

Когато се появяват в човека светли чувства, те обезателно оказват благотворно влияние на абсолютно всички плътски органи. Именно светлите чувства се явяват най-силното и ефективно средство, противостоящо на всякакви заболявания. С помощта на такива чувства е лекувал Бог, така са постъпвали и светите угодници. Прочети Старият завет – и сам ще се убедиш. С помощта на тези чувства могат да изцеляват и някои хора от вашия свят. Много ваши лекари знаят за това. Попитай тях, ако на мен не вярваш. На тях ти е по-лесно да им повярваш. Колкото по-силно и светло е това чувство, толкова по-голямо въздействие оказва то на този, към когото е насочено.

Аз винаги съм можела да лекувам с моя лъч. Още в детството ми прадыдо ме научи и ми обясни всичко. Аз съм правила това много пъти с моите градинари.

Сега лъчът ми е много пъти по-силен, отколкото у дядо и прадыдо. Това е, както казват те, защото в мен се е появило чувството, което вие наричате Любов. То е такова голямо, приятно и малко изгарящо. Искане ми се да го раздавам на всички хора и на тебе. Искане ми се на всички да им е добре и всичко да е добре, както е искал Бог.

Тя произнесе своя монолог с необикновено вдъхновение, увереност. Сякаш го изстреля в пространството и времето. И замълча. Аз гледах Анастасия поразен от разпадеността и увереността ѝ, после попитах:

– Анастасия, това ли е всичко? Повече никакви нюанси ли няма в твоите планове, мечта?

– Останалото Владимир са несъществени дреболии. Аз тях на ход, както „две и две“ ги сътворих. Там само една сложност, засягаща тебе имаше, но аз и нея реших.

– Ето на това място, давай, по-подробно говори. Що за сложност ме засяга мен?

– Разбираш ли. Аз те направих най-богатия човек на Земята. И още, направих те най-знаменития. Така ще стане след известно време. Но когато мечтата се детайлизираше... Докато още не беше излетяла подхваната от светлите сили... Тъмните сили... Те винаги се стремят да

привнесат нещо свое, пагубно. Като странични разни ефекти, пагубно влияещи на този, за когото се отнася мечтата, и на различни хора. Моите мисли се носеха много-много бързо, но тъмните сили все пак успяваха. Те много свои земни дела оставиха и се стремяха да задействат своите механизми около мечтата ми. И тогава аз измислих... Надхитрих ги. И заставих всичките им механизми да работят за благо. Тъмните сили се объркаха за по-малко от миг, но това беше достатъчно, подхваната от светлите сили, мечтата ми да се отнесе в недосегаемата за тях светла безкрайност.

– Какво си измислила Анастасия?

– Аз, неочаквано за тях, малко удължих отрязъка време на тъмните сили, през който на теб ще ти се наложи да преодоляваш разни трудности. При това се лиших от възможността с лъча си да ти помагам. Те се слисаха, не виждайки в това никаква логика от моя страна. А аз през това време светих бързо-бързо, на хората, които в бъдещето ще общуват с теб.

– Какво значи всичко това?

– На теб, на моята мечта, хората ще помогнат. Със своите малки, почти неуправляеми лъчи. Но те ще бъдат много, и вие заедно ще възплътите мечтата в материалната реалност. Ще се пренесете през отрязъка време на тъмните сили. Другите ще пренесете. И ти няма да бъдеш надменен и алчен, когато станеш богат и знаменит. Защото ще разбереш – главното не са парите, за тях никога няма да получиш топлота, искрено съучастие на човешка душа.

Ти ще разбереш това, докато трае този срок от време, когато видиш и се запознаеш с тези хора. И те също ще разберат. А приклякванията... Взаимоотношенията ти с банките, аз за всеки случай измислих и затова, че ти съвсем не се грижиш за тялото си. А така, поне гимнастика при получаването на парите ще направиш и някои банкери също. И нека това да е малко смешно. Затова пък горделивост греховна няма да има в теб.

Ето как се получи, че всички трудности, препятствия, които наизмислиха тъмните сили в своя отрязък време, ще закаляват теб и обкръжаващите те. По-осъзнати ще ви правят. И от съблазни тъмни, с които те толкова се гордеят, ще ви опазят впоследствие. Самите техни действия ще ви опазят. Затова се и объркаха за миг те, за ей толкова мъничък миг. Сега никога няма достигнат мечтата ми.

– Анастасия! Мечтателко, ти моя мила. Фантазборка.

– Ах... Колко хубаво го каза. Благодаря! Благодаря ти. Така хубаво

каза: „Моя мила“.

– Моля. Но нали и фантазьорка те нарекох. Мечтателка. Не се ли обиди?

– Изобщо не се обидих. Ти все още не знаеш колко точно се сбъдват всичките ми мечти, когато ярки и детайлни се получават. Тази ще се сбъдне обезателно. Тя ми е най-любимата и най-ярката. И книга такава ще се получи, чувства у хората ще се появят необичайни, ще извикат тези чувства хората...

– Почакай Анастасия, пак започваш да се въодушевяваш. Успокой се.

* * *

Мина съвсем малко време откакто прекъснах нейната, струваща ми се само фантазия, пламенна реч.

Не ми беше съвсем ясен смисълът, заложен в монолога на Анастасия. Прекалено фантастично ми се струваше казаното от нея. Едва след година кореспондентът на списание „Чудеса и приключения“ Михаил Фирнин, прочитайки ръкописа съдържащ този монолог, развълнувано ми връчи последният брой на своето списание (за май 1996 г).

Вълнение обхвана и мен, когато се запознах с неговото съдържание. Наведнъж двама учени – академик Анатолий Акимов и академик Влаил Казначеев – в своите статии говореха за съществуването на Висш Разум, за тясната взаимовръзка на човека с Космоса, за излизащите от човека невидими с просто око лъчи. Със специални прибори те бяха успели да фотографират тези лъчи.

Но науката едва заговаряше за това, което Анастасия не само е знаела от детството си, но и просто го използваше в ежедневието си, старайки се да помага на хората.

Откъде можех да зная преди година, че стоящата пред мен в старичката си и единствена пола, обути в тромави галоши Анастасия, която вълнувайки се си играеше с копчетата на блузата си, владее колосални знания и способност да влияе на съдбите човешки, че нейните душевни пориви, действително са способни да противостоят на тъмното и пагубното за човечеството, че известният в Русия народен лечител, председател на фонда на лечителите на Русия, В.А.Миронов ще събере своите помощници и ще каже: „Буболечки сме всички ние пред нея.“ И ще добави, че светът още не е познавал по-голяма от нейната сила. Той ще съжалява за толкова дългото ми неразбиране към нея.

Мнозина ще усетят излизащата от книгата енергия.

Като пролетен дъжд, отмиващ калта, ще се посипят стихове след излизането на малкия първи тираж на книжката, автор на която е, мисля, и тя. Сега, уважаеми читателю, ти държиш в ръце тази книга. Четеш. Извиква ли тя в душата ти чувства, само ти ще отсъдиш. Какво чувство-ваш? Към какво те зове тя?

Анастасия, останала сама в тайгата, на своята поляна, упорито ще разгонва със своя лъч на добротата заставащите пред нейната мечта прегради, ще събира и вдъхновява все нови и нови хора за възплъщението на мечтата си.

Така в трудна минута ще застанат до мен трима московски студенти. Без да получават за труда си достойно парично възнаграждение (дори помагайки ми материално). Заработвайки където им падне, те, и особено, Льоша Новичков, ще печатат през нощите текста на Анастасия на своите компютри. Те няма да спрат да печатат, дори когато започне трудната им сесия.

Ще отпечата книжката в двехиляден тираж Единадесета Московска типография. Ще я отпечата, подминавайки издателството. Но още преди това журналистката Евгения Квитко от фермерския вестник „Селски ведомости“ първа ще разкаже за Анастасия в пресата. После Катя Головина от „Московска правда“, после „Горски вестник“, „Светът на новостите“, радио „Русия“. Списание „Чудеса и приключения“, в което публикуват известни светила на академичната наука, пренебрегвайки традицията, ще посвети на Анастасия няколко броя: „В най-смелите си мечти академиците не достигат до прозренията на Анастасия – пророчицата от сибирската тайга. Чистотата на помислите на човека го прави всемоушен и всезнаещ. Човекът е върхът на творенията“.

Само сериозната столична преса ще печата Анастасия. Тя сякаш сама я избира, подминавайки булевардната, грижливо опазвайки чистотата на помислите на своята мечта.

Но това стана ясно едва година по-късно, след срещата с нея, а тогава, без да я разбирам, не вярвайки докрай, и своеобразно отнасяйки се към случващото се, аз се постарах да отклоня разговора на тема, по-близка на мен – предприемачите.

Силни хора

Висшата оценка
 На твоята личност
 Е оценката, дадена от хората
 Които те обкръжават

Тя много говореше за хората, които ние наричаме предприемачи, за тяхното влияние върху духовността на обществото, а после взе пръчица и начерта на земята кръг. В кръга още множество кръгчета, в средата на които постави точки. Отстрани на този кръг – други. Тя сякаш нарисова карта на планетите вътре в земния свят, още много добави в нея и каза:

– Големият кръг е Земята, планетата, на която живеят хората. Малките кръгчета – това са малки, от нещо обединени помежду си колективи от хора. Точките – това са хората, които оглавяват тези колективи. От това, как тези оглавяващи се отнасят към хората, какво ги карат да правят, какъв психологически климат създават, използвайки своето влияние, ще зависи добре ли им е на заобикалящите или не. Ако на мнозинството му е добре, от всеки излиза светло излъчване и като цяло – и от колектива – също. Ако му е лошо, тогава – тъмно.

И тя зашрихова част от кръгчетата, като ги направи тъмни.

– Разбира се на вътрешното им състояние оказват влияние и много други фактори, но в този отрязък от време, когато те са в този колектив, основно е взаимоотношението с оглавяващия. За Вселената е много важно, от Земята като цяло да излиза светло излъчване. Излъчването на любовта и доброто. За това и в Библията е казано: „Бог е любов“. Жал ми е, много ми е жал за хората, които вие наричате предприемачи, те са най-нешащните. Аз толкова исках да им помогна, но ми е трудно да го направя сама.

– Грешиш Анастасия, за нещастни у нас се смятат пенсионерите, хората, които не могат да си намерят работа, да си осигурят необходимите жилище, дрехи, храна. Предприемачът – това е човек, който има всичко в по-голяма степен от другите. На него са му достъпни удоволствия, за които другите и да мечтаят не могат.

– Какви, например?

– Ами, дори ако се вземе предвид средния предприемач – той си има модерна кола, апартамент. С дрехите и храната изобщо няма

проблеми...

– А радостта? Удовлетворението в какво е? Гледай.

Анастасия отново ме увлече на тревата и, както първият път, когато ми показа жената – градинарка, започна да ми показва други картини.

– Виждаш ли? Ето той седи точно в такава кола, каквато ти наричаш шикозна. Виж: той е сам на задната седалка, в колата има климатик. Шофьорът я кара много плавно. Но погледни, как е напрегнато и замислено лицето му, той мисли, строи някакви планове, бои се от нещо, виж: ето той хвана нещо, което вие наричате телефон. Безпокои се... Така, получи информация... Сега му е нужно бързо да я оцени и да вземе решение. Той е целият напрегнат... Мисли. Готово, решението е взето. Сега гледай: седи той сякаш спокойно, а на лицето му има съмнение и тревога. И няма никаква радост.

– Това е работа Анастасия.

– Това е начин на живот, и в него няма просвет от момента на събуждането до момента на заспиването и даже насън. И не вижда той нито разпукващите се листенца, нито пролетните ручейчета. Наоколо вечните завистници, желаещи да завладеят това, което има той. Опитът да се ограда от тях с това, което вие наричате охрана, къща като крепост, пълно успокоение не му носи, тъй като страхът и грижата са в него самия и винаги остават с него. Така до смъртта, и вече пред самия край на живота му – съжаление, че му се налага да остави всичко...

– Предприемачът си има радости. Те идват, когато той достигне желанния резултат, осъществи замисления план.

– Не е вярно, той не успява да се нарадва на достигнатото, сменя го друг план, по-сложен, и се започва всичко отначало, само че с по-големи трудности.

Горската красавица рисуваше пред мен много мрачна и печална картина на външно благополучния слой на нашето общество, и в тази картина не ми се искаше да вярвам. Аз отбелязах като опровергаващ аргумент.

– Забравяш Анастасия, тяхното умение да достигат поставената цел и да получават жизнените блага, възхитените погледи на жените, отпращани към тези мъже, уважението на обкръжаващите.

На което тя отговори:

– Илюзия. Няма го всичко това. Къде си видял уважителен или възхитен поглед на човек, гледащ пътника в шикозната кола или собственика на най-богато жилище? Нито един човек няма да потвърди казаното от тебе. Това са погледи на завист, безразличие, раздражение. И

даже жените не могат да обичат тези хора, защото чувството им се смесва с желанието да обладаят не само този човек, но и това, което той има. На свой ред и те не могат истински да обичат жена, тъй като нямат възможност да освободят достатъчно място за такова голямо чувство.

Търсенето на други аргументи беше безсмислено, тъй като казаното от нея можеха да потвърдят или опровергаят само тези, за които тя говореше. Бидейки и сам предприемач, аз никога не се бях замислял над това, за което Анастасия говореше, не бях анализирал количеството на минутите си радост, и още по-малко можех да го направя заради другите. Някак не е прието в средите на предприемачите да се хленчи и да се оплаква, всеки се стреми да се покаже преуспяващ, доволен от живота. Затова и се е създал навярно в мнозинството хора, образ на предприемача като човек, получаващ от живота само блага. Анастасия улавяше не външните проявления на чувствата, а по-фините, скритите вътре. Тя определяше състоянието на човека по количеството видима за нея светлина. Струваше ми се, че картинките и ситуациите, виждани от нея, ги възприемах по-скоро чрез гласа ѝ. Това и казах на Анастасия. Тя отговори:

– Сега ще ти помогна. Това е просто. Затваряш очи. Лежиш на тревата, ръцете настрани, трябва да се отпуснеш. Мислено си представи цялата Земя. Опитай се да видиш цвета ѝ и синкавото ѝ сияние. После стеснявай лъча на въображението си, не обхващай с него цялата Земя, а го прави все по-тесен и по-тесен, докато не видиш конкретни детайли. Хора търси там, където синкавата светлина е повече, там са хората. Още стесни лъча си и ще видиш един човек или няколко. Хайде пак да опитаме с моя помощ.

Тя ме хвана за ръката, постави пръстите си по дължина на моите, а краищата им опряха дланта ми. Пръстите на другата ѝ ръка, лежаща на тревата, бяха насочени нагоре. Аз мислено направих всичко, което тя каза, и не много отчетливо пред мен изникна картина на седящи на маса и възбудено разговарящи трима мъже. Думите им не ми бяха ясни. Реч не чувах никаква.

– Не, – каза Анастасия, – това не са предприемачи. Сега ще ги намерим.

Тя движеше и движеше своя лъч, попадайки в големи и малки кабинети, затворени клубове, гуляи и бардаци... Синкавото сияние беше или много слабо или го нямаше изобщо.

– Гледай: там вече е нощ, а той седи в опушения си кабинет сам. А този виж: колко е доволен в басейна, заобиколен с момичета. Той си е

пийнал, но сияние няма. Той просто се опитва да забрави нещо, негово то самодоволство е изкуствено...

– Този е в къщи. Ето жена му. Детето го пита за нещо... Телефон... Ето, моля ви, той пак стана сериозен, даже близките хора останаха на заден план...

И отново една след друга се осветяваха поредица от всевъзможни ситуации, външно добри и не толкова, докато не се натъкнахме на тази ужасяваща сцена. Внезапно изникна стая, твърде респектираща, вероятно в някакъв апартамент, но...

На кръглата маса лежеше съблечен човек, ръцете и краката му бяха привързани към краката на масата, главата му висеше, устата беше залепена с кафява лепенка. До масата седяха двама млади мъже, със здраво телосложение, единият късо подстриган, другият не толкова як, с гладко зализани коси. В креслото, малко по-встрани, седеше млада жена. Устата ѝ – също залепена, под гърдите я пристягаше връв от бельо, притискайки я към креслото. Краката ѝ бяха завързани към краката на креслото. Тя беше само по долна разкъсана ризка. До нея седеше възрастен слабават мъж и пиеше нещо, навярно коняк. На малката масичка пред него имаше шоколад. Тези, които седяха край кръглата маса, не пиеха. Те изливаха на гърдите на лежащия мъж течност – водка или спирт – и я палеха. „Разследване“, – разбрах аз.

Анастасия отведе лъча си от тази сцена. Но аз възкликнах:

– Върни се. Направи нещо!

Тя върна сцената и отговори:

– Не бива. Всичко вече се е случило. Това не може да се спре, по-рано е трябвало, сега е късно.

Аз гледах като омагьосан, и изведнъж ясно видях очите на жената, очи изпълнени с ужас и не молещи за пощада.

– Направи каквото и да е, ако имаш сърце! – викнах аз на Анастасия.

– Но това не е по силите ми, това вече е било програмирано по-рано и не от мен, аз не мога да се намесвам направо. Те сега са по-силни.

– Е къде е твоята доброта, способностите?

Анастасия мълчеше. Ужасната сценка леко помътня. После изчезна възрастния, пиещ коняк. Изведнъж почувствах слабост в цялото тяло и усетих ръката ми, до която се докосваше Анастасия да изтръпва. Чух нейния някак отслабнал глас. Тя с усилие изговаряйки думите, произнесе:

– Махни си ръката, Владими... – Тя не можа даже да доизговори

името ми.

Ставайки, аз си отдръпнах ръката от Анастасия. Ръката висеше безчувствена, както се случва, когато изтръпне след дълго седене, ръка или крак, и беше цялата бяла. Помръднах пръстите си. Безчувствеността започна да преминава.

Погледнах Анастасия и се ужасих. Очите ѝ бяха затворени. Изчезнала беше руменината от лицето ѝ. Под кожата на ръцете и лицето сякаш изобщо нямаше кръв. Тя лежеше като бездиханна. Тревата около нея, в радиус от около три метра, беше също бяла и повяхнала. Разбрах че се е случило нещо ужасно и извиках:

– Анастасия! – Хванах я за раменете и разтърсих вече не гъвкавото, а някак омекнало тяло. Абсолютно белите и безкръвни устни бяха неподвижни.

– Чуваш ли ме Анастасия?

Едва се повдигнаха ресниците, гледаха ме помръкнали очи, вече безизразни. Взех манерката с водата, вдигнах главата ѝ и се опитах да ѝ дам да пие, но тя не можеше да гълта. Гледах я и трескаво мислех какво да направя.

Накрая устните едва се размърдаха и прошепнаха:

– Пренеси ме на друго място... към дървото...

Вдигнах омекналото тяло и го отнесох по далече от кръга с бяла трева, положих го край близкия кедър. След известно време тя започна по малко да идва на себе си и аз я попитах:

– Какво стана с теб, Анастасия?

– Постарах се да изпълня молбата ти, – тихо отговори тя и добави след пауза: – Мисля, че успях.

– Но толкова зле изглеждаш, ти едва не загина?

– Аз наруших естествените закони. Намесих се в това, в което не трябваше да се намесвам. Това изсмука от мен всички мои сили, енергията. Учудвам се, че е стигнала.

– Защо рискува, щом е толкова опасно?

– Нямах изход. Та нали ти искаше това. Боях се да не изпълня молбата ти, боях се, че съвсем ще престанеш да ме уважаващ. Ще мислиш, че аз само говоря, говоря... И нищо не мога в реалния живот. – Очите ѝ ме гледаха молено, търсещо, тихият ѝ глас леко трепереше: – Но аз не мога да ти обясня как се прави това, как работи този природен механизъм, аз го чувствам, но да ти обясня, така че да разбереш, не мога, и вашите учени навярно няма да могат.

Тя отпусна глава, помълча, сякаш набирайки сили. Отново ме

погледна умоляващо и произнесе:

– Сега ти още повече ще ме считаш за ненормална или вещица.

И на мен изведнъж много ми се прииска да направя за нея нещо хубаво, но какво? Исках да ѝ кажа, че я смятам за нормален, обикновен човек, за красива и умна жена, но в мен нямаше усещане за обикновено отношение към нея, и тя със своята интуиция не би ми повярвала.

И внезапно се спомних разказа ѝ за това, как обикновено в детството ѝ се е здрависвал с нея праядо ѝ, заставайки на едно коляно и целувайки ѝ ръка. Аз застанах пред Анастасия на коляно, взех още бледата и студена ръка, целунах я и казах:

– И да си ненормална, то ти си най-добрата, умна и красива от всички ненормални.

До устните на Анастасия най-после отново се докосна усмивка, очите ѝ благодарно ме гледаха. На бузите ѝ започна да се появява руменина.

– Анастасия, картината беше твърде мрачна. Ти специално ли я подбра?

– Търсех, поне за пример, нещо добро, но не намерих. Те всички са в клещите на грижите си. Те са насаме с проблемите си, при тях почти няма духовно общуване.

– Но какво да се прави, какво друго можеш да предложиш освен жалост към тях? А трябва да ти кажа, че предприемачите – това са силни хора.

– Много силни, – съгласи се тя, – и интересни. Те за един живот преживяват сякаш два. Един, известен само на тях и никому от близките им даже, и друг – външен, за околните. А да се помогне, мисля, че трябва чрез усиляване на духовното и искреното общуване помежду им. Нужно е открито стремление към чистота на помислите.

– Анастасия, аз навярно ще опитам да направя това, за което ти ме помоли. И книга ще се опитам да напиша, и обединение на предприемачите с чисти помисли да създам, но само така, както съм го разбрал.

– Ще ти бъде трудно. Аз няма да мога достатъчно да ти помагам, в мен останаха малко сили. Те дълго ще се възстановяват. А сега известно време няма да мога да виждам и с лъча си на разстояние. И тебе сега с обикновено зрение не много добре те виждам.

– Ти какво Анастасия, да не ослепяваш?

– Мисля, че всичко ще се възстанови. Жалко е само, че известно време няма да мога да ти помагам.

– Не нужно да ми помагаш. Ти се постарай да се запазиш за сина и

помогни на другите.

* * *

Трябваше да заминавам, да догонвам кораба. Дочаках докато тя поне външно започна да изглежда почти както преди, и се качих на катера. Анастасия хвана дръжката на носа и го отблъсна от брега. Течението подхвана катера и го понесе. Анастасия стоеше почти до коляно във водата, краищата на полата ѝ се намокриха и се люлееха по вълните. Дръпнах шнура за запалване. Моторът изрева, раздирайки станалата ми обичайна за три дни тишина, и катерът рязко тръгна напред, набирайки и набирайки скорост.

Внезапно Анастасия излезе от водата и побягна по брега да догонва катера. Нейните развяващи се срещу насрещния вятър коси, приличаха на опашка на комета. Тя се стараше да бяга много бързо, навярно използвайки при това всичките си сили, опитвайки се да направи невъзможното – да догони бързоходния катер. И все пак бавно разстоянието между нас се увеличаваше. Стана ми жал за безполезните ѝ усилия, и, желайки колкото може по-бързо да прекратя тягостния момент на раздялата, аз с все сила натиснах до край ръчката за газта. В главата ми се мярна мисъл, как Анастасия ще си помисли, че отново съм се уплашил и бягам от нея.

Моторът отново и пресилено изрева и вдигна носът на катера над водата, устремявайки го напред, още по-бързо увеличавайки разстоянието между нас... А тя... Господи! Какво прави тя... Анастасия в движение скъса пречещата ѝ да бяга мокра пола, хвърли разкъсаната дреха настрани, устрема на нейния бяг се увеличи и стана невероятното – разстоянието между нея и катера започна бавно да се съкращава. Пред нея, на пътя ѝ, се виждаше почти отвесен скат. Продължавайки да натискам вече неподдаващата ръчка на газта, аз помислих, че той ще я спре и ще прекрати мъчителната за мен сцена. „Нима толкова ѝ се е влошило зрението, че не вижда ската?“. Анастасия без ни най-малко да забави устрема си се изкачи бегом на ската, падна на колене, вдигна ръце към небето и към мен и закрещя. Аз чух гласа ѝ през дивия рев на мотора и шумът на водата, чух го като шепот:

– Отпред има плит-чи-на-а-а, тру-у-пи-и-и.

Бързо обърнах глава, още не неосъзнал до край ставащото, и така рязко завъртях руля, че юрналият се настрани катер едва не се напълни с вода през наклонения борд. Огромното дърво, опряно с единия си край в плитчината, а с другия едва стърчащо над водата, само леко одраска

страната на катера. При пряк удар то би могло спокойно да пробие неговото тънко алуминиево дъно.

Вече излязъл на речния фарватер, аз се огледах към ската и прошепнах в посока на стоящата на колене самотна фигурка, превръщаща се в намаляваща точка:

– Благодаря ти Анастасия.

Коя си ти, Анастасия?

Корабът ме чакаше в Сургут. Капитанът и екипажът очакваха разпореджания. Но аз никак не можех да се съсредоточа над това, да определям по-нататъшния маршрут и дадох разпореджания да се стои в Сургут, да се организира вечеринка за местното население, да се осигури работата на изложбата на стоки и услуги за народно потребление.

Мислите ми се занимаваха със събитията, свързани с Анастасия. Купувах от магазините множество научно-популярни книги, книги за необичайни явления и необичайни способности на хора, истории от този край, затварях се в каютата, опитвах се да намеря в тях обяснение.

Между другото мен ме интересуваше и това: могло ли е да се роди в Анастасия чувство на любов заради това, че тя в старанието си да помогне на селската девойка, е извикала: „Аз те обичам, Владимир?“ Защо простите думи, които ние поизнасяме, често без да влагаме в тях достатъчно достойно чувство, са въздействали на Анастасия, въпреки разликата във възрастта ни, въпреки разликата във възгледите и начина ни на живот?

Научно-популярната литература отговори не даваше. Тогава взех Библията. И ето го отговора. В самото начало на светото благовестие на Йоан се казва: „В началото бе словото, и Словото беше у Бог, и Бог беше Словото...“

За кой ли път ме порази колко лаконични и точни са определенията в тази велика книга.

За мен всичко се изясни. Анастасия, непознаваща лукавството и измамата, не може да произнася думи просто така. Спомних си фразата ѝ: „Аз сякаш забравих в този момент, че не мога да произнасям думи така просто, зад тях обезателно трябва да има чувства, осъзнатост или достоверност на природната информация“.

О Боже!!! Как не ѝ е провървяло! Защо е отправила тези думи към мен – вече не млад, със семейство, подложен на много от съблазните на нашия свят, пагубни и тъмни, както тя самата казваше? Със своята вътрешна чистота тя е достойна за нещо съвършено различно. Но кой може да я обикне с такъв необичаен начин на живот, настройка на ума и интелекта?

На пръв поглед тя изглежда обикновена, само необикновено красива и привлекателна девойка, но после, при общуване, тя сякаш се

превръща в някакво същество, живеещо отвъд пределите на разума.

Възможно е такива усещания да са възникнали у мен – нямащия достатъчно знания и разбиране за същността на нашето битие. Други биха могли да я възприемат иначе.

Спомних си, че даже на прощаване у мен не възникна желание да я целуна или да я прегърна. Не ми е известно дали тя го е искала или не. А и какво въобще искаше тя? Спомнях си как разказваше за своите мечти. Колко странна е философията на нейната любов: Да се организира общество на предприемачите, за да им се помогне. Да се напише книга с нейните съвети към хората. Да се пренесат хората през отрязъка от време на тъмните сили.

И тя вярва! Убедена е, че така ще се и случи. И мен си ме бива: дадох ѝ дума, че ще опитам да организирам общество на предприемачите и книга да напиша. Сега тя навярно и повече ще се размечтае за това. Да беше измислила нещо по-просто, по-реално.

Някаква неясна жалост към Анастасия възникна в мен. Представих си, как в своята гора тя ще чака и ще мечтае, че така и ще се случи наяве. Добре би било, ако просто мечтае, просто чака. Но тя и самата ще започне да предприема някакви опити и да насочва лъча на добротата си, да хаби колосалната енергия на душата си и да вярва в невъзможното. И макар да ми показва възможностите на своя лъч и се опита да ми обясни неговия механизъм, съзнанието ми не го възприемаше като реалност. Съдете сами, според нейните думи тя насочва своя лъч към човека, осветява го с невидима светлина, подарява му своите чувства, стремежите си към доброто и светлото.

– Не, не, ти само не мисли, че се намесвам в психиката, че насилвам душата и разума. Човек е свободен да взема или отхвърля. В такова количество, колкото може да помести в себе си от тези чувства, ако му харесват, ако са му близки на душата. Тогава той и външно по-светъл става, и вашите болести отстъпват от него, частично или напълно. Така могат да правят моите дядо и прадыдо, и аз винаги съм можела да го правя – прадыдо ме научи, когато играеше с мен в детството ми. Но сега моят лъч е много по-силен от техните, защото, казват те, в мен се е родило това необичайно чувство, което вие наричате Любов. То е ярко-ярко, даже малко горещо. То е толкова много и ми се иска да го подарявам.

– На кого Анастасия?

– На теб и хората, на всички, които могат да го приемат. Иска ми се на всички да им е добре. Когато започнеш да правиш това, за което мечтах, аз ще доведа при тебе много от тези хора и вие заедно...

Спомняйки всичко това, си я представих и изведнъж разбрах, че няма да мога поне да не опитам да изпълня това, което тя искаше, иначе през целия ми оставащ живот ще ме мъчат съмнения и ще ми остане усещане за предателство спрямо мечтата на Анастасия, нека и да не е много реална, но така страстно желана от нея.

Взех за себе си това решение, и корабът на прав ход потегли за Новосибирск.

Неговото разтоварване и демонтажа на изложбеното оборудване възложих на изпълнителния директор на моята фирма. Криво-ляво се обясних с жена си и заминах за Москва...

Заминах за да въплътя в реалност, или поне да се опитам да въплътя в реалността мечтата на Анастасия.

(Продължението следва)...

Официален сайт в интернет: (<http://www.anastasia.ru/>)

В България съществуват вече форум за Анастасия. Ако са се събудили у вас стремежите на Анастасия, можете да контактувате със съмишленици в интернет на адреси:

(<http://www.rodovo-imenie.net/>)

(<http://groups.yahoo.com/group/anastasiabg/>)

КРАЙ

© Владимир Мегре
© 2002 Боряна Лаловска, превод от руски

Владимир Мегре
Анастасия

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ЗВЪНТЯЩИТЕ КЕДРИ НА РУСИЯ: КН. 1. АНАСТАСИЯ. 2002. Изд. Аливго, София.
Превод: Боряна Лаловска [Анастасия, Владимир МЕГРЕ]. Формат: 20 см. Страници:
215. ISBN: 954-90765-5-5.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1669>]